

د اسلام
اخلاقی
نظام

تقریظ

د اسلام اخلاقي نظام) دهغه درسي کتاب نوم دی چې محترم ورورپوهندوي سيد احمد (فاطمي) د پوهنوالۍ علمي رتبې ته د تر فېع په منظور تاليف کړې او ماته د ننگرهار پوهنتون د شرعياتو پوهنځي د محترم رياست لخوا د کتنې او ارزيا بې لپاره رسما رالېږل شوی ؤ. مادغه کتاب سر تر پايه ولوست، کمې لږې ملاحظې په کې موجودې وې د محترم مؤلف په تفاهم سره حل او رفع شوی. دا کتاب په گڼ شمېر څپرکيو کې تنظيم شوی او هر څپرکی د غولاندې اړوندو لوستنو ته شامل دی. په اسلامي شريعت کې دا خلاقو او ادابو پېژندنه او دهغوي مقام، د اسلامي معتقداتو سره اداب او اخلاق، د اسلامي سپېڅلي شريعت له نظره ځيني مهم اخلاق (اخلاص، د ژبې ساتنه، رحم کول، دخپلول پالل، د گاونډيو سره

سلوک، تقوا، صبر، سخاوت، شجاعت، مېلمه پالنه، اجازه غوښتل، سلام اچول، دخوړلو او څښلو اداب، د صنف او مجلې د سفر اداب، تواضع، عفو، حياء او داسې نور) د اسلامي شريعت له نظره ځيني ناوړه اخلاق (غېبت، دروغويل، نميمت، رياء، تکبر، تجسس، چاپلوسې او داسې نور.

هر فصل يا څپرکی په يوه لنډه مقدمه سره پېل او بيا اړونده درسونه پکې په تفصيل سره بيان شوي او د څپرکي په پاي کې د څپرکي داړندو مطالبو خلاصه راوړل شوی ورپسې تمرين، او د څپرکي مربوط ماخذونه ليکل شوي دي. د کتاب د مطالبو د بنسټې بڼې په منظور د ډېرو نښو او معتبرو مراجعو څخه گټه اخستل شوې ده.

دا چه دغه کتاب د درسي کتاب د تاليف د معيارونو او کچو سره سم تاليف شوی، په هر څپرکي کې مقدمه، اصلي مطالب، خلاصه، تمرين او ماخذونه شتون لري معتبرو منابعو څخه گټې اخستني د کتاب اعتبار او علمي حيثيت

زياد كړی، په محتوا، شكل، او ظاهري بڼه کې يې هم كومه ستونزه نه ليدل كېږي، د اسلامي ثقافت د يو سمستر لپاره پوره كافي بلل كېږي. نوزه د پورتنیو نکتو په نظر کې نیولو سره د ا کتاب یو معیاري درسي کتاب بولم، کوم چې د درسي کتاب د تالیف ټول معیارونه په ښه توګه پکې رعایت شوی دی، او هم یې د درسي کتاب په څېر د استفادې او چاپ وړ بولم. په پای کې ګران وروړو پوهندوي فاطمي صاحب ته د پاک الله له دربار څخه د لازیاتو کامیابو او جزیل اجرغو بڼتونکې یم. په درنښت

پوهاند محمد ابراهیم نورزایي
د کابل پوهنتون د شرعیاتو پوهنځي استاد

تقریظ

د شرعیاتو پوهنځي محترم ریاست ته
السلام علیکم ورحمة الله وبرکاته
و بعد: د الله د حمد او ثنا څخه وروسته خوشحاله یم چې د محترم پوهندوی
سید احمد "فاطمي" د تالیف په هکله خپل نظر څرګند کړم.

- ۱- محترم پوهندوی سید احمد "فاطمي" (د اسلام اخلاقي نظام) تر عنوان لاندې خپله لیکنه بشپړه کړې او د اسلام اخلاقي نظام یې په څلورو فصلونو کې په ترتیب سره خلاصه کړې په لومړي فصل کې د اسلامي اخلاقو په ارزښت او دویم فصل کې د اسلامي معتقداتو په هکله اخلاقي چلند، په درېیم فصل کې د یو لړ مهمو اخلاقي مواصفتو یادونه او په څلورم فصل کې د ځینو ناوړه اخلاقو څخه د ځان ساتلو او د ډډه کولو په اړوند په زړه پورې څېړنه کړې.
- ۲- رښتیا چې د اسلام اخلاقي نظام په اسلامي او بشري ټولنو کې هم ځانگړې مقام لري، خو افسوس چې زموږ خلک او ټولني د اخلاقو او آدابو څخه په ډېره لرې فاصله کې قرار لري او شاید چې زموږ د روانو بد مرغيو یو عامل د اخلاقو او آدابو نه رعایت کول وي.
- هیله ده چې د محترم پوهندوی سید احمد "فاطمي" دغه لیکنه زموږ د ټولني د اخلاقي کمزوریو یوه تشه ډکه کړي.
- ۳- نوموړي تالیف که د یوې خوا د یو درسي کتاب په حیث د محصلینو په گټه دی د بلې خوا په معنوي ډگر کې طبیعي خبره دی چې لوستلو او یادولو سره یې کیدای شي د محصلینو په اخلاقي سويه کې یو مثبت بدلون راولي چې دا زموږ د ټولو غوښتنه ده.
- ۴- ما نوموړي تالیف سر تر پایه ولوست او د اصلاح لپاره مې خپلې ملاحظې او نیوکې ور په گوته کړې وې، محترم "فاطمي" زما د ملاحظو په نظر کې نیولو سره خپل تالیف ته نوی بڼه ورکړه چې دادی په سلیسه او روانه پښتو ژبه ستاسو په وړاندې پروت دی.
- ۵- په لیکنه او تالیف کې یې د معتبرو علمي منابعو او ماخذونو څخه په پوره امانت داری سره استفاده کړی، د نصوصو پښتو ژباړه یې ډېره معیاري او په زړه پورې ده.

۲- که محترم پوهندوی سید احمد "فاطمي" د پوهنوالۍ علمي رتبې د ترفيع نور شرائط پوره کړي وي زه يې نوموړی تالیف د ترفيع لپاره کافي بولم او د پوهنوالۍ علمي رتبې ته يې د لوړیدو سپارښتنه کوم.

په درنښت

پوهنوال دکتور دل آقا "وقار"

د ننګرهار پوهنتون د شرعیاتو پوهنځي استاد

تقریظ

د شرعیاتو پوهنځی محترم ریاست ته!

د محترم پوهندوی سید احمد "فاطمي" درسي کتاب چې د عصري پوهنځيو درېیمو ټولګيو لپاره يې د پوهندوی علمي رتبې څخه د پوهنوالۍ علمي رتبې ته د ترفيع لپاره (د اسلام اخلاقي نظام) تر عنوان لاندې ليکلې دی، ستر پایه

مې ولوست او غواړم چې د نوموړي درسي کتاب په هکله خپل نظر په لاندې ټکو کې څرگند کړم:

ما د دغه کتاب ټوله محتوی له لومړۍ کرښې څخه نيولې بيا تر وروستۍ کرښې پورې، هره کرښه او کلمه په دقت سره ولوستله، په رښتيا چې محترم پوهندوی سيد احمد "فاطمي" په دې لېکنه کې ډير زيار اېستلی او نوې مفاهيم يې را برسېره کړي دي.

محترم لېکوال د لېکنې په دوران کې علامات الترقيم (ليک نښې) په پوره دقت سره مراعت کړي دي، چې لوستونکې سره د مفهوم په پوهاوي کې مرسته کوي.

د دوی دغه درسي کتاب يوه مقدمه، څلور فصلونه او په پای کې په معياري توگه د مآخذونو فهرست راوړل شوي دي، په مقدمه کې يې د موضوع مطابق خبرې کړي دي او د ليکنې اړتيا ته يې اشاره کړې ده.

په لومړي فصل کې يې د اخلاقو تعريف او د هغوي ځای او مقام په اسلام کې په مدلل توگه د قرانکریم او احاديثو په رڼا کې څيړلي دي په دويم فصل کې يې د ځينو اسلامي معتقداتو آداب او اخلاق په مفصله توگه روښانه کړي دي چې استناد يې په اسلامي شريعت کې دی او بيا په درېيم فصل کې يې د اسلامي شريعت له نظره ځينې ښه اخلاق څيړلي دي چې پېژندنه يې پر هر محصل لازم دی او په څلورم فصل کې د اسلامي شريعت له نظره ځينې ناوړه اخلاق په گوته شويدي که څه هم په اسلامي فقه او تعليماتو کې دغسې ډول، ډول کتابونه ليکل شوي او څيړل شوي خو په داسې مشخصه بڼه چې د پوهنتونونو د عصري پوهنځيو لپاره ليکنه وي، چا دا کار نه دی کړی او که کړي يې هم وي چندان معياري نه دي.

محترم پوهندوی سيد احمد "فاطمي" خپل کتاب په روانه پښتو ژبه ليکلی دی جملې يې روانې او عام فهمې دي، تعقيد لفظي او معنوي نه لري، نو په دې

اساس که محترم پوهندوی سید احمد "فاطمي" د ترفيع نور شرايط بشپړ کړي وي، د دې اثر ليکلو سره د پوهنوالۍ علمي رتبې ته د جگېدو استحقاق لري، هيله ده لوړو مقاماتو ته پېشنهاد شي.

په درنښت

پوهنوال مسعود "نېکبخت"

د ننګرهار پوهنتون استاد

د پېل خبرې

له هر څه وړاندې دکائناتو د خالق ډير شکر اداء کوم چې ما کمزوري انسان ته يې (د اسلام اخلاقي نظام) تر عنوان لاندې د درسي کتاب د تاليفولو توفيق راپه برخه کړ.

په دوهم قدم کې ټولو هغو ورونو ته د الله تعالیٰ څخه د دينا او اخرت برياليتوب غواړم چې ماسره يې د دی کتاب په ليکولو کې مرسته کړې په ځانکړي توګه د کابل پوهنتون د شرعياتو پوهنځي مشر استاد محترم پوهاند

محمد ابراهيم "نورزی" صاحب او د ننگرهار پوهنتون د شرعياتو پوهنځي مشر استاد محترم پوهنوال دكتور قاري دل آقا "وقار" صاحب او د ننگرهار پوهنتون د ژبو او ادبياتو پوهنځي د عربي څانگې مشر استاد محترم پوهنوال مسعود "نيکبخت" صاحب.

نوموړو دريو تنو د لوړو علمي رتبو لرونکو استاذانو چې د لوړو زده کړو وزارت د لوايحو مطابق ذکر شوی درسي کتاب ورته راجع شوی ؤ، د خپلو زياتو عملي مصروفيتونو او مشغوليتونو سره، سره هر يوه په خپل وار خپل ډېر قيمتي وخت زما ددې کتاب په اصلاح کولو کې لگولی، د دې کتاب هر کرنبه او هر جمله يې په ډېر غور سره لوستې او په هکله يې ما ته ډېرې قيمتي علمي مشورې او لارښوونې کړي دي بالاخره دا دی د درسي کتاب په بڼه گرانو لوستونکو ته وړاندی شو.

بيا هم که زما په دې ليکنه کې کومه سهوه، خطاء، کمی، زياتی يا ننگرگرتيا موجوده وي درنو لوستونکو څخه په ډېر احترام غواړم چې د خپل اسلامي مسئوليت په اساس ما ورته متوجه کړي ترڅو يې اصلاح کړم.

پوهنوال سيد احمد (فاطمي)

د لومړي چاپ مقدمه

الحمد لله الكريم الرزاق، والصلاة والسلام على من بعث لاتمام مكارم الاخلاق وعلى اله وصحبه ومن تبعهم باحسان الى يوم التلاق اما بعد :

د لوړو زده کړو محترم وزارت لخوا د دولتي او شخصي پوهنتونو نوټولو عصري پوهنځيو کې د اسلامي ثقافت مضامين د ځوانانو سالمې اسلامي روزنې په منظور درسي کړيکولم کې ځای په ځای شوي دي چې د دغه ثقافتي مضامينو له جملې څخه يو يې هم د (د اسلام اخلاقي نظام) مضمون دي چې د پوهنتونونو د عصري پوهنځيو د درېيمو ټولگيو په لمړي سمسټر کې اونی.

کې اوسمهال ديو درسي ساعت په توگه تدریسیږي دا چې په ننگرهار پوهنتون کې د نوموړي مضمون لپاره درسي کتاب وجود نه درلود او د یاد مضمون په اړه زموږ هېواد کې ډېرې لږې لیکنې شوي چې هغه هم په هغو معیارونو برابرې نه دي چې د پوهنتون د درسي کتاب په توگه ومنل شي نو د ننگرهار پوهنتون د شرعیاتو پوهنځي داسلامي ثقافت خانگی ماته دنده و سپارله چې د پوهندوي علمي رتبې څخه د پوهنوالۍ علمي رتبې ته دترفیع لپاره د(داسلام اخلاقي نظام) مضمون لپاره درسي کتاب ولیکم د یاد درسي کتاب لپاره مفردات داړوندې خانگی لخوا وټاکل شول چې دپوهنځي د علمي شورا له تائید وروسته د لوړو زده کړو د محترم وزارت د اکاډمیکو چارو محترم ریاست ته دموافقي لپاره واستول شول چې دهغوی له تائید وروسته مې د نوموړي کتاب په لیکلو پیل وکړ.

البته د اسلامي اخلاقي نظام اهمیت او ارزښت په دی کې دی چې د ټولو انسانانو نیکمړغي او بدبختي ورپورې تړل شوی هغه په دی ترتیب چې په اسلامي اخلاقو عمل کول د اخروي گټو ترڅنګ بېشمیره فردي او ټولنيزې دنيوي گټې منع ته راوړي او د اسلامي اخلاقو تر پېښو لاندې کول د گڼ شمېر اخروي بدبختیو بر سیره ډیر زیات فردي او ټولنيز دنيوي کړاونه زیږوي، نن سبا چې زموږ گران هېواد څه د پاسه درې لسیزې د جنگونو او کړاونو اور کې سوزي او د سیاسي، اقتصادي او اجتماعي ستونزو په سمندر کې لاهو دي اصلي لامل یې زموږ د هېوادوالو په عملي ژوند کې د اسلامي اخلاقو نشتوالې دی کچېرې زموږ هېوادوال خپل ژوند په اسلامي اخلاقو ودروي او د ژوند په ټولو برخو کې اسلامي اخلاق عملي کړي یقیناً زموږ هېواد او ټولنه به د ټولې نړۍ د انسانانو لپاره د ژوند په ټولو اړخو نو کې د سوکالی، پرمختګ، ورورولۍ او خوښۍ ډېره ښه بیلگه وگرځي، په حقیقت کې نن ورځ ډیرو مسلمانانو اسلامي اخلاق هیر کړي دي هغه اخلاق چې انسانان د دنيوي

او اخروي نیکمرغیو او چتو درجو او مرتبو ته رسوي او دعزت، شرف او وقار لوړ مقام ورته حاصلوي او ددی اخلاقو څخه سرغړونه او غفلت انسانان د بدبختۍ ژورې کندی ته غورځوي او د دنیوي او اخروي ذلتونو او کړاوونو بحر کې یې لاهو کوي.

د پوښتنيو ټکو په پام کې نیولو سره زه دی ته وهڅیدم چې د خپلې ټولنې په وړاندې د خپل اسلامي مسؤلیت په اساس د اسلام اخلاقي نظام عنوان لاندې خپلو گرانو محصلینو ته درسي کتاب ولیکم البته ددی درسي کتاب له لوستلو څخه مقصد دا ندی چې محصلین یواځې اسلامي اخلاق وپیژني الفاظ او معناگانې یې زده کړي بلکې اصلي هدف او مراد ور څخه دادی چې دوی خپل ټول ژوند په اسلامي اخلاقو ودروي چې په داسې کولو سره به ټولې نړۍ کې تر ټولو غوره انسانان همدوي وگرځي.

د ذکر شوي مضمون د درسي ساعتونو په نظر کې نیولو سره می ډیره هڅه کړې چې د کتاب حجم ډېر غټ نشي نو له همدی امله می اهم مسائل په لنډو ساده الفاظو شرحه کړي، هرې موضوع کې می ډېرو قراني آیتونو او حدیثونو له ذکر کولو ډډه کړې یو یا دوه قراني آیتونه او حدیثونه می د بیلگې په توگه بیان کړي دي همدارنگه هره موضوع کې می د رسول الله صلی الله علیه وسلم او صحابو کرامو داخلاقو ډیرې بیلگې نه دی ذکر کړي بلکې د موضوع د وضاحت لپاره می یو یا دوو مثالونو باندې بسنه کړې، د قراني آیتونو ژباړه می په ډېر دقت سره د معتبرو پښتو تفسیرونو څخه را نقل کړې او د نبوي احادیثو په ترجمه کولو کې می په پوره امانتداری د ژباړې اصولو او مقرراتو ته ځانگړی توجه کړی، موضوع پورې اړونده مسائل می د مهمو معتمدو مصادر او مراجعو څخه راټول کړي چې په دی اساس ویلی شم چې په دی کتاب کې می چې د اخلاقو په اړه هره خبره کړې منشأ یې قراني آیتونه او نبوي احادیث دي، د کلماتو او جملو په ترکیب کې می ساده او آسانه لاره خپله کړې ترڅو هر لوستونکي ورباندې په آسانې پوه شي بالاخره یاد درسي کتاب می په څلورو فصلونو کې تیار کړ په لمړي فصل کې می د اخلاقو او ادابو تعریف وکړ او د اسلام له

نظره د اخلاقو مقام او منزلت مې شرحه کړې ، په دوهم فصل کې مې ځينو اسلامي معتقداتو سره اخلاق او اداپه په گوته کړې دي په دريم فصل کې مې د اسلامي شريعت له نظره ځينې مهمه بڼه اخلاق بيان کړي دي او په څلورم فصل کې مې د اسلام له نظره ځينې مهمه ناوړه اخلاق شرحه کړې دي ، الله تعالي دى زما ټولې هغه هڅې چې ددى کتاب په ليکلو کې مې سرته رسولې د خپلې رضاء د حاصلولو لپاره وگرځوي او دغه کتاب دى د عصري پوهنځيو محصلينو او ټولو لوستونکو لپاره گټور کړي .

پوهنوال سيد احمد (فاطمې)

د ننگرهار پوهنتون ، شرعياتو پوهنځي استاد

د دوهم چاپ سرريزه

د افغانستان د عام ولس او په ځانگړي توگه د بااحساسه ځوانو محصلينو وروڼو او خوښو د دين او ديني علومو سره مينه او لېوالتيا د دې لامل شوه چې قدرمن استاذ (فاطمې صېب) يې دې ته اړېسته چې د کتاب په دوهم ځل چاپ کې ځينې مطالب ورزيات کړي ، البته د استاذ زياتو علمي او اداري مصروفيتونو هغه ته د دې موقع نه ورکوله چې د غوښتونکو غوښتنو ته د عمل جامه ورواغوندي نو ما ته يې دنده وسپارله چې په دې مورد کې ورسره مرسته وکړم ، نو ما هم د الهي رضا د طلب په موخه د استاذ غوښتنه ومنله او محترم استاذ ته مې د اسلام د اخلاقي نظام د هغو مطالبو په اړه چې په افغاني ټولنه کې ورته زياته اړتيا لېدل کېده له مختلفو مراجعو څخه مواد آماده او په واک کې ورکړل ، او د دې زياتونې اصلي لامل دادى چې نن سبا د ديموکراسۍ داواز په اورېدو سره زموږ د گران اسلامي هېواد ځينو ځوانانو او پېغلو داسې ناوړه اخلاق خپل کړي دي چې نه يواځې د اسلام د سپېڅلې دين د لارښوونو پر ضد دي ، بلکې د افغاني دود او کلتور سره هم سل په سلو کې ټکر لري ، که د دغو ځوانانو لپاره د اخلاقو اړوند ديني درسونه او لارښوونې نه وي نولري نه ده

چې دغه اسلامي هېواد په داسې يو هېواد بدل شي چې ديني معيارونه به پکې تر پښو لاندې او اسلامي اخلاقو څخه به په بشپړه معنا خالي شي ، غوره اخلاق د مسلمان له ځانگړتياؤ گڼل کېږي، د مسلمان بنايست او لباس دی، نوځکه خو د اسلام د بنسټان په پوره زيرکۍ او پلانيزه توگه غواړي چې مسلمان څخه دغه لباس وباسي ، بې حيا شي او په نتيجه کې دايمان له سرمايې محروم شي، دغه کتاب چې ستاسې په لاس کې دی په روانه پښتو ژبه ليکل شوی دی قرآني ايتونه او نبوي احاديث يې زور او زېر لري او ددې لپاره چې زموږ مسلمانان ورورنه او خوښېدې يې دعربي الفاظوپه لوستلو د ثواب مستحق شي په کتاب کې ليکل شوي دي ، خو بيا په پښتو ژبه ژباړل شوي دي او د ژباړې لپاره يې ځانگړې فانت کارول شوی دی، نودهر چا د استفادې وړ دی او هر چا ته چې په لاس ورځي هيله ده چې په خپلو کورونو، مساجدو، عامو مجالسو کې ولوستل شي ځکه که د مسلمان موجوده حالت وگورو نو نه يواځې دا چې په اخلاقي لحاظ ډېرې کمۍ لري بلکې د ژوندانه په هره برخه کې له دين څخه ناخبره دي ، او په دې بڼه پوهېږي چې له دين څخه ناخبري د قيامت په ورځ د الله تعالی په دربار کې د سوال او جواب پر مهال د خلاصون عذر نه شي کېدی، نو ددغو اسلامي لارښوونو په اورېدو سره به کېدای شي الله تعالی د ځينو مسلمانانو منفي حالت مثبت لوري ته وگرځوي او دالله تعالی درحمت مستحق به وگرځي ، څرنگه چې مخکې يادونه وشوه په موجوده نوي چاپ کې نوي درسي مطالب ورزيات شوي دي نو په دې وجه د کتاب په اخر کې يو فصل زيات شوی دی ، البته دا چې دغه کتاب د افغانستان دلور و زده کړو په درسي نصاب کې شامل او د يو سمستر لپاره د يو مضمون په توگه لوستل کېږي نو دزياتو مطالبو دځاي پر ځاي کولو گنجائش پکې نشته.

ديادونې وړ ده چې دغه ليکنه يو انساني کوشش دی له کمۍ او خطا څخه به خالي نه وي نو له محترمو لوستونکو او په ځانگړي توگه له محترمو مدرسينو استاذانو څخه

په درنښت هيله ده چې د خطا په ليدو سره د اصلاح په خاطر پر خپل وخت قدرمن استاد (فاطمي صېب) ته خبر ورکړي.

په بشپړ احترام

پوهنمل شېرزاد (عزیزې)

د ننگرهار پوهنتون شرعياتو پوهنځي استاد

لومړی فصل

د اخلاقو او ادابو تعريف او حکمتونه

- ۱- د اخلاقو او ادابو تعريف
- ۲- د انسان په ژوند کې د اخلاقو او ادابو ارزښت
- ۳- د اسلام په سپېڅلي دين کې د ښو اخلاقو مقام او منزلت
- ۴- د اسلام د اخلاقي نظام ځانگړتياوې
- ۵- د ښو اخلاقو د خپلولو لارې چارې
- ۶- د اسلام د اساسي ارکانو سره د اخلاقو تړاو مخ

۱- د اخلاقو او ادابو تعريف:

د اخلاقو لغوي تعريف:

اخلاق د خُلق جمع ده ، عادت ، خوي او طبيعت ته ويل کېږي (۱۷:۷۲۸).
ابو راغب اصفهاني وايي: خُلق (دخا په زور) او خُلق (دخا په پېښ سره) دواړه له يو اصل څخه دي البته خلق دخا په زور سره دانسان ظاهري شکل او صورت ته ويل کېږي چې په سترگو وليدل شي ، او خُلق دخا په پېښ سره دانسان خوي او عادت ته ويل کېږي چې په بصيرت او پوهې سره دهغې ادراک کېدی شي .
(۱۲۴:۴۳)

د اخلاقو اصطلاحي تعريف:

علماء د اخلاقو تعريف په بېلا بېلو الفاظو سره کړي چې د ټولو تعريفونو معنی يوه ده مونږ دلته دوه تعريفونه د بېلگې په توگه ذکر کوو.
د نړۍ نامتو عالم امام غزالي د اخلاقو تعريف په دې الفاظو سره کړی دی :
اخلاق دانسان په نفس کې ټينگ ځاي په ځاي شوي حالت ته وايي چې دهغې پوسيله فکر کولو ته له اړتيا پرته عملونه په اسانۍ ترسره کېږي . (۱۳:۴۶).
د نړۍ بل مشهور عالم دكتور عبدالکريم زیدان اخلاق په دې الفاظو سره تعريفوي ((اخلاق د انسان په نفس کې د ځاي په ځاي شوو معانيو او صفاتو مجموعه ده چې د هغې په رڼا کې يو فعل انسان ته ښه يا بد ښکاري چې په نتيجه کې نوموړی فعل سرته رسوي او يا ور څخه منع کېږي)). (۱۰:۷۹)

اېت شريف كې "خلق" د ادب په معنا سره ژباړي او د ذكرشوي ايت داسې ترجمه كوي: اي محمد! (عليه السلام)! بيشكه چې ته دلوى ادب خاوند يې (۵۱۷:۴).

البته ښه اخلاق او اداب په اسلام كې ځانگړې حدود او اندازې لري كه چېرې دخپلو مشخصو حدودو څخه بهر شي بيانښه اخلاق او آداب په بدو اخلاقو او ادابو بدلېږي د بېلگې په توگه د شريعت په چوكاټ كې د مال مصرفول سخاوت بلل كېږي چې ښه خلق او ادب دى خو كه چېرې د مال مصرفول له شرعي حد څخه زيات شي بيا اسراف بلل كېږي چې بد خلق او ادب گنل كېږي، همدارنگه كه چېرې د شرعي حد څخه لږ شي مصرفول بخل بلل كېږي چې داهم بد خلق او ادب دى. په همدې ترتيب تواضع او عاجزي د ښو اخلاقو څخه بلل كېږي چې ځانته ټاكلي شرعي حد لري كه چېرې د خپل شرعي حد څخه زيات شي بيا سپكوالي او ذلت باندي بدلېږي چې بد خلق او ادب دى او كه چېرې د خپل شرعي حد څخه لږ شي بيا تكبر نومول كېږي چې ډير بد خلق او ادب گنل شوى دى (۵۱۹:۳).

د پورتنيو څرگندونو څخه په ډاگه شوه چې ټول هغه كارونه چې اسلامي شريعت ورته ښه كارونه ويلې دي ښه اخلاق او اداب گنل كېږي او ټول هغه كارونه چې شريعت ورته بد كارونه ويلې دي بد اخلاق او اداب نومول كېږي، چې پدې اساس نن سبا چې زمونږ په ټولنه كې ځېنې خلك داسې فكر كوي چې ښه اخلاق يواځې د پته ويل كېږي چې يو څوك چاسره نرم سلوك او په ورين تندي چلن وكړي او بد اخلاقه سړى هغه چاته ويل كېږي چې خلكو سره تنده رويه كوي په حقيقت كې دغه ډله خلك د ښو او بدو اخلاقو په مفهوم ندي پوه شوي ځكه ځېنې وختونه د ځينو اشخاصو سره نرم سلوك د ښو اخلاقو څخه نه شميرل كېږي بلكې د بدو اخلاقو څخه گنل كېږي (۱۳۲:۱۲).

همدا وجه ده چې کله اسامه بن زيد رضي الله عنه نبي عليه السلام ته د بني مخزوم د قبيلې د هغه نبخې په رابطه سفارش وکړ چې د غلا په لامل يې لاس قطع کېده نبي عليه الصلاة والسلام ورباندي ډېر په قهر شو (۲۴:۱۲). همدارنگه کله چې رسول الله صلى الله عليه وسلم دخپل کور د يوې خونې په پردو کې د ژونديو موجوداتو تصويرونه وليدل ډېر په غصه شو او ذکر شوي پردي يې وشلولي (۲۰۰:۱۲).

د انسان په ژوند کې داخلاقو ارزښت:

د اخلاقو له تعريف څخه څرگنده شوه چې د انسان ښه او بد چلن د هغه د اخلاقو څخه سرچېنه اخلي په دې اساس ويلى شو چې د انسان ښه او بد سلوک د هغه په زړه کې د باطني صفاتو او معانيو څرگندونه کوي همدا وجه ده چې امام غزالي د اخلاقو ارزښت په اړه ويلى دي (د انسان په زړه کې چې هر راز حالت يا صفت ظهور وکړي د هغې اغېزې ضرور د هغه په ظاهري اعمالو باندي برسېره کېږي تر دې چې د انسان د ظاهري اعضاؤ هېڅ حرکت د هغه د باطن يا زړه د موافقت څخه پرته صورت نه مومي) (۴۲:۱۳).

معنا دا چې اخلاق دکارونو او ويناؤ په هکله داسې ژور فکر، تدبير، اولارو چارو ته ويل کېږي چې دانسان په دماغ او زړه کې ځاي نيولى وي بيا دهمدې فکر او تدبير پراساس له انسان څخه عملونه صادرېږي نو که دانسان په زړه کې ښه فکر او تدبير ځاي ونيسي ښه عملونه سرته رسوي او که بد فکر او تدبير ځاي ونيسي بدو چارو او ويناؤ ته اقدام کوي نو ويلاي شو چې اخلاق دانسانانو دعملونو سرچينه ده، چې دانسانانو په زړونو او دماغونو کې ځاي لري داخلاقو او عملونو مثال دانسان لپاره داسې دى لکه تخم او نبات، لکه نبات چې له تخم څخه رازرغونېږي دغسې عملونه دانسانانو په زړه کې د موجوده اخلاقو څخه راپورته کېږي نو که زړه کې ښو اخلاقو ځاي نيولى وي

ښه عملونه به ورڅخه صادرېږي او که بدو اخلاقو ځاي يولي وي بد عملونه به ورڅخه صادرېږي (۷۹:۱۰)

نو دا چې ښه عملونه په زړه کې د موجوده ښو اخلاقو څخه راوځي او بد عملونه له بدو اخلاقو سرچينه اخلي نو په دې اساس ښو عملونو ته ښه اخلاق او بدو عملونو ته بد اخلاق ويل کېږي.

نو څوک چې غواړي چې ټولنه له هر ډول فسادونو ، ناراميو ، اختلافاتو ، جنگونو ، دښمنيو او کينو څخه پاکه کړي . نو بايد چې په اسلامي تربيه د نفوسو په اصلاح باندې ټينگار وکړي ، اسلام مور ته واضحه کړې ده چې دانسان د ژوند ټول حالات له نېک بختۍ او بدبختۍ اسانتيا او سختۍ ، پراخۍ او تنگۍ ، له سکون او نارامۍ ، عزت او ذلت څخه نيولي او داسې نورو پوري ټول د نفوسو تر بدلون پوري تړلي دي الله (ج فرمايي ((إِنَّ اللَّهَ لَا يُعَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُعَيِّرُوهُمَا بِأَنفُسِهِمْ (الرعد ۱۱)))

حقيقت داده چې الله ديو قوم حالت نه بدلوي ترڅو چې هغوي دخپلو ځانونو په گرويوگنو کې بدلون رانه ولي .

نو ځکه خو زموږ ستر لارښود اود الله تعالی استازي محمد مصطفی (صلی الله علیه و سلم) دانسانانو په اخلاقو خواري وکړه دهغوي اخلاق يې جوړ کړل نو عملونه خود په خپله جوړ شول ، بيا نو د پوليسو تعقيب ته اړتيا نه وه کله به چې انساني خطا ترې صادره شوه نو په خپله به محمدي محکمې ته حاضرېدل او داخرت دورځې د حساب او پوښتنې له وېرې به يې په دنيا کې د جزا غوښتنه کوله .

د رسول الله صلی الله علیه وسلم د ښو اخلاقو په نتيجه کې بې شمېره خلک په خپله خوښه له کفر څخه ووتل او د اسلام په سپېڅلي دين کې شامل شول ، د نبي عليه الصلاة والسلام د ښو اخلاقو له امله گڼ شمېر خلک د بدبختيو له

سمندر د سوکالی ساحل ته ورسېدل ، د رسول الله صلی الله علیه و سلم په لاس د روزل شویو صحابه کرامو د اسلامي اخلاقو ثمره وه چې اسلام د نړۍ شرق، غرب، شمال او جنوب ته ورسېدو، په هر کلی کې د اسلام ډیوه بله او د کفرو جهالت تیاره ورکه شوه ، د اسلامي اخلاقو په لباس د پوښل شوو تاجرانو د اسلامي اخلاقو برکت ؤ چې د نړۍ په ډیرو لرو برخو کې کافران په خپله خوښه لښکرې لښکرې د اسلام په دین کې شامل شول چې پدې اساس ویلې شو چې د اسلام سپېڅلې دین ته د کافرانو د جلب او جذب ډېره اهمه اغیزمنه وسیله اسلامي اخلاق دی، نن سبا چې دنړۍ مسلمانان د ستونزو سمندر کې لاهو دي اصلي لامل یې د دوي په عملي ژوند کې د اسلامي اخلاقو نشتوالي دي ، د اوسني وخت د مسلمانانو د غیر اسلامي اخلاقو له امله کافرانو د اسلام له نوم څخه کرکه راځي او ډلې ډلې مسلمانان د اسلام دین پرېږدي کافران کېږي چې په دې ترتیب ویلې شو چې د نړۍ د اوسیدونکو نیکبختي او بدبختي اسلامي اخلاقو پورې تړلي هغه داسې چې که مسلمانان په اسلامي اخلاقو ځانونه ملبس کړي د نړۍ ټول انسانان به سوکاله اوارام ژوند وکړي خو که د مسلمانانو عملي ژوند د اسلامي اخلاقو څخه بې برخې وي د نړۍ انسانان به له کر اوونو څخه ډک ژوند ترسره کوي.

په اسلام کې د بنو اخلاقو مقام او منزلت:

د اسلام په سپېڅلي دین کې اخلاق زیات ارزښت او ډېر لوړ مقام لري، د دین احکام او نصوص په دې گواهي ورکوي چې د اسلام دین پر غوره اخلاقي معیارونو ولاړ دی او مسلمانان یې په بېلابېلو طریقو د بنو اخلاقو خپلولو او بدو اخلاقو څخه ځان ژغورني ته په ټینګه رابللي دي، او دهغې ارزښت یې ورته بیان کړی دی، په لاندې توګه له هغو دلایلو څخه په لنډه ډول یادونه کوو چې په کې د بنو اخلاقو ارزښت بیان شوی دی:

(۱) درسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) راتگ دنبو اخلاقو د بشپړولو لپاره:

رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) پخپله فرمايي: ((إِنَّمَا بُعِثْتُ لِأَتَمِّمَ صَالِحَ الْأَخْلَاقِ)). (۱۳۷:۳۲). په ځينو نورو احاديثو کې صَالِحَ الْأَخْلَاقِ پر ځاي د مكارم الاخلاق الفاظ ذكر شوي دي.

يقيناً زه د دې لپاره استول شوی يم ترڅو غوره اخلاق بشپړ کړم

(۲) بنه اخلاق د قيامت په ورځ دانسان د نېکيو پله درندوي:

رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) فرمايي: ((مَا مِنْ شَيْءٍ أَثْقَلُ فِي الْمِيزَانِ مِنْ حُسْنِ الْخُلُقِ)) (۲۵:۴۱۹).

د نېکو اعمالو په تله کې له بنو اخلاقو پرته بل کوم شی دروند نشي کېدی.

۳- بنه اخلاق د ايمان د کمال لامل دي:

رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) فرمايي: ((أَكْمَلُ الْمُؤْمِنِينَ إِيمَانًا أَحْسَنُهُمْ خُلُقًا)). (۲۴، ۲۹۲).

د ايمان په اعتبار تر ټولو کامل هغه خلک دي چې بنه اخلاق ولري.

۴- الله تعالی د غوره اخلاقو لرونکو سره محبت لري.

رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) فرمايلي دي:

((إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ مَعَالِيَ الْأَخْلَاقِ، وَيَكْرَهُ سَفْسَاقَهَا)) (۲۹:۱۵۱)

الله تعالی د بنو اخلاقو څښتنان خوښوي او بد اخلاقه خلک بد گڼي.

ربه زه دې په ډېر بنه شکل جوړ کړی يم اخلاق مې هم بڼکلي کړي.

۵- بنه اخلاق د غوره ايمان نښه ده:

رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) فرمايې:
 ((إِنَّ مِنَ الْإِيمَانِ حُسْنَ الْخُلُقِ، وَأَفْضَلُكُمْ إِيْمَانًا)) (۳۳، ۲۰۰).
 غوره اخلاق دایمان برخه ده، او په تاسې کې دغوره اخلاقو درلودونکی دغوره
 ایمان درلودونکی دی.

۲- غوره اخلاق نیکی ده:

رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) فرمايې:
 ((الْبِرُّ حُسْنُ الْخُلُقِ وَالْإِثْمُ مَا حَاكَ فِي صَدْرِكَ وَكَرِهْتَ أَنْ
 يَطَّلَعَ عَلَيْهِ النَّاسُ.)) (۲۳، ۴۰۳).

نیکی غوره اخلاق دي او گناه هغه ده، چې زړه دې ترې کرکه کوي او دا بد گنې
 چې خلک پرې خبر شي.

۷- بد اخلاقه انسان حقیقي مفلس دی:

رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) له صحابه کرامو پوښتنه کوي:
 أَتَدْرُونَ مَا الْمُفْلِسُ؟ قَالُوا الْمُفْلِسُ فِينَا يَا رَسُولَ اللَّهِ مَنْ لَّا دَرَاهِمَ
 لَهُ وَلَا مَتَاعَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْمُفْلِسُ مَنْ
 أَمْتِي مَنْ يَأْتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِصَلَاتِهِ وَصِيَامِهِ وَزَكَاتِهِ وَيَأْتِي قَدْ
 شَتَمَ هَذَا وَقَذَفَ هَذَا وَأَكَلَ مَالَ هَذَا وَسَفَكَ دَمَ هَذَا وَضَرَبَ هَذَا
 فَيَقْعُدُ فَيَقْتَصُّ هَذَا مِنْ حَسَنَاتِهِ وَهَذَا مِنْ حَسَنَاتِهِ فَإِنْ فَنِيَتْ
 حَسَنَاتُهُ قَبْلَ أَنْ يُقْتَصَّ مَا عَلَيْهِ مِنَ الْخَطَايَا أَخَذَ مِنْ خَطَايَاهُمْ
 فَطَرِحَ عَلَيْهِ ثُمَّ طَرِحَ فِي النَّارِ (۲۳، ۴۵۹).

تاسې پوهېږئ چې مفلس څوک دی؟ هغوي ځواب ورکړ، زموږ په منځ کې مفلس هغه
 څوک دی چې پېسې او مال ونه لري، رسول الله (صلى الله عليه وسلم) وفرمايل: زما

دامت (حقيقي) مفلس هغه څوک دی چې د قيامت په ورځ به له ډېرولمونځونو زکاتونو او روژو سره راشي، خو چا ته به يې بښکځل کړي وي، په چا پورې به يې تهمت تړلی وي، د چا مال به يې خورلی وي، د چا وينه به يې تويه کړې وي، څوک به يې (په ناحقه) وهلی وي، نو دهغه نېکۍ به يو بل ته دغچ په توگه ورکول شي، کله چې دهغه نېکۍ مخکې له دې چې دخلکو دغچ اخستنې لري پاي ته ورسېږي ختمې شي، نو دهغوي گناهونه به راوختل شي او پرده به ورواچول شي، او بيا به دغه شخص اورته وغورزول شي.

۸- يوه بڼه دېدو اخلاقو له کبله جهنم ته ځي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ إِنَّ فُلَانَةَ يُذَكِّرُ مِنْ كَثْرَةِ صَلَاتِهَا وَصِيَامِهَا وَصَدَقَتِهَا غَيْرَ أَنَّهُا تُؤْذِي جِيرَانَهَا بِلِسَانِهَا قَالَ ((هِيَ فِي النَّارِ)) قَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ فَإِنَّ فُلَانَةَ يُذَكِّرُ مِنْ قَلَّةِ صِيَامِهَا وَصَدَقَتِهَا وَصَلَاتِهَا وَإِنَّهَا تَصَدَّقُ بِالْأَثْوَارِ مِنَ الْأَقْطِ وَلَا تُؤْذِي جِيرَانَهَا بِلِسَانِهَا قَالَ ((هِيَ فِي الْجَنَّةِ)) (۳۷، ۳۴۹).

ابوهريره (رضي الله تعالى عنه) روايت کوي چې يو سړي وويل اي دالله تعالى رسوله (صلى الله عليه واله وسلم) هغه فلانۍ بڼه چې دلماڼه، روژې، او صدقو نوم لري، خو په ژبه گاونډيانو ته ضرر رسوي، وې فرمايل: هغه په اور کې ده، بيا يې وويل چې فلانۍ دروژې او صدقو او لمانځه يادونه يې کمه کېږي خو گاونډيانو ته په ژبه ضرر نه رسوي، وې فرمايل: هغه په جنت کې ده.

دا او دې ته ورته نور بې شمېره نبوي احاديث په اسلام کې دښو اخلاقو په ارزښت دلالت کوي او مسلمانان دښو اخلاقو خپلولو ته سوقوي تشويقوي يې ترڅو دغوره اخلاقو په خپلولو سره ددنيا او اخرت کاميابۍ ترلاسه کړي.

د اسلام دا اخلاقي نظام ځانگړتياوې:

په دې کې شک نشته چې د امتونو او دهغوي داخلاقو ترمنځ ژورې اړیکې وي ، ځکه خو پر دغو اخلاقو سره ديو امت تمدن له نور و څخه جلا کېږي ، د مثال په ډول غربي تمدن باندې مادي جانب غالب دی او روحي جانب ته يې هېڅ توجه نشته ، په دغه ټولنه کې يو فرد په کامله معناله روحي فقر سره مخ دی ، او مثال يې هغه وږي او تېري ته ورته دی چې د خوراک او څښاک په لټه کې وي ، تر څو خپله لوربه او تنده پرې رفع کړي ، له دې امله په دوي کې د عدم احساس مرض خپور شوی او د ژوند هدف ورڅخه ورک شوی دی ، دوي دانساني ژوند هدف يواځې په دنيا کې خوراک او څښاک گڼي او له مرگ څخه وروسته ژوندون باندې ايمان نه لري.

اسلامي تمدن په بشپړه معنا له غربي تمدن سره توپير لري ، په اسلامي تمدن کې مادي او روحي جانب دواړه څنگ په څنگ پرمخ وړل کېږي ، يو لوري ته پر بل ترجيح نه ورکوي ، د جسم مادي حقوق پېژني خو ترڅنگ يې روحي جانب هم له پامه نه غورزوي ، نو گورو چې اسلامي اخلاق ژوندی شکل وي چې د انساني طبيعت په مختلفو ابعادو کې مجسم کېږي ، نو ويلاي شو چې اسلامي اخلاق د ځينو داسې ځانگړتياؤ څخه برخمن دي چې په نورو مذهبو ادیانو ، فلسفو ، ټولنو او فرهنگونو کې نه ليدل کېږي ، چې په لاندې توگه له ځينو ځانگړتياؤ څخه په مختصره توگه يادونه کوو:

۱- اسلامي اخلاق له سليم فطرت څخه سرچينه اخلي:

که موږ قران ته ژور نظر واچوو وبه وينو چې په زيات شمېر ايتونو کې په فطرت باندې تکيه شوې ده ، فطرت هغه ذاتي احساس دی چې د مختلفو سلوکو ترمنځ په تمیز کولو قادر دی ، خپر له شر او عدل له ظلم څخه بېلولای شي ، ځکه چې ددې دين اساس په عدل او احسان ولاړ دی چې له هر ډول فحشاء او منکر څخه انسانان منعه کوي ، الله تعالی فرمايي:

((إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ... (النحل 90))

الله تعالیٰ په عدل او احسان کولو امر کوي..

او بل ځای فرمایي: ((قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ (الأعراف 33)

ته ورته ووايه چې زما رب هر ټول بې حيا کارونه حرام کړي دي ښکاره وي او که پټه.

دا او دې ته ورته ايتونه مسلمان له خپل وجدانه مخاطب کوي، چې له اخلاقي ضمير څخه په کار اخستنې سره دخبر او شر ترمنځ تمميز وکړي.

دقرانکريم همدغو لارښوونو په رڼا کې موږ وينو چې دا اخلاقو بنسټيز قواعد چې ټولو پيغمبرانو هغې لوري ته بلنه کړې يو دي لکه: عدل، امر بالمعروف، نهی عن المنکر، احسان، صدق، امانتداري او داسې نور اخلاق چې سليم فطرت هغې لوري ته مېلان لري او دهغې د ترسره کولو لپاره کار کوي، الله تعالیٰ انسان ته دغه فطرت ورکړ ترڅو هغه چارې پرې ترسره کړي چې مصالحو ته پرې ځان ورسوي، او ضرر پرې له ځانه دفع کړي، په ځينې څرگندو او پټو اسبابو يې هغه سره مرسته کړېده لاره يې ورته وښوده، بيا يې استازي ورلېږل، کتابونه يې ورته رانازل کړل ترڅو مشکل احکام ورته واضح، او مجمل احکام ورته په تفصيل سره بيان کړي نو په دې ځای کې دوه ستر عوامل دي چې يو بل تکميلوي، يو د فطرت عامل او بل د شريعت عامل دی، لومړی عامل چې فطرت دی د زړه دروازي د دوهم عامل (شريعت) د قبلېدو لپاره پرانيزي، ځکه چې دغه د فطرت ذاتي غوښتنه ده.

الله تعالیٰ خپل بنده گان حق پېژندنې او خبر سره د محبت پر اساس پېدا کړي دي، تر ټولو لومړی د الله تعالیٰ معرفت او دهغه په ربوبيت باندې د اقرار محبت دانسان په فطرت کې اچولی دی، ځکه د الله تعالیٰ معرفت د هر خبر او هر حق پېل گڼل کېږي، رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فرمایلي دي: ((مَا مِنْ

مَوْلُودٌ إِلَّا يُؤَلَّدُ عَلَى الْفِطْرَةِ فَأَبَوَاهُ يُهَوِّدَانِهِ أَوْ يُنَصِّرَانِهِ أَوْ
يُمَجِّسَانِهِ كَمَا تُنْتَجُ الْبَهِيمَةُ بِبَهِيمَةٍ جَمْعَاءَ هَلْ تُحْسِنُونَ فِيهَا
(مَنْ جَدَّعَاءَ) (١٩، ١٤٣).

((هرمولود چې تولد ڪبڙي پر سڀڀڻي فطرت تولد ڪبڙي، (پرفطري ايمان سره
تولد ڪبڙي) مور او پلاري، يا يهودي، يا نصراني، اويما مجوسي جو پوي، لکه
يو خاڙو چي له مور خخه روغ جو تولد ڪبڙي، چي هيڻ ڪمي پڪي نه ليدل
ڪبڙي (وروسته بيا خلڪ دهغه غوري يا لکي پري کوي).

که بيا وروسته فطرت دفساد لاره غوره کوي، او يا له حق خخه گرڻي او
ياد معرفت لاره ورکوي دابه ديو خارجي عارض لامل وي لکه رسول الله (صلي
الله عليه وسلم) چي ورته اشاره ڪري ده، ((فابواه يهودانه ...)).

يعني مور او پلار دهغه دبي لاري لامل گرڻي، تربيه او روزنه هم دفطرت په
تغي کي ستر لامل گنل ڪبڙي.

په حديث قدسي کي رسول الله (صلي الله عليه وسلم) دغه موضوع داسي
توضيح کوي،

الله تعالى فرمايي ((وَإِنِّي خَلَقْتُ عِبَادِي حُنَفَاءَ كُلَّهُمْ ، وَإِنِّي
أَتَّهُمُ الشَّيَاطِينَ فَاَجْتَالَتْهُمْ عَنْ دِينِهِمْ ، وَحَرَمْتُ عَلَيْهِمْ مَا
أَحَلَلْتُ لَهُمْ ، وَأَمَرْتَهُمْ أَنْ يُشْرِكُوا بِي مَا لَمْ أَنْزِلْ بِهِ
سُلْطَانًا) (٢٣، ٢٤).

((ما خپل ټول بنده گان پر سپېڅلي فطرت پېدا کړي دي، شېطانان ورته راځي او له خپل دين څخه يې گرځوي، کوم شيان چې ما ورته حلال کړي دي هغه پرې حراموي، او کوم شيان چې ما پرې حرام کړي دي هغه ورته حلال گرځوي، هغوي ته امر کوي چې ماسره هغه څوک شريکان کړي چې ما پرې هيڅ دليل نه دی رالېږلی)). (۹۶-۲۰۰:۴۳)

۲- پر اخلاقي بنسټونو التزام د اسلامي عقيدې غوښتنه ده: ددې جملې مطلب دادی چې اخلاقي کمزوري دايماني کمزورئ نښه ده پردين کلکه عقیده ددې غوښتنه کوي چې مسلمان بايد دغښتلو ښو اخلاقو څښتن وي، د اسلام دمقدس دين له ځانکړتياؤ څخه داده چې مسلمان په غوره اخلاقو دالتزام لوري ته رابولي، او اخلاقي مبادي ددين له بنسټونو او امر و نه څخه گڼي، يعنې هغه څه چې اسلامي اخلاق له نورو جلا کوي يو هم اخلاقو سره ددين ټينگه او پياوړي اړيکه ده، همدا لامل دی چې دلغت پوهان په زياتره ځايونو کې اخلاق په دين سره تعبيروي او زيات شمېر مفسرين چې ددې ايت (وانک لعلی خلق عظیم) معنا کوي، نو ليکي چې (انک لعلی دين عظیم)، رسول الله (صلى الله عليه وسلم) څخه چا ددين په هکله پوښتنه وکړه، هغه ورته په ځواب کې وويل: ((الإسلام حسن

الخلق)). (۴۰، ۳۲۴). اسلام ښه اخلاق دي

الهي او امر مسلمان پر غوره اخلاقو مکلفوي په اخرت کې د ثواب لامل يې گڼي داهمال او مخالفت په صورت کې د عذاب وړ ، مورگورو چې د غوره اخلاقو ستر مبادي لکه (عدل، وفاء، صدق او امانت) او ورسره په څنگ کې د دغو مباديو تفرعات يو شرعي مکلفيت گڼي چې مسلمان پرې ماموره شوی دی ، دغه معنا په دې حديث کې ښه څرگنده شوې ده چې فرمايي: (انما بعثت لاتمم مکارم الاخلاق)

يعني: زما دبعثت اساسي موخه د غوره اخلاقو تکميلول دي. دالله (جل جلاله) رسول پر غوره اخلاقو چلېدل د ايمان د بشپړتيا يو لازمي شرط گڼي او دغه غوښتنه مور د رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) په زيات شمېر احاديثو کې وينو چې د بېلگې په توگه لاندې يو احاديث ذکر کوو:

۱- رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فرمايلي دي: **عَدَلْتُ شَهَادَةَ الزُّورِ بِالْإِشْرَآكِ بِاللَّهِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ** (۴۹۸، ۲۴).

د درواغو گواهې د شرک سره برابره ده، درې ځل يې وفرمايل.

۲- **مَنْ غَشَّنَا فَلَيْسَ مِنَّا** (۲۲، ۲۲۵).

چا چې مور سره خيانت وکړ له مور څخه نه دی.

۳- **لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ** (۱، ۲۱).
په تاسې کې يو هم کامل مؤمن نشي کېدی ترڅو چې کوم شی د ځان لپاره خوښوي د بل لپاره يې خوښ نه کړي.

۵- **إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ وَاللَّهِ لَا يُؤْمِنُ وَاللَّهِ لَا يُؤْمِنُ وَاللَّهُ لَا يُؤْمِنُ قَالُوا وَمَا ذَاكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ**

الْجَارُ لَأَيَّامِنُ جَارُهُ بَوَائِقُهُ قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا بَوَائِقُهُ قَالَ
شَرُّهُ)). (٨٠، ٣٤).

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) وفرمايل: په الله تعالى مې دې قسم وي
مسلمان نه دی، بيا وفرمايل مسلمان نه دی، بيا يې وفرمايل: مسلمان نه دی
، صحابه کرامو وفرمايل: دا شوک دی يا رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ، وې
فرمايل: هغه گاونډي چې بل گاونډي دهغه له ضرر څخه په امن نه وي

٢- قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: ((الْحَيَاءُ وَالْإِيمَانُ قُرْنَانَا
جَمِيعًا ، فَإِذَا رُفِعَ أَحَدُهُمَا رُفِعَ الْآخَرُ)) (٢٩، ٤٧).

((ايمان او حياء دواړه يوبل سره تړلي دي کله چې کله چې يوله منځه ځي بل هم
ورسره له منځه ځي)).

٧- لِكُلِّ دِينٍ خُلُقٌ وَخُلُقُ الْإِسْلَامِ الْحَيَاءُ)) (٣١، ٣٨٨).

هر دين ځانگړی اخلاق لري او داسلام اخلاق حياء ده.

٨- مَا آمَنَ بِي مَنْ بَاتَ شَبَعَانًا وَجَارُهُ جَائِعٌ إِلَى جَنْبِهِ وَهُوَ
يَعْلَمُ بِهِ)) (٣١، ٣١٤).

هغه شوک چې په خپله موږ ويده کېږي او دې ښه پوهیږي ترڅنگ يې گاونډي
وږي وي نو هغه په ما ايمان نه دی راوړی.

٩- مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ
وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ جَارَهُ وَمَنْ كَانَ
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ ضَيْفَهُ)) (٢٨، ٤٥٧).

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ
الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ
(النحل 90)

الله تعالی د عدل نښېګڼې او خپلوی پالنې حکم کوي او له بدی، بې حیایې او
زور، ظلم، خځه منع کوي هغه تاسې ته نصیحت کوي ترڅو تاسې درس واخلي

نبي کریم (صلى الله عليه وسلم) هم په عامه توګه ښو اخلاقو لوري ته بلنه
کوي او فرمایې: (اتق الله حيثما كنت وأتبع السيئة الحسنة
تمحها وخالق الناس بخلق حسن) ۲۲:۲۲.

یعنې: هر چېرته چې اوسي له الله تعالی څخه وویرېږه، له بدی څخه
وروسته حتماً نیکې کوه، ځکه نیکې بدی له منځه وړي او خلکو سره ښه
سلوک کوه.

او د تفصیل مطلب دادی چې ښه اخلاق بشپړ تفصیل سره په اسلام کې بیان
شوي دي، له فردي ژوند څخه نیولې، تر ټولنیزو اړیکو، اقتصادي چارو
، تر سیاسته او د نظام تر جوړونې پورې (د ژوند په هره برخه کې، اسلام د ښو
اخلاقو غوښتنه کوي) تر څو خلک پوه شي چې ښه اخلاق کوم دي او بد کوم؟
ښه اخلاق د ژوند په چارو کې عملي او له بدو اخلاقو څخه ځانونه وژغوری
. ۸۸:۴۹.

۴- اسلام د بدو اخلاقو مرتکبینو ته جزاء ټاکلې ده
د اسلام دا اخلاقي نظام بله ځانګړتیا داده چې څوک د کومې بد اخلاقي مرتکب
شي دهغه له پاره یې یا دنیایي او یا اخروي جزا ټاکلې ده، نو ځکه خو اسلام

د اخلاقو ذکر د امر او نهي په صيغه ذکر کړی دی او له الهي او امر و سرغړونه ، او دنواهيو ارتکاب يې د عذاب سبب بنودلی دی نو په حقيقت کې داديو قانون بڼه غوره کوي نوبنء پر دې (د اسلامي شريعت له او امر و سرغړونه او دنواهيو ارتکاب د جزا سبب گرځي). د مثال په ډول اسلامي شريعت د بل چا حق په ناجايزه توگه خوړل منع کړي دي نو که څوک په ناروا توگه د چا مال اخلي او ياغلا کوي دهغه لپاره يې جزا ټاکلی چي دهغه لاس بايد غوڅ شي ، لکه چې الله تعالی فرمايي: ((وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً

بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ)) (المائدة 38)

او غل که نروي که بنځه ، د دواړو لاسونه پر بکړي ، دهغو د خپلي کړنې بدله ده ، او د الله تعالی له لوري د عبرت وړ سزا د الله تعالی قدرت پر ټولو غالب دی او هغه د پوهې او حکمت څښتن دی.

همدا راز که څوک د بل چا پورې تور ترې نو اسلامي شريعت دهغه لپاره اتيا درې جزا ټاکلې ده په دې شرط چې کوم گواه او شاهد ونه لري الله تعالی فرمايي:

﴿عَلَى الَّذِينَ اتُّبِعُوا بَعْدَهُ حَتَّى يَأْتِيَ الْبَيِّنَاتُ أَوْ يَخْرُجُوا مِنْهَا﴾ (سورة النور ۴- ایت

هغه څوک چې پاک لمنو ، بنځو او نارینه و پورې د زنا تور ترې بیا څلور تنه شاهدان رانه ولي نو وهی (دغه تور تړونکي) اتيا درې او تر مرگه دهغوی گواهي مه قبلوی او دغه تور تړونکي فاسقان دي.

په همدې توگه څوك چې په ټولنه كې دزنا په وجه فساد خوروي او انساني نسل ته زيان رسوي، جزاء يې داده چې (۱۰۰) درې ووهل شي الله (جل جلاله) په دې اړه داسې حكم كوي .

سورة النور .

هغه بڼه او هغه سپرې چې دزنا دعمل مرتكب شي هر يو له دواړو (۱۰۰) سل درې ووهئ .

له همدې كبله اسلامي شريعت ټول مسلمانان مكلف كړي چې په ټولنه كې درزيله اخلاقو مخنيوې وكړي او په دې هكله بايد جدي گامونه پورته كړي ، دوېرې احساس ونه كړي او په دې اړه سستې غوره نه كړي .

كه دوي ددغو بد اخلاقيو او فسادونو په مخنيوې كې چپ پاتې شي نو نه يوازې دا چې په ټولنه كې به ناوړه او بد اخلاق خپاره شي بلكې دمفسدينو ترڅنگ به صالحان او نيكو كاران به هم ورسره په عذاب كې ككړ شي، الله

تعالی فرمايې : سورة الانفال، ۲۵ ايت

له هغې فتنې څخه ځان وژغورئ چې دهغې ناوړه اغېزه به په ځانگړې توگه په هغو خلكو پورې محدوده پاتې نه شي چې گناه يې كړي وي .

البته داسلام دغه اقدامات ددې لپاره دي تر څو يوه داسې صالحه ټولنه رامنځ ته شي چې دعدل پر بنسټونو ولاړه وي، يو فرد پر بل تجاوز ونه كړي، دظلم او اخلاقي جرايمو مخنيوی وشي. ۹۲:۴۱

دنبو اخلاقو دخپلولو لارې چارې:

داسلام په دين كې دنبو اخلاقو دارزښت مقام او منزلت په اړه مو مخكې په تفصيل سره بحث وكړ، اوس دلته دا پوښتنه پيدا كېږي چې ښه اخلاق كسبې دي او كه ذاتي صفات دي چې د هر مسلمان د پيدا ايښت سره سم پيدا شوي دي او د تغير او تبديل وړ نه دي؟ مونږ پورتنۍ پوښتنې ته په لاندې دوو ټكو كې ځوابوو.

۱. په عمومي توگه خو انسان تغير قبلوونكی دی كولی شي چې ښه اخلاق ځان كې پيدا كړي او له بدو اخلاقو څخه ځان وژغوري ځكه اسلام مسلمانان دخو اخلاقو په خپلولو مكلف كړي دي كه چېرته دا كار نا ممكن و بيا مسلمانان پرې نه مكلف كېدل الله تعالى فرمايي: ﴿...﴾
 البقرې سورت، آيت (۲۸۲).

د توان څخه پورته الله تعالى انسان پريو كار نه مكلفوي.
 ۲. دالله تعالى دځانگړې پېرزوونې پراساس ځينی انسانان دتولد سره سم دنبو اخلاقو سره پېدا كړی وي لکه رسول الله صلى الله عليه وسلم چې د عبد القيس د قبيلې مشر ته وويل: " يَا أَشَجُّ، إِنَّ فِيكَ حَصَلَتَيْنِ يُحِبُّهُمَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ: الْحَلَمَ وَالْأَنَاءَةَ " فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَنَا تَحَلَّفْتُهُمَا، أَوْ جَبَلَنِي اللَّهُ عَلَيْهِمَا؟ قَالَ: «بَلِ اللَّهُ جَبَلَكَ عَلَيْهِمَا». قَالَ:

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَبَلَنِي عَلَىٰ خُلُقَيْنِ يُحِبُّهُمَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ
مسند احمد، (۳۷، ۴۹۰).

ای اشجه په تا کې دوه خصلتونه دي چې د الله تعالی او د هغه د رسول ډېر خوښ دي ، یو حلم او بل اناة دی (حلم دې ویل کېږي چې یو انسان د غصې پرمهال خپل ځان کنترول کړي، کولای شي له مقابل لوري خپل غیچ واخلې خو صبر وکړي ، له انتقام اخستنی لاس په سر شي ، او له عجلې څخه کار وانخلي .او (اناة) په چارو له غور او فکر کولو څخه عبارت دی ، هغه څوک چې چارې په عجله نه ترسره کوي له بشپړې سنجیدگي څخه کار اخلي (اناة) بلل کېږي) . هغه سړي وپوښتل: ای د الله تعالی رسول (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) نو موږو اخلاقو سره زه تولد شوی یم او که ما کسب کړي دي ؟ نبی صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل:

الله تعالی نو موږي اخلاق ستاد تولد سره سم ، تا کې پیدا کړي دي . نو پر دې اساس ویلای شو چې په عامه توگه غوره اخلاق کسبې دي او کېدی شي چې د ځینو اسبابو او وسایلو په کارونې سره چې وروسته به ترې یادونه وشي یو انسان د ښو اخلاقو څخه برخمن شي ، او لږ ځلک داسې دي چې الله تعالی دخپلو پېرزونو پراساس ، د ښو اخلاقو سره تولد کړی وي ، نو انسان ته په کار دي چې هغه وسایل او اسباب وپېژني چې انسان پرې د ښو اخلاقو څښتن گرځي چې د دغو وسایلو څخه ځینې په لاندې ډول ذکر کېږي:

۱- د ښو او بدو اخلاقو پېژندل:

مسلمان باید ښه او بد اخلاق و پېژني ځکه تر هغه پورې چې د ښو او بدو اخلاقو توپیر ونه شي کولی په ښو اخلاقو موصوفیدل او د بدو اخلاقو څخه ځان ساتل ورته گران دی

۲- د ښو اخلاقو په گټو او د بدو اخلاقو په زیانونو پوهېدل:

ترڅو پوري چې مسلمان ته د بنو اخلاقو گټې او د بدو اخلاقو زيانونه څرگند نه وي په بنو اخلاقو سمبا لېدل او د بدو اخلاقو څخه ځان ساتل ورته سخت وي.

۳- د نېکو ملگرو ملگرتيا: ملگرتيا، (اړيکې او ارتباطات) دانسان پر اخلاقو مثبتې او منفي اغېزې لري که انسان دايمان داره او د بنو خلکو سره ارتباط ولري نو بنه انسان به ورڅخه جوړ شي او که بې ايمانه او بد اخلاقو خلکو سره ارتباط ولري نو بې ايمانه او بد اخلاقه انسان به ورڅخه جوړ شي، البته ملگري يواځې انسان نه، بلکې د زده کړې ځايونه، کتاب، مجله، اخبار، راډيو تلویزون، تفریح ځايونه، او داسې نور هغه اسباب او وسايل چې انسان ورسره شپه او ورځ سرو کار لري دانسان په اخلاقو بڼې او بدې اغېزې لري. نو ځکه رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خپل امت متوجه کوي او فرمايي: ((الرَّجُلُ عَلَى دِينِ حَلِيلِهِ فَلْيَنْظُرْ أَحَدَكُمْ مَنْ يُحَالِلُ)) (۲۳، ۴۵۹).

هر تن د خپل ملگري په دين وي نو خپل ملگري ته دې وگوري چې په کوم دين دی.

انس بن مالک (رضي الله تعالى عنه) روايت کوي چې رسول الله (صلى الله عليه وسلم) فرمايي: (إِيَّاكَ وَقَرِينَ السُّوءِ فَإِنَّكَ بِهِ تَعْرِفُ) (۴۰، ۲۳۵).

له بد ملگري نه ځان وساته ځکه ته د همدې ملگري په وسيله پېژندل کېږي ددې حديث مقصد دادی چې له بدو دوستانو څخه ځان ساته او دهغوي مجالسو ته مه ورځه.

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) دنېک ملگري او بد ملگري انظور په ډېرو بنو الفاظو سره بيان کړېدى رسول الله (صلى الله عليه وسلم) فرمايې: ((مَثَلُ الْجَلِيسِ الصَّالِحِ وَالْجَلِيسِ السَّوِّءِ كَمَثَلِ صَاحِبِ الْمَسْكِ وَكَبِيرِ الْحَدَّادِ لَا يَعْدَمُكَ مِنْ صَاحِبِ الْمَسْكِ إِمَّا تَشْتَرِيهِ أَوْ تَجِدُ رِيحَهُ وَكَبِيرِ الْحَدَّادِ يُحْرِقُ بَدَنَكَ أَوْ تَوْبَكَ أَوْ تَجِدُ مِنْهُ رِيحًا حَبِيشَةً. (۱۸، ۲۸۷)).

دښه ملگري او بد ملگري مثال داسې دى لکه دمشکو خښتن او داهنگرښى که دمشکو خښتن سره کېنى نو دهغه خڅه به حتمايوه گټه درورسيږي يا به مشک په پيسو ترې واخلي او که نه نو ښکلي بوي به ترې درشي، د پښت ښى خڅه به يا ستا بدن وسوزي او يا جامې او يا به ترې خراب بوى درشي.

۴- فاسده ټولنه کې له ژوند کولو خڅه ځان ساتل:

ښکيو او فاسدو ټولنو کې سکونت کول مستقيماً د اشخاصو پر اخلاقو ژورى اغيزې لري په حديث شريف کې راغلي چې يو سړي سل تنه وژلي و بالاخره يو عالم ته د تو بې کولو په نېت ورغلو عالم ورته وويل چې ستا توبه قبلېږي خو فلانى سيمې کې هستوگنه غوره کړه او په خپله منطقه کې سکونت پرېږده ځکه ستا سې سيمه بده سيمه ده (۱۶:۴۴).

۵- د نېک سړي پر نصيحت عمل کول:

انسان خپل عيبونه نه وينى خو نورو اشخاصو ته يې عيبونه په ډاگه څرگندېږي که چېرې يو څوک تاته لږم په گوته کړې چې ستا په جامو کې پټ دى دهغه ددې کار مننه او قدر دانې کوي همدارنگه څوک چې تاته ستا بد اخلاق په گوته کوي دهغه هم مننه وکړه دا ځکه چې د لږم چېرې خڅه د بدو اخلاقو زيانونه

زيات دي همدا وجه ده چې عمر رضی الله عنه دهغه چاپه هکله چې عیوب یې ورته په گوته کوي فرمایي ((رَحِمَ اللّٰهُ مَنْ اَهْدٰى اِلَيْهِ عِيُوْبِيْ)) ((٩: ٢٣)).

الله تعالی د په هغه شخص رحم وکړي چې زما عیبونه ما ته په گوته کوي.
٢- پرېنو اخلاقو دانسان روزنه:

په ښو اخلاقو دانسان روزنه له یو انسان نه دښو اخلاقو څښتن جوړوي ځکه چې د پر کم انسانان فطرتاً دښو اخلاقو سره تولد شوي وي دپوره عقل څښتن وي دتعلیم او تربی پرته عالم روزل شوي وی له تادیب ورکولو پرته دادب څښتن وي لکه عیسی علیه السلام ، محمد رسول الله (صلی الله علیه واله وسلم) او داسې نور انبیاء علیهم الصلوٰة والسلام .

یعنې عادي انسان دخبر او شر دقبلونې قابلیت او استعداد لري که چېرې په کورنۍ ، ټولنه ، مکتب ، پوهنتون ، او نورو تربیت ځایونو کې په ښو اخلاقو وروزل شي ، دښو او نېکو خلکو پسې روان شي په نېکو مجالسو کې برخه واخلي نو دښو اخلاقو او نېکو ځویونو څښتن کېږي او که دبدو ځویونو تربیت ورکړل شي او له هر لورې پرې دبد اخلاقو جالونه خپاره شوي وي په کور ، مکتب ، دلوبو په میدانونو دزده کړې په ځایونو ، تفریح گاو او نورو کې دبد اخلاقو خلکو سره په تماس کې وي طبیعي ده چې بد اخلاق کسبوي او دبدو ځویونو څښتن گرځي .

رسول الله (صلی الله علیه وسلم) دې موضوع ته په اشاره کولو سره فرمایي :
((مَا مِنْ مَّوْلُوْدٍ اِلَّا يُوْلَدُ عَلٰى الْفِطْرَةِ فَاَبَوَاهُ يَهُودًا اَوْ يَنْصَرَانِهٖ اَوْ يَمَجْسَانِهٖ)) ((١٩ ، ١٤٣)).

هر طفل او ماشوم په پاک او سپېڅلي فطرت تولد کېږي يقيناً مور او پلار دې چې له هغه نه يهودي ، نصراني او يا مجوسي جوړوي .

نو کوچنی له کوچنيوالي له هغه چا څخه تاثير اخلي چې ورسره اوسېږي ، لکه مور او پلار وروڼه او خوبندې اود کورنې نور غړي که يوه کورنې کاملاً د بنو اخلاقو او د نېکې تربیې څخه برخورداره وي ، نو کوچني ته مستقيماً دهغوي اخلاق او خويونه انتقالېږي ، او کوچني په بنو اخلاقو روزل کېږي او که يوه کورنې فاسده او بداخلاقه وي ، د ادب او نیکو خويونو درلودونکي نه وي ، نو کوچني په هماغه اندازه بدخويه او بداخلاقه رالوېږي البته ډېر ځله يو کوچني په يوه نېکه کورنې کې رالوی شوي خو په مکتب ، لېسه ، او پوهنتون کې دمفسدینو ، بداخلاقو خلکوسره ملگری شي له سمې لارې يې واړوي اود هغوی په څېر يو مفسد او بداخلاقه انسان ترې جوړ شي او دغسې گمراه شي لکه دوي چې گمراهان دي .

۷- نېک اعمال او عبادات ترسره کول:

علم له عمل پرته هېڅ گټه نه لري همدارنگه ښه اخلاق پېژندل ترهغې يو انسان ته فايده نه شي رسولاي ترڅو چې په عملي ډگر کې دهغه په کړو وړو کې راڅرگند نه شي الله (جل جلاله) فرمايي ((قد افلح من زکاه)) (يقيناً هغه څوک کامياب دی چې د نفس تزکيه يې وکړه)

نو د الله تعالی عبادت او بندگي کول انسان د بنو اخلاقو لوري ته سوقوي ، څومره اندازه چې انسان د الله تعالی عبادت کوي دهغه ذکرکوي په هماغه اندازه دانسان اخلاق سپېڅلي کېږي ، دلمانځه ، زکات ، روژې او حج په هکله به وروسته په تفصيل سره يادونه وشي چې دانسان پر اخلاقو مستقيماً اغېز لري ، او له بدو چارو يې منعه کوي

۸- ښه اخلاق خپل عادت جوړول:

که څوک غواړي چې دښواخلاقوڅښتن شي نوپه کار دي چې دښواخلاقوسره ځان عادت او بيابيا يې عملي کړي ترڅودده په طبيعت کي پاخه شي لکه په يو حديث کي ورته اشاره شوېده ((انما العلم بالتعلم والحلم بالتحلم)) (۳۲، ۴۷).

يعنې علم په زده کړه او نرمي په نرمي کولو زده کېږي.

۹- دخپل ژوند لپاره دښکو اشخاصو ژوند د نمونې په توگه ټاکل

درسول الله (صلى الله عليه وسلم) ژوند د مؤمن مسلمان لپاره تر ټولو ښه نمونه ده چې دهغه داخلاقو پسې روان شي او پخپل ژوند کې عملي جامه ور واغوندي ځکه رسول الله (صلى الله عليه وسلم) دپوره او کاملو اخلاقو څښتن ؤ، الله (جل جلاله) دهغه په صفت کې فرمايې: (.....)

.....- القلم ۴، ايت

يعنې بې شکه ته دلور او اخلاقو مرتبه لري.

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) هغه هستي ده چې الله (جل جلاله) خپلو بنده گانو ته دهغه پسې داقتداء کولو لارښوونه کوي او فرمايې: (.....)

..... الاحزاب- ۲۱

يقينا ستاسې لپاره درسول الله (صلى الله عليه وسلم) په ژوند کې غوره نمونه اونیکه اقتداده په ځانگړي توگه دهغه چالپاره چې الله (جل جلاله) يادوي.

دمسلمان بنده لپاره درسول الله (جل جلاله) ژوند تر ټولو ښه نمونه او قدوه ده درسول الله (جل جلاله) ژوند دهغه په سيرت کې ډېر په تفصيل او وضاحت

سره رانقل شوی نود رسول الله (جل جلاله) دسیرت مطالعه ، دهغه شخصیت په ذهن کې راوستل ، دمسلمان په ژوند کې دهغه دبنو اخلاقو دکسبولو لپاره تر ټولو مهمه لاره ده همداراز دصحابه کرامو سیرت او ژوند تاریخ دښکونکو او بنو اخلاقو نه ډک دی نودهغوي دژوند مطالعه هم دانسان داخلاقو په تغیر کې خاص تاثیر لري اود بنو اخلاقو خښتن کېدای شي .

۱۰- د هر ښه کار او ښک خوي په ترسره کولو حرص درلودل:

هر ښک عمل که څه هم ډېر کم وي باید سپک ونه گڼل شي ابوذر(رضي الله تعالى عنه) فرمايي: ماته رسول الله (صلى الله عليه وسلم) وفرمايل:

((لَا تَحْقِرَنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ شَيْئًا وَلَوْ أَنْ تَلْقَى أَحَاكَ بَوَجْهِ طَلِقَ)) (۲۳، ۲۹).

((هيڅ يو ښک عمل سپک مه گڼه دا هم ښکي ده چې دخپل مسلمان ورور سره په پراخه تندې مخامخ شي .

ځکه ډېر وړوکي عمل چې اخلاص په کې وي انسان لوړو پوړونو ته رسوي .

داسلام داساسي ارکانو سره داخلاقو تړاو :

داسلام له اساسي ارکانو څخه هدف هغه عبادات دي دالله تعالی لخوا پرمسلمانانو فرض شوي دي اود اسلام ددين دبنائو په نامه يادېږي ،دغه عبادات بې مفهومه او وچ حرکات نه دي چې يوازې دانسان رابطه دهغه پټو او

غيبی شيانو سره وټري چې په سترگو نه لېدل کېږي ، او نه اسلام انسانان په بې مفهومه او عبثو کارونو گماري ، بلکې ټول هغه فرايض چې اسلام په خپلو پيروانو لازم کړيدي په حقيقت کې هغه تمرينونه دي چې انسان ته دنورو انسانانو په وړاندې دښه اخلاقو او نیک برخود ارزښتونه ورپېژني داسې تربيت او روزنه ورکوي چې دژوند په مختلفو شرايطو او ظروفو کې همدغه اخلاقي ارزښتونو ته پابند و اوسي په عملي ژوند کې ددی مثال داسې دی لکه يو څوک چې دبدني تمرينونو په اداء کولو سره جسمي سلامتيا ساتي دغسې به مسلمان بنده ددغو فرايضو او عباداتو په ترسره کولو سره خپله معنوي او اخلاقي سلامتيا ساتي .

۱- لمونځ او اخلاق:

الله (جل جلاله) چې خپلو بنده گانو دلمانځه امر کوي ورسره په خوا کې هغو حکمتونو او اثراتو ته هم اشاره کوي چې دلمانځه دداء کولو په ترڅ کې رامنځته کېږي الله (جل جلاله) فرمايې:

• ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾
 ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾
 ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

او لمونځگ قايم کوه په باوري اول لمونځگ له فحشاء او ناوؤو چاروڅخه منع کوي له بدو اخلاقو څخه ځان ساتنه اود نېکو اخلاقو څښتن کېدل دلمانځه داثراتو نتيجه ده ، . که څوک يوازې دلمانځه ظاهري حرکات ترسره کړي خو په عملي ژوند کې له هيڅ ډول بد اخلاقيو څخه مخ نه گرځوي دپاکو او سپېڅلو خويونو خاوند نه شي نو ددغسې بې مفهومه حرکاتو هيڅ فايده نشته، اونه

دالله (جل جلاله) وړاندې دقبلېدو وړ گڼل کېږي رسول الله (صلى الله عليه وسلم) دغه مطلب په يو حديث قدسي کې په ډېرو واضحه توگه بيان کړيدى چې الله (جل جلاله) فرمايې: .

يقول الله تعالى: ((إنما أتقبل الصلاة ممن تواضع لعظمتي، ولم يتكبر على خلقي، وقطع نهاره بذكرى ولم يبت مصراً على خطيئته، يطعم الجائع، ويؤوي الغريب، ويرحم الصغير، ويوقر الكبير)) (٣٩، ٣٢٤).

يقينا دهغه چا لمونځ قبلوم چې زما دلويوالي په وړاندې تواضع او عاجزي وکړي، زما مخلوق ته دضرر رسونې او ظلم لاس اوږد نه کړي، ورځ زما په ياد او ذکر کې تېره کړي، په خپله خطاء باندې دوام نه کوي، وږي ته خوراک ورکوي، مسافر ته پناورکوي، پر کوچنيانو مهربان، اودمشرانو احترام کونکې وي.

۲- زکات او اخلاق:

په همدې درجه کې زکات هم قرار لري ځکه زکات يوازې او يوازې ټکس او مالي ورکړه نه ده، چې يوه اندازه دمالدارو له جېبونو څخه راووځي اودفقيرانو جېبونو ته لاړ شي، بلکې اسلام غواړي چې په دې ذريعه بڼه اخلاق عاطفه، مهرباني او همدردي دټولني په افرادو کې را پيدا کړي.

الله تعالى دې موضوع ته په اشاره کولو سره فرمايې:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خذُوا زَكَاةً مِنْ مَالِكُمْ لِيُقَرَّبَ بِكُمْ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ (١٠٣)

التوبة (١٠٣) ایت.

ای پیغمبره ! ته دهغوی له مالونو څخه دصدقې په اخیستلو سره هغوی پاک کړه (اود نیکی په لاره کې) هغوی وهڅوه اود هغوی په حق کې درحمت دعا وکړه .

په دې اساس اسلام غواړي چې دزکات په ذریعه له یوې خوا انساني نفس څخه دمال پرستی او حرص مادې له منځه یوسي او له بلې خوا کینه بغض او دښمني ختمه کړي او په نتیجه کې په ټولنه کې اخلاقي او معنوي مستوا لوړو پورو ته ورسوي ، چې دغه دزکات له اساسي اهدافو څخه دي ، له همدې کبله زموږ ستر لارښود محمد مصطفی دصدقې مفهوم چې یو مسلمان یې په ادا کولو مکلف کړی داسې بیان کړیدی .

((تَبَسُّمُكَ فِي وَجْهِ أَخِيكَ لَكَ صَدَقَةٌ وَأَمْرُكَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهِيكَ عَنِ الْمُنْكَرِ صَدَقَةٌ وَإِرْشَادُكَ الرَّجُلَ فِي أَرْضِ الضَّلَالِ لَكَ صَدَقَةٌ وَبَصْرُكَ لِلرَّجُلِ الرَّدِيءِ الْبَصْرَ لَكَ صَدَقَةٌ وَإِمَاطَتُكَ الْحَجَرَ وَالشَّوْكَةَ وَالْعِظْمَ عَنِ الطَّرِيقِ لَكَ صَدَقَةٌ وَإِفْرَاغُكَ مِنْ دَلُوكَ فِي دَلْوِ أَخِيكَ لَكَ صَدَقَةٌ)) (٢٦، ٢١٣).

په ورین تندي دمسلمان ورور سره ستا مخامخ کېدل ستا لپاره صدقه ده ، په نیکیو امر او له بدیو منع کول ستا لپاره صدقه ده ، لار ورکو ته لارښوونه ستا لپاره صدقه ده ، ړندو ته لارښودنه ، صدقه ده ، له لارې څخه دضرري شيانو لکه اغزي او هډوکي ... لرې کول ستا لپاره صدقه ده ، له خپل لوبښي نه دبل په لوبښي کې یو څه اچول ستا لپاره صدقه ده .

همداراز روزہ ددی لپاره نه ده فرض شوې چې انسان له خوراک او خښاک څخه منع کړي، بلکې روزه په انسان باندې دصبر، استقامت، ثبات، همدردۍ دزړه سوې او له شهوت څخه دخلاصولو په خاطر فرض گرځول شوېده ترڅو انسان له گناهونو څخه ځان وساتي دالله (جل جلاله) په اطاعت، سختيو، کړاونو، لوړې، تندې باندې په صبر کولو وروزي له هوا پرستي، نفس پرستي، دروغو، خيانت، غيبت او هرډول بد اخلاقيو څخه دځان ساتنې درس ورکړي، رسول الله دې موضوع ته خپل امت داسې متوجه کوي: **عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ**

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَنْ لَمْ يَدَعْ قَوْلَ الزُّورِ وَالْعَمَلَ بِهِ فَلَيْسَ لِلَّهِ حَاجَةٌ فِي أَنْ يَدَعَ طَعَامَهُ وَشَرَابَهُ)) (٢٠، ٤٧٢).

له ابوهريره (رضي الله تعالى عنه) څخه روايت دی چې رسول الله (صلى الله عليه وسلم) فرمايلي دي: کوم روزه دار چې دروغ ويل او پرې عمل کول پريږدي نو الله تعالى ددغه (روژه دار) يواځې خوراک او خښاک پرېښودو ته اړتيا نه لري.

په بل حديث کې په دې اړه رسول الله (صلى الله عليه وسلم) داسې لارښوونه کوي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ، قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : لَيْسَ الصِّيَامُ مِنَ الْأَكْلِ وَالشَّرْبِ إِتْمَا الصِّيَامُ مِنَ اللَّغْوِ وَالرَّفَثِ ، فَإِنْ سَابَكَ أَحَدٌ ، وَجَهَلَ عَلَيْكَ فَقُلْ : إِنِّي صَائِمٌ)) (٣٠، ٤٧٢).

روژه يوازې له خوراک او خنډاک څخه له بندېدو عبارت نه ده ، بلکې په حقيقت کې روژه له بې هوډه خبرو او بې حياکارونو څخه دځان ژغورنې عبارت ده ، نو که تاته څوک بښکنځلی وکړي او يا دجهالت په وجه پرتا کوم تجاوز وکړي نو ته ورته ووايه چې زه روژه يم.(دغچ اخېستو هڅه مه کوه)

۴- حج او اخلاق:

دحج په رابطه بايد داسې گمان ونه شي چې دا گویا دمقدسو ځايونو په لورې يو سفر دی او په عملي ژوندانه کې کومه فايده نه لري اونه داخلاقو په تزکيه کې کوم خاص رول لري ، دا ډول برداشت دحج په رابطه لويه خطا ده اود حج ددې عظيم الشانه فريضې سره هيڅ ډول توافق نه لري .

حج په حقيقت کې دزياتو بنو اخلاقو توليدوونکی دی په انسان کې بشپړ تغير راولي له منکراتو څخه انسان منعه کوي په دې اړه الله تعالی داسې فرمايي: الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ مِّنْ قَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ حَيْرٍ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ وَاتَّقُونِي يَا أُولِي الْأَلْبَابِ (البقرة 197)

دحج مياشتې ټولو ته څرگندې دي څوک چې په دې ټاکلو مياشتو کې دحج نېت وکړي هغه بايد په دې خبراوسې چې دحج په دوران کې له هغه څخه شهواني عمل څه ناوړه فعل څه جنگ جگړه صادره نه شي ، او تاسې چې څه نیک عمل کوي الله (جل جلاله) پرې پوهیږي دحج دسفر لپاره دلارې توبنه درسره واخلي او تر هر څه بڼه دلارې توبنه پرهيزگاري ده ای هوښيارانو زما له نافرمانې څخه ډډه وکړي.

که پورتنیو ایاتونو او مبارکو احادیثو ته نظر وکړو نو په ډېر صراحت او وضاحت سره ترې دا درس اخیستل کېږي چې داسلام دغه اساسي ارکان کوم بې فایده کارونه نه دي چې اسلام پرې انسانان مکلف دي بلکې په ضمن کې دداسې فایده و اثارو گټو درلودونکي دي چې نه یوازې داچې انسانانو ته یې دافرادو په لحاظ فایده رسیږي بلکې ټولني ته دزیات شمېر گټو درلودونکي دي.

ځکه دغه عبادات داخلاقې ارزښتونو سره ټینګه رابطه لري او اخلاق دانسان څخه هغه مطلوب عمل دي چې دژوند ټولې چارې ورپورې تړلي دي. (۴۲-۱، ۴).

دلومري فصل دمراجعوفهرست

- ۱- قرآنکريم
- ۲- ابن حبان: محمد بن حبان بن احمد ابو حاتم، كال ۱۹۰۲م، صحيح ابن حبان بترتيب ابن بلبان، لومري ٲوك، طبعه: مؤسسة الرساله.
- ۳- ابن القيم: شمس الدين ابي عبدالله، كال: ۱۴۳۰هـ - ۲۰۰۹م، المجموع القيم من كلام ابن القيم، لومري ٲوك، طبعه: دارطيب للنشر والتوزيع - الرياض - السعوديه.
- ۴- ابن كثير: اسمعيل بن عمر، تفسير القرآن العظيم، ٲلورم ٲوك، طبعه: دارالسلام - الرياض - السعوديه.
- ۵- ابن منظور: محمد بن مكرم، لسان العرب، لومري ٲوك، طبعه: داراحياء التراث العربي - بيروت - لبنان.
- ۶- الباني: محمد ناصرالدين بن نوح، صحيح الادب المفرد، طبعه: دارالصدق.
- ۷- البيهقي: ابو بكر. السنن الكبرى، كال ۱۴۲۲هـ ق، دولسم ٲوك. طبعه مكتبه الرشد للنشر والتوزيع - الرياض - السعوديه.
- ۸- الترمذي: محمد بن عيسى، جامع الترمذي، دويم ٲوك طبعه: مكتبه حقانية ٲبسنور - ٲاكستان.
- ۹- الدارمي: ابو محمدعبدالله بن عبدالرحمن، سنن الدارمي، دويم ٲوك، طبعه: وزارة الاوقاف المصريه.
- ۱۰- زيدان: عبدالكريم، كال: ۱۹۷۵م، اصول الدعوة، طبعه: مؤسسه الرساله.
- ۱۱- سمرقندي: ابو الليث نصرين محمد بن ابراهيم، بستان العارفين طبعه: مكتبه الكتاب والسنة.
- ۱۲- العبيد: عبدالرحمن بن عبدالكريم، كال: ۱۴۰۵هـ - ۱۹۸۴م، اصول المنهج الاسلامي، طبعه: مطابع الفرزدق التجاربه - الرياض - السعوديه.
- ۱۳- الغزالي: محمد بن محمد بن احمد، احياء علوم الدين، طبعه: دارالفكر - بيروت - لبنان.
- ۱۴- ملا على قاري، مرقاة المفاتيح شرح مشكاة المصابيح، اتم ٲوك طبعه: مكتبه رشيديه - بلوچستان - ٲاكستان.
- ۱۵- النووي: يحيى بن شرف، شرح الاربعين للنووي، طبعه: دارالكتاب العربي.

- ۱۶- النيسابوري: مسلم بن حجاج ابوالحسين، كال: ۳۴۹ھ ش، الجامع الصحيح، دويم ٽوك طبعه: خيبر گروپ اف كمپنيز پيڀنور، پاڪستان.
- ۱۷- و جدي: محمد فريد، دائره معارف القرن العشرين، درٻيم ٽوك طبعه: دارالفكر - بيروت - لبنان.
- ۱۸- البخاري، محمد بن اسماعيل صحيح البخاري بن مغيره، ٽوك، طبعه بيروت دار بن كثير اليمامة
- ۱۹- البخاري، محمد بن اسماعيل صحيح البخاري بن مغيره، ٽوك، طبعه بيروت دار بن كثير اليمامة
- ۲۰- البخاري، محمد بن اسماعيل صحيح البخاري بن مغيره، ٽوك، طبعه بيروت دار بن كثير اليمامة
- ۲۱- البخاري، محمد بن اسماعيل صحيح البخاري بن مغيره، ٽوك، طبعه بيروت دار بن كثير اليمامة
- ۲۲- النيسابوري، أبو الحسين مسلم بن الحجاج بن مسلم القشيري، صحيح مسلم، ٽوك، دار الجيل بيروت
- ۲۳- النيسابوري، أبو الحسين مسلم بن الحجاج بن مسلم القشيري، صحيح مسلم، ١٢ ٽوك، دار الجيل بيروت
- ۲۴- السجستاني، سليمان بن الأشعث أبو داود الأزدي، سنن أبي داود، ٩ ٽوك، طبعه، دار الفكر
- ۲۵- السجستاني، سليمان بن الأشعث أبو داود الأزدي، سنن أبي داود، ١٣ ٽوك، طبعه، دار الفكر
- ۲۶- الترمذي: محمد بن عيسى، سنن الترمذي، ٧ ٽوك، طبعه، بيروت: دار احياء التراث العربي
- ۲۷- البيهقي، ابوبكر، سنن الكبرى، ١٠ ٽوك، مكتبة الرشد للنشر والتوزيع، الرياض السعودية
- ۲۸- الاصبحي، مالك بن انس بن مالك بن عامر المدني، موطا الامام مالك، ٥ ٽوك، مصر دار احياء التراث العربي.
- ۲۹- النيسابوري محمد بن عبد الله ابو عبدالله الحاكم، المستدرک على الصحيحين، ١ ج، بيروت دارالكتب العلمية

- ٣٠- النيسابوري ، أبو عبد الله الحاكم محمد بن عبد الله بن محمد بن حمدويه بن نعيم بن الحكم ،المستدرک علی الصحیحین ،٢توک، دار الکتب العلمیة- بیروت
- ٣١- الطبراني ،ابوالقاسم سليمان بن احمد بن ايوب ،المعجم الكبير،١توک ،طبعه القاهرة دارالحرمين.
- ٣٢- الطبراني ،ابوالقاسم سليمان بن احمد بن ايوب ،المعجم الكبير،٣توک طبعه القاهرة دارالحرمين.
- ٣٣- الطبراني ،ابوالقاسم سليمان بن احمد بن ايوب ،المعجم الكبير،٧توک طبعه القاهرة دارالحرمين.
- ٣٤- الشيباني، ابو عبدالله احمد بن محمد بن حنبل ،مسند احمد بن حنبل ،١٢توک ،طبعه بيروت
- ٣٥- الشيباني، ابو عبدالله احمد بن محمد بن حنبل ،مسند احمد بن حنبل ،١٨توک ،طبعه بيروت
- ٣٦- الشيباني، ابو عبدالله احمد بن محمد بن حنبل ،مسند احمد بن حنبل ،١٩توک ،طبعه بيروت
- ٣٧- الشيباني، ابو عبدالله احمد بن محمد بن حنبل ،مسند احمد بن حنبل ،٣٩توک ،طبعه بيروت
- ٣٨- ابن حبان: محمد بن حبان بن احمد ابو حاتم، كال ١٩٠٦م ،صحيح ابن حبان بترتيب ابن بلبان،٤توک ،طبعه: مؤسسة الرسالة.
- ٣٩- القادري، علاء الدين علي بن حسام الدين ابن قاضي خان، كنز العمال في سنن الأفعال والأفعال،١توک طبعه: مؤسسة الرسالة
- ٤٠- القادري، علاء الدين علي بن حسام الدين ابن قاضي خان. كنز العمال في سنن الأفعال والأفعال،٢توک طبعه: مؤسسة الرسالة
- ٤١- زيدان ،دكتور عبد الكريم ، اصول الدعوة ، چاپ مؤسسة الرسالة.
- ٤٢- الغزالي، محمد ، خلق المسلم ، دار نهضة مصر
- ٤٣- الجليل، دكتور محمد السيد ، خصائص الاخلاق في الاسلام، رؤية مقارنة مع الفلسفات الوضعية.
- ٤٤- الأصفهاني: الراغب، المفردات في غريب القرآن ، طبعه، المكتبة التوفيقية بيروت

دوهم فصل

داسلامي معتقداتو په وړاندې آداب او اخلاق

- ۱- دالله تعالی په وړاندې آداب او اخلاق
- ۲- دقرانکریم په وړاندې آداب او اخلاق
- ۳- دمحمد رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) په وړاندې آداب او اخلاق
- ۴- صحابه کرامو په وړاندې آداب او اخلاق
- ۵- دعلماء کرامو په وړاندې آداب او اخلاق
- ۶- داستاذانو په وړاندې آداب او اخلاق

۱- داسلامي معتقداتو په وړاندې آداب او اخلاق:

په تېرفصل کې موداسلام په دين کې داخلاقوله ارزښت ، حکمتونواو ځانگړتياؤ څخه په تفصيل سره يادونه وکړه په دې فصل کې به داسلامي معتقداتو ، (الله تعالی ، قرانکریم، محمدرسول الله (صلى الله عليه وسلم) صحابه کرامو ، علماؤ او په اخر کې داستاذانو په وړاندې اداواو اخلاقو څخه بحث کېږي.

۱- الله تعالی په وړاندې آداب او اخلاق:

د الله تعالی سره څېنې مهم آداب او اخلاق په لاندې ډول بیانوو:

۱- د الله تعالی پر نعمتونو شکر کول:

الله تعالی انسان ته د خپلو ورکړل شوو نعمتونو په هکله داسې فرمایلي دي (الله تعالی انسان ته د خپلو ورکړل شوو نعمتونو په هکله داسې فرمایلي دي) ﴿لَا يَذْكُرُ الْإِنسَانَ إِذْ عَلَّمَهُ الْكَلِمَاتِ﴾ (النحل سورت، آیت ۵۳).

تاسی سره چې هر نعمت دی هغه الله تعالی در کړې دی.

او بل ځای فرمایي: ﴿وَلَا تَقْسِرُوا عَلَى الْإِنسَانِ أَنْ يَذْكُرَ نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْهِ إِذْ عَلَّمَهُ الْكَلِمَاتِ﴾ (النحل سورت، آیت ۳۴). که چېرې د الله تعالی نعمتونه وشمېری نو شمېرلې به یې نشی.

کله چې یو انسان د الله تعالی بې شمېره نعمتونو ته څیر شي چې څومره پېرزوینې یې پرې کړي دي ، نو د سالم عقل غوښتنه داده چې په خوله او عمل د الله تعالی شکر اداء کړي ځکه څوک چې د نعمت ورکونکي د نعمتونو مننه او قدرداني نه کوي یقیناً دا انسان د ادب او اخلاقو څخه بې برخې دی.

۲- الله تعالی څخه حياء کول:

الله تعالیٰ فرمایي (﴿مَنْ كَفَرَ بَعْدَ مَا يَدْرِكُهُ الْبَيِّنَاتُ مِنْ رَبِّهِ فَقُلْتُ سِيئَةَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ النحل سورت ۱۹).

الله تعالیٰ پوهېږي په هر هغه څه چې تاسی یې پتوئ یا یې بنسکاره کوی. هر مسلمان باید دا عقیده او باور ولري چې الله تعالیٰ په هر حالت کې هغه گوري او د هغه د ټولو بنسکاره او پتو کارونو څخه خبر لري نو کله چې گناه مخې ته ورځي باید د الله تعالیٰ څخه حیاء وکړي او د گناه مرتکب نشي ځکه سالم عقل دا تقاضا کوي چې باید غلام د خپل بادار مخکې هغه کار ونکړي چې بادار یې دنه کولو امر کړی دی او د هغه کار په سرته رسولو خفه کېږي.

۳- د ژوند په ټولو چارو کې الله تعالیٰ ته پناورل:

الله تعالیٰ په قرآن کریم کې د خپل پیغمبر خبره چې امت ته یې کړې په دې الفاظو سره ذکر کړي:

﴿مَنْ كَانَ مِنْكُمْ فَاذْرَأْهُ يَوْمَ تُنْفَخُ الْأَشْفَادُ﴾ (النحل سورت، آیت ۵۰).

ژباړه: تاسي الله تعالیٰ طرف ته مخه کړئ زه تاسې ته د الله تعالیٰ له طرفه بنسکاره وپرونکی يم.

هر مسلمان باید دا عقیده ولري چې د الله تعالیٰ عذابونو څخه د تېښتې بله لاره نشته یواځنی لاره داده چې د الله تعالیٰ دین ته پناه یورل شي او خپلې ټولې چارې د هغه په قانون فېصله کړي، ځکه دا کمال بی ادبي ده چې څوک د هغه چا څخه تېښتي چې ور څخه تېښتیدلې نشي.

۴- د الله تعالیٰ له عذاب څخه وپربدل:

الله تعالی فرمایلي دي: ﴿قَدْ أَفْلَحَ مَن زَكَّاهُ﴾ (۱:۱۰۱: عمران سورت، آیت ۴).

ژباړه: الله تعالی زورور او انتقام اخستلو څښتن دی.

د هر مسلمان باید دا عقیده وي چې الله تعالی د خپل بنده سره د ذرې ذرې حساب کوي او د الله تعالی نیونه او انتقام ډېر سخت دی نو له دې وپرې د الله تعالی اطاعت ته مخه کوي او د معصیت څخه یې ځان ساتي ځکه دا ادب نه دی چې یو څوک د یوه قوي او قادر او انتقام اخستونکی ذات مخامخ د هغه له اوامرو څخه سرغړونه کوي.

۵- له ټولو هغو چارو څخه به مؤمن ځان ساتي چې د الله تعالی د شان په وړاندې ټوکې او مسخري گڼل کېږي، په هغو مجالسو کې به نه کيښي چې په کې د الله تعالی د شان او دین سپکاوی کېږي.

۶- د الله تعالی نوم باید په احترام واخستل شي، بیا بیا سوگند پرې یاد نه شي، په هر ځای کې ونه لیکل شي، د زینتي شیانو لپاره لکه گلوبند، کیلي بند، وغیره لپاره استعمال نه شي.

۷- د الله تعالی په دین باندې له ټوکو او مسخرو څخه باید مسلمان ځان وساتي ځکه د الله تعالی په نوم، دین او عباداتو باندې ټوکې او مسخري کول ډېر ځل د انسان د کافر کېدو باعث کېږي.

۲- د قرآن کریم په وړاندې آداب او اخلاق:

د قرآن کریم سره څښې آداب او اخلاق په لاندې ډول ذکر کوو:

۱- پر قرآن کریم ایمان او پر لارښوونو یې عمل کول:

د قرآن کریم سره ستر ادب دادی چې هر مسلمان په دی بشپړ باور ولري چې د هر انسان لپاره د دنیا او آخرت د ټولو بدمرغيو څخه د خلاصون او د دنیا او آخرت د ټولو نیکمرغيو د حاصلولو یواځنی لاره په قرآن کریم باندې عمل کول

دي په دى اړه الله تعالى داسې فرمايي: كړې: ﴿قُلْ إِنَّمَا أُحْذَرُ أَنَّ يُؤْتَىٰ بِلِئَالٍ مِّنْ حِجَابٍ لِّئَلَّا يَسِيْرَ إِلَىٰ هَذِهِ الْقَوْمِ فِي خِصْمٍ مِّنْ عِندِ اللَّهِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ (١: ابراهيم سورت، آيت ١).

اى رسوله ! ما تا باندي قرانكريم ددى په خاطر نازل كړى دى چې خلك د تيارو څخه رڼا ته وباسي.

٢- قرانكريم په اوداسه مسحه كول:

د قرآن لاس كې اخستلو په وخت مسلمان بايد اودس ولري ځكه چې الله تعالى فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَأَنصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ (١: الد واقعه سورت، آيت ٧٩).

قران دى لاس كې نه اخلي مگر اودس لرونكي خلك.

٣- د ثواب په نېټ د قرانكريم تلاوت:

مسلمان بايد قرآن د ثواب په خاطر تلاوت كړي ځكه چې رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايلي دي: ((مَنْ قَرَأَ حَرْفًا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ فَلَهُ بِهِ حَسَنَةٌ وَالْحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا لَا أَقُولُ الْم حَرْفٌ وَلَكِنْ أَلِفٌ حَرْفٌ وَلَامٌ حَرْفٌ وَمِيمٌ حَرْفٌ)) (٥: ١١٩).

ژباړه: څوك چې د قرانكريم يو حرف تلاوت كړي هغه يوه نيكي وگڼله او هره نېكې په اخرت كې لس چنده اجر لري زه دا نه واييم چې (الم) يو حرف دى بلكې الف يو حرف دى لام بل حرف دى او ميم بل حرف دى.

۴- قرآني تعليمات خپرول:

د قرآن سره دمهمو ادابو له جملې څخه يو ادب دادی چې هر مسلمان د قرآني تعليماتو په نشرولو کې برخه ولري په دې هکله الله تعالی داسې مهرباني کړې

ده (۳) ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خُذُوا كِتَابَ اللَّهِ حَقًّا وَلَا تَرْتَابُوا فِيهِ يَوْمَ يُنْفَخُ الْأَشْجَارُ وَأَنْتُمْ فِيهَا كَالْعِجَافِ﴾ (المائدة سورت، آیت ۲۷).

ای رسوله! کوم احکام چې تاته ستا د رب لخوا نازل شوي دي نورو خلکو ته یې ورسوه که چېرې تا دا کار و نکړ نو د الله تعالی لخوا درسپارل شوي دنده د نه ده ترسره کړې.

۵- د قرآن کریم په ایتونو کې سوچ او فکر کول

د قرآن سره د ادابو له جملې څخه يو ادب دادی چې هر مسلمان په قرآن کریم کې فکر او تدبر وکړي او عبرت ورڅخه واخلي په دې هکله الله تعالی مهرباني

کړې (﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خُذُوا كِتَابَ اللَّهِ حَقًّا وَلَا تَرْتَابُوا فِيهِ يَوْمَ يُنْفَخُ الْأَشْجَارُ وَأَنْتُمْ فِيهَا كَالْعِجَافِ﴾ (۱: د ص سورت ۲۹ ایت).

دغه قران می نازل کړی تاته برکتناک دی د پاره ددی چې خلک فکر وکړي په ایتونو دده کبسی او پند واخلي پری خاوندان د عقلونو.

د الله تعالی د پورتنی قول پر اساس نامتو صحابي ابن مسعود رضی الله عنه قرآن کریم په اړه د صحابو کرامو طریقه داسې بیان کړې: کله به چې مونږ لس آیتونه تلاوت کړل تر هغه پورې به مو نور تلاوت نه کولو تر څو چې د تلاوت

شو و ايتونو په مفهوم او معنی به ښه پوه شوي نه و، په دريم قدم کښی به مو پری عمل کاوه (۸: ۱۹۷).

همدا وجه ده چې د دريو ورځو څخه په کمه موده کښی د قرآنکریم ختمول غوره کار نه دی.

پدی هکله رسول الله صلی الله عليه وسلم داسې مهرباني کړې:

((مَنْ قَرَأَ الْقُرْآنَ فِي أَقَلِّ مِنْ ثَلَاثِ لَمْ يَفْقَهُهُ)) (۵: ۱۲۳).

څوک چې قرآنکریم د درې ورځو څخه په کم وخت کښی ختم کړی د قرآنکریم په مفهوم نه پوهیږي.

نبي صلی الله عليه وسلم عبد الله بن عمر رض ته امر کړی چې قرآنکریم باید اوو ورځو کښی ختم کړي، د عبد الله بن مسعود، عثمان بن عفان او زيد بن ثابت رضی الله عنه څخه روایت شوی چې هغوي قرآنکریم په اوو ورځو کښی ختموه. (متفق عليه)

۲- قرآن باید په ترتیل او تجويد سره قرائت شي او په لوستلو کښی یې بیرې نه شي ځکه چې الله تعالی فرمایي:

﴿قَدْ نَسِيَ آيَاتِ الْآلِ الْأُولَىٰ﴾ (۱) ﴿وَلَا يَتْلُوهُنَّ لِيُحْمَلَهُنَّ﴾ (۲) ﴿وَلَا يَتْلُوهُنَّ لِيُحْمَلَهُنَّ﴾ (۳) ﴿وَلَا يَتْلُوهُنَّ لِيُحْمَلَهُنَّ﴾ (۴)

﴿قَدْ نَسِيَ آيَاتِ الْآلِ الْأُولَىٰ﴾ (۱) ﴿وَلَا يَتْلُوهُنَّ لِيُحْمَلَهُنَّ﴾ (۲) ﴿وَلَا يَتْلُوهُنَّ لِيُحْمَلَهُنَّ﴾ (۳) ﴿وَلَا يَتْلُوهُنَّ لِيُحْمَلَهُنَّ﴾ (۴)

ژباړه: او واضح لوله قرآنکریم په واضح لوستلو سره.

۷- د قرآن تلاوت وخت کښی باید تلاوت کوونکی الله تعالی ته ډېره عاجزي وکړي او د الله تعالی څخه ډيرو ویريږي همدا لامل دی چې رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمایي: ((إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ نَزَلَ بِحُزْنٍ فَإِذَا قَرَأْتُمُوهُ قَابِكُوا فَإِنْ لَمْ تَبْكُوا فِتْبَاكُوا وَتَعْنُوا بِهِ فَمَنْ لَمْ يَتَعَنَّ بِهِ فَلَيْسَ مِنَّا)) (۹: ۴۳).

د اقران په غمجن حالت کې رانازل شوی دی کله چې لولۍ نو ژاپړئ که چېرې نه ژاپړئ نو ځان ژرغونې کړئ، او دقران په تلاوت کې خوش او ازي کوي، څوک چې په بنکلي او ازقران نه لولي زموږ څخه نه دی.

۸- په بنکلي او از دقران کریم تلاوت:

رسول الله صلی الله علیه و سلم په دې اړه فرمایلي دي: ((زَيِّنُوا الْقُرْآنَ بِأَصْوَاتِكُمْ)) (۹:۴۳).

قران په خپلو او زونو سره بنایسته کړئ.

۹- د تلاوت پرمهال دنورو مزاحمت نه کول:

که چېرې دقران په لوړ او از تلاوت سره ریا شهرت یا د بل چا مزاحمت کېده بڼه داده چې تلاوت ټیټه آواز سره وشي ځکه چې رسول الله صلی الله علیه وسلم مهرباني کړی: ((الْجَاهِرُ بِالْقُرْآنِ كَالْجَاهِرِ بِالصَّدَقَةِ وَالْمُسِرُّ بِالْقُرْآنِ كَالْمُسِرِّ بِالصَّدَقَةِ)) (۳:۷۸).

په لوړ او از تلاوت کول داسې دی لکه چې څوک زکات بنکاره ورکوي، او که څوک یې پټه تلاوت کوي لکه پټه صدقه چې ورکوي، (که چېرې په بنکاره زکات ورکولو کې د ریا او تظاهر ویره نه وي د خلکو زکات ورکولو ته د هڅونې په خاطر بنکاره زکات ورکول جواز لري).

۱۰- تلاوت کوونکی باید د تلاوت وخت کېنې قبلي ته مخامخ په ډېر وقار او ادب کېنېني) (۲:۱۰۹).

۱۱- قران کریم باید په پاک او محفوظ ځای کې کېنېدل شي.

۱۲- دقران کریم له ادبو داهم ده چې په پاکه ټوټه کې وپوښل شي، ترڅو له ګردونو او نورو ناوړه شیانو له لګېدو محفوظ پاتې شي، نن سبا په مساجدو کې ګورو چې په هره الماری کې قران ټوټه ټوټه پروت وي او کوچنيان یې په

څخه پاک کوي او وربڼی دوی ته قران او شرعي احکام بیشکه چې و دوی له دی نه وړاندې په گمراهی-بنکاره کې.

په دې اساس د نبی صلی الله علیه و سلم سره باید د هغه امت ځانگړی آداب او اخلاق مراعات کړی چې ځینې یې په لاندې ډول ذکر کوو (۲:۱۰-۱۵).

۱- محمد صلی الله علیه و سلم د پیغمبر په توگه منل:

د محمد صلی الله علیه و سلم سره د مهمو آدابو او اخلاقو له جملې څخه یو دا دی چې هر انسان د هغه په پیغمبری ایمان ولري، څوک چې ټولو پیغمبرانو باندې ایمان لري خو محمد صلی الله علیه و سلم د پیغمبر په توگه نه مني دا سرې کافر دی دی موضوع ته په قرآنکریم کې داسې اشاره شوی:

﴿لَا يَجْرُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ يُرْسِلَ اللَّهُ رَسُولًا فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾ (٢٤٠:١٥)
 ﴿لَا يَجْرُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ يُرْسِلَ اللَّهُ رَسُولًا فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾ (٢٤٠:١٥)
 ﴿لَا يَجْرُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ يُرْسِلَ اللَّهُ رَسُولًا فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾ (٢٤٠:١٥)

بیشکه چې مؤمنان هغه کسان دي چې الله تعالی باندې ایمان لري او محمد صلی الله علیه و سلم باندې ایمان لري

او په دې اړه رسول الله (صلى الله عليه وسلم) داسې فرمایي: ((وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَأَيُّكُمْ يَأْتِي أَحَدًا مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ يَهُودِيًّا أَوْ نَصْرَانِيًّا ثُمَّ يَمُوتُ وَلَا يُؤْمِنُ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَّا كَانَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ)) (١١:٤٨).

قسم د زما په هغه الله تعالی وي چې زما ساه د هغه لاس کې ده چې ددی امت هر تن چې زما نوم اوریدلې وي یهودي وي او که نصراني ما باندې ایمان را نه وړي او مړ شي دا سرې دوزخي دی.

۲- په محمدي شریعت خپلې پرېکړې کول:

گڼ شمېر شرعي نصوص د مسلمانانو څخه په ډېر تېنگار غوښتنه کوي چې بايد خپلې ټولې ستونزې په اسلامي شريعت حل او فصل کړي الله تعالی فرمايي: (﴿۱۰۰﴾ ﴿۱۰۱﴾ ﴿۱۰۲﴾ ﴿۱۰۳﴾ ﴿۱۰۴﴾ ﴿۱۰۵﴾ ﴿۱۰۶﴾ ﴿۱۰۷﴾ ﴿۱۰۸﴾ ﴿۱۰۹﴾ ﴿۱۱۰﴾ ﴿۱۱۱﴾ ﴿۱۱۲﴾ ﴿۱۱۳﴾ ﴿۱۱۴﴾ ﴿۱۱۵﴾ ﴿۱۱۶﴾ ﴿۱۱۷﴾ ﴿۱۱۸﴾ ﴿۱۱۹﴾ ﴿۱۲۰﴾ ﴿۱۲۱﴾ ﴿۱۲۲﴾ ﴿۱۲۳﴾ ﴿۱۲۴﴾ ﴿۱۲۵﴾ ﴿۱۲۶﴾ ﴿۱۲۷﴾ ﴿۱۲۸﴾ ﴿۱۲۹﴾ ﴿۱۳۰﴾ ﴿۱۳۱﴾ ﴿۱۳۲﴾ ﴿۱۳۳﴾ ﴿۱۳۴﴾ ﴿۱۳۵﴾ ﴿۱۳۶﴾ ﴿۱۳۷﴾ ﴿۱۳۸﴾ ﴿۱۳۹﴾ ﴿۱۴۰﴾ ﴿۱۴۱﴾ ﴿۱۴۲﴾ ﴿۱۴۳﴾ ﴿۱۴۴﴾ ﴿۱۴۵﴾ ﴿۱۴۶﴾ ﴿۱۴۷﴾ ﴿۱۴۸﴾ ﴿۱۴۹﴾ ﴿۱۵۰﴾ ﴿۱۵۱﴾ ﴿۱۵۲﴾ ﴿۱۵۳﴾ ﴿۱۵۴﴾ ﴿۱۵۵﴾ ﴿۱۵۶﴾ ﴿۱۵۷﴾ ﴿۱۵۸﴾ ﴿۱۵۹﴾ ﴿۱۶۰﴾ ﴿۱۶۱﴾ ﴿۱۶۲﴾ ﴿۱۶۳﴾ ﴿۱۶۴﴾ ﴿۱۶۵﴾ ﴿۱۶۶﴾ ﴿۱۶۷﴾ ﴿۱۶۸﴾ ﴿۱۶۹﴾ ﴿۱۷۰﴾ ﴿۱۷۱﴾ ﴿۱۷۲﴾ ﴿۱۷۳﴾ ﴿۱۷۴﴾ ﴿۱۷۵﴾ ﴿۱۷۶﴾ ﴿۱۷۷﴾ ﴿۱۷۸﴾ ﴿۱۷۹﴾ ﴿۱۸۰﴾ ﴿۱۸۱﴾ ﴿۱۸۲﴾ ﴿۱۸۳﴾ ﴿۱۸۴﴾ ﴿۱۸۵﴾ ﴿۱۸۶﴾ ﴿۱۸۷﴾ ﴿۱۸۸﴾ ﴿۱۸۹﴾ ﴿۱۹۰﴾ ﴿۱۹۱﴾ ﴿۱۹۲﴾ ﴿۱۹۳﴾ ﴿۱۹۴﴾ ﴿۱۹۵﴾ ﴿۱۹۶﴾ ﴿۱۹۷﴾ ﴿۱۹۸﴾ ﴿۱۹۹﴾ ﴿۲۰۰﴾) (۱: النساء سورت، آيت ۲۵).

پس قسم دی په رب ستا چې خلک تر هغه پورې مؤمنان کيدای نشي تر څو د دوی ترمنځ پېښو شوو شخړو کې تا فيصله کوونکې و نه ټاکي بيا د زړه له کومې ستا په پريکړو راضي نشي او ستا پريکړو ته په تمامه معنا غاړه کښيږدي.

۳- د رسول الله (صلی الله عليه و سلم) سره مينه او محبت درلودل: مسلمان بايد نبی صلی الله عليه و سلم سره له هر چا زياته مينه ولري په دی اړه محمد صلی الله عليه و سلم داسې فرمايي: ((لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ)) (۱۸، ۲۴).

ستاسې يو تن تر هغه پورې پوره مؤمن کيدلای نشي تر څو زه ورته د خپل ځوی، پلار او د ټولو خلکو ډير زيات گران نه شم. په دې اساس هر مسلمان ته بايد له الله تعالی پرته محمد صلی الله عليه و سلم له هر چا ډير محبوب وي آن تر دی چې بايد هر مسلمان د خپل ځان څخه زيات د محمد صلی الله عليه و سلم سره مينه ولري لکه چې په حديث شريف کې راغلی دی:

عن عَبْدِ اللَّهِ بْنِ هِشَامٍ قَالَ كُنَّا مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ آخِذٌ بِيَدِ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ فَقَالَ لَهُ عُمَرُ يَا رَسُولَ اللَّهِ لَأَنْتَ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِلَّا مِنْ نَفْسِي فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَا وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ حَتَّى أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْكَ مِنْ نَفْسِكَ فَقَالَ لَهُ عُمَرُ فَإِنَّهُ الْآنَ وَاللَّهِ لَأَنْتَ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ نَفْسِي فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْآنَ يَا عُمَرُ (٣١٤، ٤).

عبداللہ بن ہشام (رضی اللہ تعالیٰ عنہ) روایت کوی چي مور رسول اللہ (صلی اللہ علیہ وسلم) سره یو ځای وو هغه د عمر (رضی اللہ تعالیٰ عنہ) لاس نیولی ؤ، عمر رضی اللہ عنہ رسول اللہ صلی اللہ علیہ و سلم ته عرض وکړ چي ای د اللہ تعالیٰ رسول له ! له خپل ځان پرته له هر شي څخه ماته ډیر گران یې نو رسول اللہ صلی اللہ علیہ و سلم ورته و فرمایل : نه داسې نه ده قسم په هغه اللہ تعالیٰ چي زما ساه د هغه لاس کې ده تر هغه پورې ته مؤمن کیدای نشي ترڅو چي خپل ځان څخه هم درته گران شم ، دغه وخت کې حضرت عمر رضی اللہ عنہ بیا عرض وکړه چي ای د اللہ تعالیٰ رسول له ! اوس ماته د خپل ځان څخه هم زیات گران شوی نو رسول اللہ صلی اللہ علیہ و سلم ورته و فرمایل : (اوس ته مؤمن یې ای عمره ! ٣٥:٤).

د صفوان بن سلیم رحمة اللہ علیہ مجلس کې به چي د رسول اللہ صلی اللہ علیہ و سلم یادونه وشوه ، تر هغه به یې ژړل چي خلک به ورڅخه پاڅېدل او دا به له ژړا کولو سترې شو (١٣:١٠).

۴- د رسول الله صلی الله علیه و سلم له شخصیت او شریعت څخه هراړخیزه معقوله دفاع کول:

د نبی کریم صلی الله علیه و سلم سره د مهمو آدابو او اخلاقو له جملې څخه د محمد صلی الله علیه و سلم د شخصیت او شریعت څخه دفاع کول دي چې البته د رسول الله صلی الله علیه و سلم په ژوند کې د هغه صحابو کرامو خپل ځانونه د رسول الله صلی الله علیه و سلم له شخصیت او شریعت څخه د دفاع لپاره په تمامه معنا نذرانه کړل چې د قربانیو له بیلگو څخه یې په زرگونو کتابونه لیکل کېږي، په وروستیو وختونو کې د اسلام د بنسټونو د پرې زیاتې هلې ځلې په کار اچولې چې د محمد صلی الله علیه و سلم شخصیت په اړه ستړی بدگمانۍ رامنځته کړي چې ښه بیلگه یې څه وخت وړاندې د غربي نړۍ اهو مطبوعاتو کې د اسلام د ستر پیغمبر کاریکاتورونو خپریدل دي چې په دولسو بدو نومونو یې نومولې دي، له دی برسیره د حدودو، حجاب، د نارینوو او ښځو د حقوقو او نورو شرعی مسائلو په اړه چې کفري نړۍ کې په اسلامي شریعت کومې بی شرمانه ملنډې وهل کېږي ورسره هراړخیزه معقوله مقابله کول د هر مسلمان اهمه وجیبه گڼل کېږي.

۵- د رسول الله صلی الله علیه و سلم دعوت خپرولو کې مهمه ونډه ولري:

د نبی صلی الله علیه و سلم سره بل مهم ادب دهغه د دعوت نشرولو کې برخه اخستل دي ځکه چې الله تعالی په قرآن کریم کې محمد صلی الله علیه و سلم ته

داسې مهرباني کړې: (﴿لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ أَخْرَجَهُمْ مِنَ ظُلُمَاتٍ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ﴾)

﴿لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ أَخْرَجَهُمْ مِنَ ظُلُمَاتٍ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ﴾

﴿لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ أَخْرَجَهُمْ مِنَ ظُلُمَاتٍ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ﴾

﴿لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ أَخْرَجَهُمْ مِنَ ظُلُمَاتٍ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ﴾

یوسف سورت، ۱۰۸ (آیت).

ژباړه: ته ووايه چې دا زما لاره ده چې زه او زما لاروی د پوهی سره خلک د الله تعالی دین ته رابولو.

۲- د رسول الله صلی الله علیه و سلم دنوم په اورېدو پر هغه درود ویل:

الله تعالی مسلمانانو ته امر کړی دی چې کله د محمد صلی الله علیه و سلم یادښت کېږي تاسې ورباندی درود ووايې په دی اړه یې داسې فرمایلي دي:-

① ② ③ ④ ⑤ ⑥ ⑦ ⑧ ⑨ ⑩ ⑪ ⑫ ⑬ ⑭ ⑮ ⑯ ⑰ ⑱ ⑲ ⑳ ㉑ ㉒ ㉓ ㉔ ㉕ ㉖ ㉗ ㉘ ㉙ ㉚ ㉛ ㉜ ㉝ ㉞ ㉟ ㊀ ㊁ ㊂ ㊃ ㊄ ㊅ ㊆ ㊇ ㊈ ㊉ ㊐ ㊑ ㊒ ㊓ ㊔ ㊕ ㊖ ㊗ ㊘ ㊙ ㊚ ㊛ ㊜ ㊝ ㊞ ㊟ ㊠ ㊡ ㊢ ㊣ ㊤ ㊥ ㊦ ㊧ ㊨ ㊩ ㊪ ㊫ ㊬ ㊭ ㊮ ㊯ ㊰ ㊱ ㊲ ㊳ ㊴ ㊵ ㊶ ㊷ ㊸ ㊹ ㊺ ㊻ ㊼ ㊽ ㊾ ㊿ ۰ ۱ ۲ ۳ ۴ ۵ ۶ ۷ ۸ ۹ ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰

بیشکه چې الله تعالی او ملائکې رسول الله صلی الله علیه و سلم باندي درود او سلام وايې نو ای مسلمانانو! تاسې هم په نبی صلی الله علیه و سلم باندي درود او سلام ووايې.

۷- د رسول الله صلی الله علیه و سلم دوستانو سره دوستي او دښمنانو سره یې دښمني کول:

د نبی صلی الله علیه و سلم سره د مهمو آدابو او اخلاقوله جملې څخه یو دادی چې هر مسلمان باید د رسول الله صلی الله علیه و سلم د دوستانو سره دوستي وکړي او د هغه له دښمنانو سره دښمني وکړي، پدی اړه گڼی د لاتل موجود دي چې د بېلگې په توگه راتلونکې قرآني آیت ذکر کوم (۰ • ۱ ۲ ۳ ۴ ۵ ۶ ۷ ۸ ۹ ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰

① ② ③ ④ ⑤ ⑥ ⑦ ⑧ ⑨ ⑩ ⑪ ⑫ ⑬ ⑭ ⑮ ⑯ ⑰ ⑱ ⑲ ⑳ ㉑ ㉒ ㉓ ㉔ ㉕ ㉖ ㉗ ㉘ ㉙ ㉚ ㉛ ㉜ ㉝ ㉞ ㉟ ㊀ ㊁ ㊂ ㊃ ㊄ ㊅ ㊆ ㊇ ㊈ ㊉ ㊐ ㊑ ㊒ ㊓ ㊔ ㊕ ㊖ ㊗ ㊘ ㊙ ㊚ ㊛ ㊜ ㊝ ㊞ ㊟ ㊠ ㊡ ㊢ ㊣ ㊤ ㊥ ㊦ ㊧ ㊨ ㊩ ㊪ ㊫ ㊬ ㊭ ㊮ ㊯ ㊰ ㊱ ㊲ ㊳ ㊴ ㊵ ㊶ ㊷ ㊸ ㊹ ㊺ ㊻ ㊼ ㊽ ㊾ ㊿ ۰ ۱ ۲ ۳ ۴ ۵ ۶ ۷ ۸ ۹ ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰

۹- هغو کړنو، وېناؤ، اعمالو او مجالسو څخه بايد ځانونه وژغورو چې رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ته په کې ضرر رسيږي دهغه بې احترامې او سپکاوي پکې کېږي.

۴- صحابه کرامو په وړاندې ادا ب او اخلاق

د دين د خپرولو په لاره کې د رسول الله د صحابو کرامو د هلو ځلو او قربانيو په نتيجه کې الله تعالى دين په ټولې نړۍ کې خپور کړ، کچېرې صحابو کرامو د اسلامي شريعت په نشرولو کې غفلت او تنبلي کړې وای او په دې لاره کې يې تکليفونه نه وه گاللي نن به مسلمانان د اسلامي شريعت له لوی نعمت څخه بې برخې وو او د کفر او جهالت په تورو تيارو کې به شپه او ورځ سرگردانه او لا لهانده گرځېدل نو دا چې صحابه کرام الله تعالى د نورو مسلمانانو لپاره د هدايت وسيله گرځولي بايد هر مسلمان صحابو کرامو سره لاندیني آداب او اخلاق مراعات کړي:

۱- هر مسلمان بايد د ټولو صحابو کرامو سره مينه او محبت ولري او کوم اختلافات چې د صحابو کرامو تر مينځ پېښ شوي دي د هغو په هکله بايد سکوت وکړي ځکه چې رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايلي دي

((اللَّهُ فِي أَصْحَابِي اللَّهُ فِي أَصْحَابِي لَا تَتَّخِذُوهُمْ غَرَضًا بَعْدِي فَمَنْ أَحَبَّهُمْ فَبِحَبِّي أَحَبَّهُمْ وَمَنْ أَبْغَضَهُمْ فَبِغْضِي أَبْغَضَهُمْ وَمَنْ آذَاهُمْ فَقَدْ آذَانِي وَمَنْ آذَانِي فَقَدْ آذَى اللَّهَ وَمَنْ آذَى اللَّهَ يُوْشِكُ أَنْ يَأْخُذَهُ)). (۵: ۲۲۵)

زما د صحابو په هکله د الله تعالیٰ څخه وويرېږئ د الله تعالیٰ څخه وويرېږئ زما څخه وروسته دوي د خپلو بدو خبرو هدف مه گرځوئ څوک چې زما صحابه کرامو سره محبت لري دا په حقيقت کې زما سره محبت لري ځکه زما صحابو سره محبت لري او څوک چې زما صحابه کرامو سره بغض لري دا په حقيقت کې زما سره بغض لري ځکه زما صحابو سره بغض لري څوک چې زما صحابو ته تکليف رسوي په حقيقت کې هغه ما ته تکليف رسوي او څوک چې ما ته تکليف رسوي په حقيقت کې هغه الله تعالیٰ ته تکليف رسوي او څوک چې الله تعالیٰ ته تکليف رسوي دا يقيني ده چې الله تعالیٰ به داسې سپړی نيسي.

۲- هر مسلمان بايد دا عقیده ولري چې صحابه کرام د نورو مسلمانانو نه غوره دي چې البته گڼ شمير شرعي دلائل په دی باندې دلالت کوي چې د هغو له جملې څخه د نبی صلی الله عليه وسلم دا قول دی چې فرمايې: (لَا تَسْبُوا أَصْحَابِي فَلَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ أَنْفَقَ مِثْلَ أَحَدٍ ذَهَبًا مَا بَلَغَ مُدًّا أَحَدِهِمْ وَلَا نَصِيفَهُ) (۲۹۲:۲).

تاسی زما صحابو و ته بد مه وايئ بيشکه که چېرې ستاسی څخه يو تن د اُحد غره په اندازه مال د الله تعالیٰ لاره کې مصرف کړي د صحابو د يوي يا نيمی لپي مال د مصرفولو اجر او ثواب ته نه شي رسيدلای.

۳- هر مسلمان بايد په دی عقیده وي چې په ټولو صحابو کرامو کې تر ټولو غوره ابو بکر بيا عمر بيا عثمان او بيا علی رضي الله عنهم دي (۵۱۸:۴).
په دی هکله گڼ شمير شرعي نصوص موجود دي چې ځيني د بيلگي په توگه په لاندی ډول ذکر کېږي.

على رضى الله عنه مهربانى كړې: ((خَيْرُ هَذِهِ الْأُمَّةِ بَعْدَ نَبِيِّهَا أَبُو بَكْرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وَخَيْرُهَا بَعْدَ أَبِي بَكْرٍ عُمَرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وَلَوْ شِئْتُ سَمَّيْتُ الثَّلَاثَ)) (٥١٨:٤).

د دې امت له پيغمبر وروسته تر ټولو غوره ابوبکر بيا عمر دی که چېرې ته غواړې نو دريم تن به هم دروښاييم يعنى عثمان.

٤. هر مسلمان بايد دا عقیده ولري چې صحابه کرام د فضيلت په اړه خپلو مينځونو کې يو له بله سره توپير لري چې په دې هکله ځينې شرعى دلايل په لاندې ډول ذکر کيږي.

يوه ورځ رسول الله صلى الله عليه و سلم د ابوبکر عمر او عثمان رضى الله عنهم سره د احد د غره د پاسه تشریف درلوده پدې وخت کې د احد غرو خوځېده نبي عليه السلام د احد غره ته مهربانى وکړه: اثْبُتْ أَحَدٌ فَأَيُّهَا عَلَيْكَ نَبِيٌّ وَصِدِّيقٌ وَشَهِيدَانِ (٥١٩:٤).

ژباړه: و درېره د احد غره! بيشکه چې ستا د پاسه د الله تعالى رسول، صديق (ابوبکر) او دوه شهيدان (عمر او عثمان) ولاړ دي.

د فاطمې رضى الله عنها په هکله نبي صلى الله عليه و سلم مهربانى کوي (فَاطِمَةُ سَيِّدَةُ نِسَاءِ أَهْلِ الْجَنَّةِ) (٥١٩:٤).

فاطمه رضى الله عنها د جنتيانو ښځو سرداره ده.

د زبير بن عوام په اړه رسول الله صلى الله عليه و سلم فرمايلي دي: إِنَّ لِكُلِّ نَبِيٍّ حَوَارِيًّا وَإِنَّ حَوَارِيَّ الزُّبَيْرِ بْنِ الْعَوَّامِ (٥٢٧:٤).

هر نبي ځانته مرستندوى لري زما مرستندوى زبير بن العوام دی.
د زيد بن حارثه په هکله يې مهرباني کړې ((أَنْتَ أَحْوَنُ وَمَوْلَانَا))

ته زمونڊوروراو باداري بي.
دعلي (رضي الله تعالى عنه) په هڪله فرمايي: ((أَنْتَ مِثِّي وَأَنَا مِنْكَ))
(۵۲۸:۴).

ته له ما او زه له تاڅخه يم.
جعفر بن ابى طالب رضی الله عنه ته يې و فرمايل: (أَشْبَهْتَ حَلْقِي
وَحَلْقِي) (۵۲۷:۴).

ته زما صورت او سيرت سره مشابهت لري.
کله چې سعد بن معاذ رضی الله عنه وفات شو نبی صلی الله عليه و سلم
و فرمايل: (اهْتَزَّ عَرْشُ الرَّحْمَنِ لِمَوْتِ سَعْدِ بْنِ مُعَاذٍ) (۵۳۷:۴).
د سعد بن معاذ د مرگ په لامل عرش و خوځيده.

يو ځل رسول الله صلی الله عليه و سلم ابى بن کعب ته و فرمايل: إِنَّ اللَّهَ
أَمَرَنِي أَنْ أَقْرَأَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ قَالَ أَبِي أَللَّهُ سَمَّانِي لَكَ قَالَ
اللَّهُ سَمَّاكَ لِي فَجَعَلَ أَبِي يَبْكِي قَالَ فَتَادَهُ فَأَنْبَسَتْ أَنَّهُ قَرَأَ
عَلَيْهِ

{ لَمْ يَكُنْ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ } (۵۳۷:۴).

الله تعالى ماته امر كړى چې تاته قران ولولم ابى بن کعب عرض وكړه چې ايا
الله تعالى زما نوم تاته واخست؟ نبی عليه السلام و فرمايل: هو! نو ابى بن
کعب په ژړا شو. قتاده (رضي الله تعالى عنه) فرمايي زه پوه شوم چې (لم يكن
الذين كفروا) سورت يې ولوسته.

او د ابو عبیده بن الجراح په هکله يې فرمايلي دي:

لِكُلِّ أُمَّةٍ أَمِينٌ وَأَمِينٌ هَذِهِ الْأُمَّةِ أَبُو عُبَيْدَةَ بْنُ الْجَرَّاحِ (٤: ٥٣).

د هرامت لپاره يو تن امين وى اى امته! زمونږ امين ابو عبیده بن الجراح دی. ۵- دنورو صحابه کرامو ترڅنگ مسلمان بايد دامهات المؤمنين (درسول الله (صلی الله علیه و سلم) مېرمنی) په بشپړه توگه قدر دانی او احترام وکړي، الله تعالى په دې هکله مؤمنانوته داسې حکم کوي: النَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَنْ تَفْعَلُوا إِلَىٰ أَوْلِيَائِكُمْ مَعْرُوفًا كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا. الاحزاب ۲ ایت

پيغمبر خو د مومنانو لپاره دهغوله خپله حگانه کگران دی. او د پيغمبر بيبيانگ د هغومينگنديگ دي، خو د الله د کتاب له مخيگ د عامو مومنانو او مهاجرينو په پرتله خپلوان يوله بله زيات حقدار دي، البته که له خپلو ملگرو سره تاسيگ خگه رواشگيگ کنگه (کول غواؤئ نو) کولای شی. دغه حکم په الهي کتاب کشيگ ليکل شوی دی.

۵- د علماء کراموپه وړاندي آداب او اخلاق:

گڼ شمېر شرعي دلائل هر مسلمان دې ته هڅوي چې د علماو سره غوره رويه نېک ادا او اخلاق مراعات کړي چې د هغوی څخه ځيني د بېلگې په توگه ذکر کوو:

۱- دمفسيرينو او محدثينو په اړه بايد هر مسلمان عقیده ولري چې د هغوی د خدمتونو په نتیجه کې الله تعالی قرانکریم او نبوي احاديث له تحريف او تغير څخه ساتلی او د هغوي د بېشمېره اهمو د تفسير کتابونو او د نبوي حديثونو د شرحو له کتابونو څخه د اوس لپاره مسلمانان ستره گټه وچتوي او تالیفات يې د ټولې نړۍ د مسلمانانو لپاره له وياړه ډکه لويه سرمايه ده.

د څلورو فقهې امامانو هر يو امام ابو حنيفه امام مالک امام شافعي او امام احمد رحمهم الله په هکله بايد هر مسلمان په دې باور وي چې د دين او فقهې مسائلو په اړه هغوی کومې خبرې کړي ذکر شوي خبرې هغوی د قرآنکریم او نبوي احاديثو څخه استخراج او استنباط کړي دي، د دين کوم مسائل چې ذکر شوو علماؤ تدوين کړي شرعاً جواز لري او دهغوی په فتواگانو عمل کول په اسلامي شريعت عمل کول دي مگر که چېرې دهغوی کومه فتوی د قرآنکریم او احاديثو سره ټکر درلوده نو فتوی ته ځکه اعتبار نه ورکول کېږي، چې رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمايلي دي: (وَمَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ) (۳۳:۱۱).

څوک چې داسې عمل وکړي چې زما د عمل مخالف وي ذکر شوی عمل مردود او نا منظور دي.

۲- هر مسلمان بايد دا باور ولري چې ذکر شوي فقهاء انسانان دي کله صحيح فتوی ورکوي او کله په فتوی کې خطاء کېږي خو که فتوی کې خطاء شوی وي قصداً هغوی غلطی فتواوي نه دي ورکړي بلکې د سهوي، هېرېدنې يا غفلت له امله ور څخه غلطی فتوی صادر شوی د دين په فرعي مسائلو کې چې د ذکر شوو فقهاؤ ترمنځ کوم اختلافات منځ ته راغلي بايد هر مسلمان هغوی معذور وگڼي او دا عقیده بايد ولري چې دهغوی ترمنځ اختلافات دهغوی د تعصب او ناپوهې له امله نه و رامنځ ته شوی بلکه دا اختلافاتو اصلي سرچېنه دا وه چې

يو فقيه ته به په يوه مسئله کې يو حديث ورسېدلې او بل ته به نه ورسېدلای يا به ورسېدلې و خود هغه په نظر منسوخ ويا کوم حديث چې ورسېدلای د بل حديث په نسبت ورته ضعيف بنکاره شوی دی، چې پدې اساس هر مسلمان بايد د تفسير، حديث او فقهې امامانو سره مينه ولري هغوی ته دعاگانې وکړي او د هغوی په فضيلت او غوره والي قانع او وسي داسې خبره ونه کړي او نه داسې نظر بايد څرگند کړي چې د هغوی په هکله د گستاخي بوی ور څخه راځي.

۳- د اوسنيو علماؤ په اړه بايد هر مسلمان په دې پوه شي چې د هغه شرعي دنده ده چې د علماؤ سره د هغوی شرعي مسؤليت سرته رسولو په خاطر مناسبه مرسته وکړي د هغوی اکرام او احترام خپله وجيبه وبولي او په هغو ويناؤ نې عمل وکړي چې د شريعت سره ټکر نه لري د علماؤ لپاره دا دعاء کول پکار دي چې نيکان پاتې شي او دشر او خطاء څخه محفوظ وي ځکه چې که علماء اصلاح وي ورسره امت اصلاح کېږي او که علماء بېلارې شول نو ورسره امت بېلارې کېږي لکه څنگه چې نبي صلی الله عليه وسلم مهرباني کړې ده: (صنفان من امتي اذا صلحا صلحت الامة و اذا فسدا فسدت الامة الفقهاء والامراء) (۱۴:۷).

زما د امت دوه ډلې دي که دوی نيکان وي ټول امت نيکان کېږي او که بدان وي ټول امت بدان کېږي يو علماء او بل اميران.

داستاذا نوپه وړاندې اداب او اخلاق:

استاذان دټولنې رهبران او لارښوونکي دي، دالله تعالی رسول (صلى الله عليه وسلم) خپل ځان دمعلم په توگه معرفي کړي لکه چې فرمايي: ((إِنَّ اللَّهَ بَعَثَنِي مُعَلِّمًا مُبْسِرًا)) صحیح مسلم ۷ ج، ۴۳۹ ص.

الله تعالی زه آساني کوونکی معلم لېږلی يم.

نو ځکه خو اسلام په عامه توگه خپلو پېروانو ته امر کوي چې دخپلو استاذانو او معلمانو اداب وساتي او ورسره ښه سلوک او اخلاق څخه کار واخلي، ترڅو په دې عمل سره له يوې خوا دالله تعالی رضا لاس ته راوړي اوله بلې خوا دعلم گټو او فايده څخه مستفيدي شي، ځکه هر هغه څوک چې داستاذ اداب نه ساتي دعلم له خپر څخه گټه نه شي حاصلولای.

په لاندې توگه داسلام دمقدس دين دلارښوونو په رڼا کې ځيني هغه اداب ذکر کېږي چې هر زده کوونکی پرې مکلف دی.

۱- زده کوونکی بايد دخپل استاذ بشپړ ادب او کامل احترام وساتي، ځکه ښه ادب دپاخه عقل ترجماني کوي، الله تعالی په قران کې دهغو خلکو چې دخپل لارښود او استاد ادب او احترام کوي په داسې الفاظو ستاينه کړي: ((إِنَّ الَّذِينَ يَعْضُونَ أَسْوَاتَهُمْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ أُولَئِكَ الَّذِينَ امْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَى لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ 3

کوم کسان چې دخدای درسول په وړاندېک دغایدلوپه وخت کشگیگ خپل غاونه تگیتگوي هغوی په حقیقت کشگیگ همغه کسان دي چیگ الله دهغوی زوونه دتقوی لپاره ازمويلي دي، دهغو لپاره بشکنه ده او لوی اجر.

۲- زده کوونکی بايد دخپل استاذ د رايې احترام وکړي بايد په دې پوه شي چې دخپل استاد په وړاندې دذلت احساس دعزت سبب گرځي، دهغه په وړاندې عاجزي دفخر سبب دی، دهغه په وړاندې تواضع دلوروالی سبب گرځي، مور

گورو چې عبداللہ بن عباس (رضي الله تعالى عنه) سره ددې چې دلورې مرتبې، د بشپړ علمیت څښتن دی، او در رسول الله (صلى الله عليه وسلم) د تره ځوی دی، دخپل استاذ زید بن ثابت انصاري (رضي الله تعالى عنه)، داس قبضه نیسي، او مخکې ترې روان دی، خدمت یې کوي او وایي: (هكذا امرنا ان نفعل بعلماءنا). مور ماموره شوي یو چې دخپلو استاذانو سره دغسې تعامل وکړو.

پدې هکله ابوهريرة (رضي الله تعالى عنه) در رسول الله (صلى الله عليه وسلم) دا وېنار نقلوي چې فرمایي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "تَعَلَّمُوا الْعِلْمَ، وَتَعَلَّمُوا لِلْعِلْمِ السَّكِينَةَ وَالْوَقَارَ، وَتَوَاضَعُوا لِمَنْ تَعَلَّمُونَ مِنْهُ" (صحیح مسلم ۷ ج، ۴۳۹ ص).

علم زده کړئ، خو دوقار او عزت لپاره، له چا نه چې علم زده کوي دهغه په وړاندې تواضع کوي.

با عمله علم الله تعالى هغه چا ته ورپه برخه کوي چې تواضع پکې وي، دخپلو استاذانو په وړاندې احترام ولري، خبره یې مني او خپل استاد ته غور نیسي.

۳- زده کوونکی به خپل استاذ ته په نامه اواز نه کوي، اونه به دهغه په غیاب کې دهغه نوم اخلي بلکې کله چې دهغه نوم یادوي په تعظیم سره به یې یادوي داستاذ یا بل داحترام څخه ډکه کلمه به ورسره مل کوي او ووايي به چې فلاني استاد یا صاحب او.... داسې ویلي دي، داځکه چې استاذ ته په نامه اواز دهغه په وړاندې بې ادبي ده، الله تعالى در رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ملگري په دې خبره ورتل کله چې دهغه کور ته یې له شانه دمحمد په نامه اوازونه

كول((إِنَّ الَّذِينَ يُتَادُونَكَ مِنَ الْحُجْرَاتِ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ۚ ۴، آيت، الحجرات سورت.

ای پیغمبراه ! کوم کسان چيگ تاته له حجرونه دبانديگ نارياگ وهي له هغونه زياتره ناپوهان دي

۴- داستاذ په حق به اعتراف کوي او دهغه احسان به نه هېروي ، ځکه درسول الله (صلى الله عليه وسلم) لارښوونه ده ((چا چې يوبنده ته دقران يو توری وښوده هغه يې بادار او مولا شو، امامه باهلي ديو مرفوع حديث په ترڅ کې درسول الله (صلى الله عليه وسلم) حديث رانقلوي چې فرمايي: "مَنْ عَلِمَ عَبْدًا آيَةً مِنْ كِتَابِ اللَّهِ، فَهُوَ مَوْلَاهُ لَا يَنْبَغِي لَهُ أَنْ يَخْذُلَهُ، وَلَا يَسْتَأْثَرَ عَلَيْهِ". المعجم الكبير للطبراني، ۷ج، ۱۱۹ص.

چا چې يو بنده ته دكتاب الله يو ايت وښوده هغه يې بادار شو، ورته مناسب نه ده چې خجل يې کړي، او يا بل څوک په ده باندې غوره وگڼي.

ددې تر څنگ به دهغه غيبت ردوي، ورڅخه به دفاع کوي، که دا کار يې په وس کې نه و نو هغه مجلس به پرېږدي چې داستاذ غيبت يې پکې کېږي.

۴- دژوند په اوږدو کې به هغه ته دعاکانې کوي، له مرگ څخه وروسته به دهغه دخپلوانو پالنه او روزنه کوي، پوښتنه به يې کوي، دقبر زيارت ته به ورځي، دهغه لپاره به د الله تعالی په دربار کې بخښنه غواړي، صدقه به کوي، ځکه چې زده کوونکی داستاذ لپاره صدقه جاريه ده، هغه ته يې دخپل لارښودلې دي.

۵- که استاد څخه کومه اشتباه وشي، يا ورڅخه کوم بد رویه صادره شي، دهغه صحبت به نه پرېږدي، خطاء او اشتباه به يې په ښه توگه تاويلوي، غصه به يې زغمي، پخوانيو ښکامنو خلکو به ويل چې څوک دتعليم ذلت پر ځان ونه مني تر عمره به له جاهليت له لومو راونه وځي، او که څوک په

دې ذلت او خواری او تکلیف باندې صبر وکړي ، د دنیا او اخرت عزت به یې په برخه شي.

۲- که استاذ په یو مجلس کې ناست وي له اجازې پرته به نه ورځي ، که اجازه یې ورنه کړه بیا بیا به اجازه غوښتنه نه کوي ، که کور ته ورځي نو دروازه به دنوکانو په سر په ورو ورو ټکوي ، که په دې سره خبر نه شي نو په گوتو سره به یې وټکوي ، او که ځای یې لرې ؤ نو په داسې طریقی سره به یې ټکوي چې اوږ اوږي خو دهغه دمزامحت باعث نه شي ، په همدې توگه که زده کوونکی نا وخته صنف ته راشي په کار داده چې استاذ مزاحمت ونه کړي

که استاذ تدریس ته ذهنا تیار نه وي باید د زده کوونکی له خوا په تدریس مجبوره نه شي ، ځکه ډېر ځله دغه عمل د استاذ دخجالت کېدو سبب گرځي ، استاذ خجالتول په حقیقت کې دهغه په وړاندې بې ادبي ده . زده کوونکی باید د استاذ په وړاندې چپ او په ادب سره کېني ، خبرې به یې په غور سره اوري ، ترڅو دخبرو بیا تکرار ته اړتیا پیدا نه شي ، د درس پر مهال به اخوا د پخوا نه گوري که مایل ورسره وي باید بند یې کړي ، ترڅو د درس مزاحمت ونه شي ، د درس پر مهال به استاذ ته گوري په نورو کارونو به خپل ځان نه مصروفوي .

د استاذ په مخکې به زیاتې خبرې نه کوي ، او نه به داسې خبره له خولې را اوباسي چې استاذ پرې خفه کېږي ، یا دهغه په وړاندې بې ادبي گڼل کېږي ، زده کوونکی به د استاذ دوخت خیال ساتي ، بې ضرورته به دهغه سره مجلس نه اوږدوي ، وخت به یې نه ضایع کوي ، دا او دې ته ورته ناوړه چارې د استاذ په وړاندې بې ادبي گڼل کېږي د تکلیف باعث یې گرځي ، د استاذ بې ادبي کول او هغه ته تکلیف رسول شرعا جایز نه دي .

۷- زده کوونکی به دادب په خاطر استاذ ته داسې نه وایی چې دا نه منم دا چا ویلي دي؟ که دیوې موضوع په اړه وضاحت غواړي، نو بیا دې په بل مجلس کې دهغې په اړه معلومات ترلاسه کړي.

۸- که زده کوونکی له استاذ څخه یوه داسې موضوع اورې چې مخکې یې اورېدلې وي او یا له پخوا یې زده وي، نو بې اعتنایي به نه کوي، او داسې متوجه به کینی لکه دغه موضوع یې چې بېخي اورېدلې نه وي، عطاء (رح) فرمایي: زه چې له هرچانه یوه تکراري خبره اورم، په داسې توجه سره یې اورم لکه چې بېخي مې اورېدلي نه وي.

۹- زده کوونکی به هغه پوښتنه چې له استاذ څخه شوي وي، پخپله نه ځوابوي او نه به دهغې په اړه تشریح ورکوي مگر دا چې استاذ یې ورڅخه وغواړي، کېدې شي چې غلطه یې ځواب کړي، او بله دا چې د استاذ زړه ته په دې عمل سره خفگان رسېږي.

۱۰- زده کوونکی به د استاد خبره نه قطع کوي، او نه به پرې مخکې کېږي، صبر به کوي تر څو استاذ له خبرو فارغ شي، هنده بنت ابي هاله لومړی درسول الله (صلی الله علیه و اله وسلم) اخلاق بیانوي او بیا ورپسې، د زده کوونکو په توګه د صحابه کرامو حالت درسول الله (صلی الله علیه و سلم) سره ذکر کوي:

((كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَائِمَ الْبَشْرِ سَهْلَ الْخَلْقِ لَيْنَ الْجَانِبِ لَيْسَ بَقِظًا وَلَا غَلِيظًا وَلَا صَحَابٍ وَلَا فَحَاشٍ وَلَا غِيَابٍ وَلَا مَدَاحٍ يَتَعَاقَلُ عَمَّا لَا يَشْتَهِي وَلَا يُؤَسُّ مِنْهُ وَلَا يَخِيْبُ فِيهِ قَدْ تَرَكَ نَفْسَهُ مِنْ ثَلَاثِ الْمَرَاءِ وَالْإِكْتَارِ وَمِمَّا لَا يَعْنِيهِ وَتَرَكَ نَفْسَهُ مِنْ ثَلَاثِ كَانًا لَا يَدْمُ أَحَدًا وَلَا يُعْيِرُهُ وَلَا يَطْلُبُ عَوْرَتَهُ وَلَا يَتَكَلَّمُ إِلَّا فِيْمَا رَجَا

تَوَابَهُ إِذَا تَكَلَّمَ أَطْرَقَ جُلْسَاؤُهُ كَأَتَمَّا عَلَى رُءُوسِهِمُ الطَّيْرُ،
وَإِذَا سَكَتَ تَكَلَّمُوا وَلَا يَتَنَازَعُونَ عِنْدَهُ مَنْ تَكَلَّمَ أَنْصَتُوا لَهُ
حَتَّى يَفْرُغَ حَدِيثُهُمْ عِنْدَهُ حَدِيثٌ أَوْلَيْتَهُمْ)). (۱۸، ۱۵۴).

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) تل خوشحال طبعه، اساني کونکی، نرمي کونکی و، بدخويه، سختي کونکی نه و، چغې به يې نه وهلي، بې حياء نه غرېږده، دچا غېټت يې نه کاوه، بې ځايه يې دچا صفت نه کاوه، له نامطلوبو چارو به يې ځان ناگاره کاوه، نه به ترې څوک مايوسه کېده او نه به ترې څوک نامراده تلې شو، له درې کارونو څخه يې ځان ساته، ۱- له دعواوونگلو(بې ځايه بحثونو) ۲- زياتو خبرو، ۳- او بې فايدي کارونو څخه، دچا بدي يې نه بيانوله، چاته يې پېغور نه ورکاوه، او نه يې دچاپت رازونه راسپړل، هغه کار يې کاوه چې ثواب يې پکې لیده، کله به يې چې خبرې کولې نوملگري (صحابه کرام) به يې دغسې غلي ناست و لکه په سرونو چې يې مرغی ناستې وي، ترهغې به نه غرېږدل ترڅو به چې دالله تعالی رسول خبرې کولې کله به چې هغه چپ شو نو دوي به خبرې پېل کړې، دهغه (صلى الله عليه وسلم) په مخکې يې جگړې نه کولې هريو به چې خبرې کولې نور به ورته چپ ناست و، (يو دبل خبرې به يې په غور سره اورېدې).

۱۱- زده کونکی چې په لاره داستاد سره ځي نو دښپې به ور څخه مخکې او دورځې به ورڅخه وروسته ځي، ځکه چې داستاذ دا احترام په خاطر که دښپې کوم خطر پېښېږي نو زده کونکی به ورڅخه دفاع کوي، داچې دورځې خطر کم وي نو احتراماً به له استاد څخه وروسته ځي.

۱۲- خپله رايه او نظر به پر استاذ غوره نه گڼي، او نه به خپله رايه پر هغه په زوره مني، ځکه که استاذ هر څومره ناپوه او زده کونکی پوه وي خو دالله تعالی درضا دحاصلولو او داستاذ دا احترام په خاطر به له خپلې رايې څخه تېرېږي.

۱۳- که کوم شی ورکوي يايې ورڅخه اخلي نو نبي لاس به استعمالوي.
 ۱۴- زده کوونکی به هېڅ وخت داستاذ له شرعي خدمت څخه انکار نه کوي، ځکه شريف خلک له څلور کارونو څخه مخ نه گرځوي که څه هم په خپله مشراو اميرو ي:

الف- دپلار دادب په خاطر له خپل ځايه پورته کېدل.

ب- د عالم او استاذ خدمت چې زده کړه ورڅخه کوي.

ج- دهغه څه په اړه پوښتنه کول چې پرې نه پوهېږي.

د- دمېلمه عزت او قدرداني کول.

۱۵- که زده کوونکی استاذ سره مخ کېږي نو اول به پر هغه سلام کوي.

۱۶- که زده کوونکی داستاذ رايه او نظر خطاء گڼي، نو داسې به نه ورته وايي چې ته نه پوهېږي، بلکې هڅه به کوي چې خطاء يې ښه تعبیر او په ښو الفاظو اصلاح کړي، مثلاً که داسې الفظ استعمال کړي چې ((ماته مصلحت په دې کې ښکاري)) داسې به نه وايي چې زما رايه درسته ده او استاذ اشتباه کړې ده.

۱۷- که يو استاذ څخه ديوي موضوع په اړه يوه رايه واوري او بل استاذ څخه بل نظر ددواړو ترمنځ دې دتوافق هڅه وکړي او ددواړو ترمنځ دې داخلاف سبب نه گرځي. (۲۸-۲۲:۱۹)

د دوهم فصل دمراجعو فهرست:

۱- قرآنکريم

۲- ابو داود: سليمان بن اشعث، كال: ۱۳۱۲هـ ق، سنن ابی داود، دويم ټوك طبعه: خيبر گروپ آف كمپنيز- پيښور- پاكستان.

۳- الباني: محمد ناصرالدين بن نوح، صحيح ابی داود، پنځم ټوك، طبعه: دارالفكر- بيروت- لبنان.

۴- البخاري: محمد بن اسمعيل، صحيح البخاري، دويم ټوك، طبعه: نعماني كتب خانه پيښور- پاكستان.

- ۵- الترمذي : محمد بن عيسى، جامع الترمذي، دويم ٲوك طبعه: مكتبة حقانية ٲببنور- ٲاكستان.
- ۶- الجزائري: ابو بكر جابر، كال: ۱۴۱۰هـ ق- ۱۹۹۰م، منهاج المسلم، طبعه: دار الشروق للنشر و التوزيع و الطباعة- جده- السعوديه.
- ۷- الطبراني: ابو القاسم سليمان بن احمد ، كال ۱۴۱۵ق، المعجم الاوسط، درٲيم ٲوك طبعه: دار الحرمين - قاهره.
- ۸- العبيد: عبدالرحمن بن عبدالكريم ، كال: ۱۴۰۵هـ- ۱۹۸۴م، اصول المنهج الاسلامي، طبعه: مطابع الفرزدق التجاربه- الرياض- السعوديه.
- ۹- القزويني: ابن ماجه محمد بن يزيد، سنن ابن ماجه، دويم ٲوك، مطبعه: مكتبة العلميه-بيروت-لبنان.
- ۱۰-المزيد احمد.من حقوق المصطفى على امته، طبعه: مدار الوطن للنشر - السعوديه.
- ۱۱- النيسابوري : مسلم بن حجاج ابوالحسين، كال: ۱۳۴۹هـ ش، الجامع الصحيح، دويم ٲوك طبعه: خبير گروپ اف كمينيز ٲببنور ٲاكستان.
- ۱۲- البخاري ، محمد بن اسماعيل صحيح البخارى بن مغيره، ۲۰ ٲوك، طبعه بيروت دار بن كثير اليمامة.
- ۱۳- البخاري ، محمد بن اسماعيل صحيح البخارى بن مغيره، ۲۳ ٲوك، طبعه بيروت دار بن كثير اليمامة.
- ۱۴- النيسابوري ، مسلم بن حجاج ابو الحسين القشيري ، صحيح مسلم ، ٲوك،
- ۱۵- النيسابوري ، مسلم بن حجاج ابو الحسين القشيري ، صحيح مسلم ، ۷ ٲوك،

- ۱۶- النيسابوري ، مسلم بن حجاج ابو الحسين القشيري ، صحيح مسلم ، ۱۲ ٿوڪ ،
- ۱۷- الطبراني ، ابوالقاسم سليمان بن احمد بن ايوب ، المعجم الكبير ، ۷ ٿوڪ ، طبعه القاهرة دارالحرمين .
- ۱۸- الطبراني ، ابوالقاسم سليمان بن احمد بن ايوب ، المعجم الكبير ، ۱۵ ٿوڪ ، طبعه ، القاهرة دارالحرمين .
- ۱۹- اليميني ، الحسين ابن المنصور ، آداب العلماء والمتعلمين :

در پيم فصل

داسلام دسپڻڻي دين په رڻاڪي

دغوره اخلاقو ڃيڻي بيلگي:

۱- فردي اخلاق

۱- اخلاص

۲- صدق

۳- امانتداري

۴- پروعدو وفا کول

۵- تقوا

۶- حياء

۷- د ژبې ساتنه

۸- تواضع

۹- صبر

۱۰- عفوه او بخښنه

۱۱- سخاوت

۱۲- شجاعت

۲- ټولنيز اخلاق:

۱- خپل منځي مرسته او همکاري- دمور او پلار حقوق پرځاي کول

۳- خپلوي پالل- شفقت او ترحم- د گاونډيو سره ښه سلوک کول- دمسلمان دعزت او ابرو ساتنه- مېلمه پالنه

۱- اخلاص ((د هر کار لپاره ښه نېټ))

د نېټ تعريف:

نېټ په لغت کې قصد او ارادې ته وايي. (۳۸۲:۲۲).

په اصطلاح کې (ښه نېټ دی ته وايي چې يو څوک يوازې او يوازې د الله تعالی د رضا په خاطر يو کار ترسره کړی او د هيڅ مخلوق رضا په کې هدف ونه گرځوي په دې ترتيب چې د ښه کار په سرته رسولو او د بد کار په پرېښودلو کې تنها د الله تعالی رضا خپل هدف وگرځوی د الله تعالی له رضا سره د بل چا رضا شريکه نه کړی. (۱۸۴:۲۳)

که یو څوک یو کار د الله تعالی درضا لپاره نه ترسره کوي او یا د الله تعالی درضا سره د بل چا رضا هم شامله کړي نو الله تعالی له دغسې عمل څخه بېزاره دی، نه یې قبلوي او نه پرې اجر او ثواب ورکوي که څه هم یو دیني کار وي. په یو اوږد حدیث کې رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ددرې تنو حالت د قیامت په ورځ د دواړو بیانوي:

د قیامت په ورځ به تر ټولو لومړی د شهید سره حساب او کتاب پیل شي، هغه به راوستل شي، د نعمتونو په اړه به ورته یادونه وشي، هغه به پرې اعتراف وکړي، بیابانه ورڅخه وپوښتل شي، چې تاددغو نعمتونو په مقابل کې څه کړي دي؟ هغه به په ځواب کې ووايي: چې ای الله تعالی ستا په لاره کې تر هغې جنگېدم، ترڅو چې شهید شوم، الله تعالی به ورته ووايي: درواغ دي وویل: ته ددې لپاره جنگېدې چې خلک درته زړه وراوشجاع ووايي، او هغه درته ویل شوي دي، بیابانه امرو شي چې پرمخې یې دوزخ ته ورواچوئ، بیابانه دوزخ ته وروغورځول شي.

په دوهم قدم کې به عالم د حساب لپاره راوغوښتل شي، هغه عالم چې د علم د ترلاسه کولو وروسته یې، نوروته هم ښودلې وي، په قران به هم پوهېږي، لومړی به دهغو نعمتونو په اړه چې په دنیا کې پرې شوي پوښتنه وشي، په هغې به اعتراف وکړي، بیابانه ترې وپوښتل شي چې ددغو نعمتونو په مقابل کې یې څه کړي دي؟ هغه به په ځواب کې ووايي چې ستا درضا لپاره مې علم ترلاسه کړ، او نوروته مې و ښوده، قران مې ستا لپاره و لوسته، او نورته مې هم وښود، ورته به وویل شي: درواغ دي وویل: دا ټول دي ددې لپاره ترسره کړي وو، چې خلک ستا صفت وکړي قاري او عالم درته ووايي، نو په دنیا کې درته ویل شوي دي، امر به وشي چې پرمخې یې دوزخ ته وغورځوئ، بیابانه دوزخ کې واچول شي.

په درېيم قدم کې به هغه شتمن شخص د حساب لپاره راوغوښتل شي چې په دنيا کې به يې په هر نېک کار کې لگښت کاوه، لومړی به له هغه څخه د هغو نعمتونو په اړه پوښتنه وشي چې په دنيا کې ورکړل شوي وو، هغه به يې ومني او اقرار به پرې وکړي، بيا به ترې وپوښتل شي چې ددغو نعمتونو په مقابل کې يې څه گړي دي؟ هغه به ووايي چې هيڅ دخير داسې کار نه وو چې په هغې کې لگښت کول ستاد رضا لامل گرځېده، مگر ما په هغې کې لگښت کړی دی، ورته به وويل شي درواغ دي وويل، دغه ټول کارونه تاددې لپاره ترسره کول چې خلک درته سخي ووايي، او په دنيا کې درته ويل شوي دي او د لگښت بدله درته رسېدلې ده امربه وشي چې پرمخې يې دوزخ ته واچوئ، بيا به دوزخ ته واچول شي.

يعنې الله تعالی ديو بنده عمل په دې شرط قبلوي، چې اخلاص پکې وي (له ریا او ځان بنودنې څخه پاک وي)، يواځې دالله تعالی درضا لپاره ترسره شي، (د اعمالو زياتوالی او د پروالی دالله تعالی په نزد چې اخلاص پکې نه وي هيڅ اعتبار نه لري). - (۴۲: ۱۵۱۳).

په يو بل حديث کې رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمايي: د شرک اصغر په اړه زه پرتاسې زيات ويرېرم، صحابه کرامو رضي الله عنهم پوښتنه وکړه، چې شرک اصغر څه شي دی يارسول الله صلی الله عليه وسلم؟ هغه صلی الله عليه وسلم وفرمايل: ریا کاري او ځان بنودنه، د قيامت په ورځ چې کله الله تعالی بنده گمانوته دخپل عملونو بدله ورکوي نوریا کارانوته به وويل شي لاړشئ له هغو خلکو څخه خپل اجر ونه وغواړئ چې تاسې دهغو لپاره چارې ترسره کولې او ځانونه مو وورته بنودل، ايا اوس دهغوی سره څه شته؟ (۵۲: ۱۲۳).

په اسلامي شريعت کې د نېت ارزښت:

اسلامي شريعت د انسانانو د اعمالو ترمينځ د توپير تله نېت گرځولی هغه داسې چې د نېت پوسيله عبادات د عاداتو څخه بېلوي ځينې عبادات د ځينو نورو سره توپير مومي د بېلگې په توگه د لمانځه لپاره نېت ځکه ضرور دی چې د نفلي او فرضي لمونځ توپير وشي، د خيرات لپاره نېت ځکه حتمي دی چې د زکات، نذر، کفاری او نورو ترمونځ فرق رامینځته شي، مسجد کې ناسته که د اعتکاف، ذکر او فکر په خاطر وي عبادت گڼل کېږي او که د دمې او استراحت په نېت وي عادت بلل کېږي. ځان مينځل که د ثواب او اجر په نېت وي عبادت دی خو که د نظافت په منظور وي عادت گڼل کېږي همدا لامل دی چې رسول الله صلی الله عليه وسلم د نېت په اړه خپل امت ته داسې اصل او قاعده ايښی ده: (إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ وَإِنَّمَا لِكُلِّ امْرِئٍ مَا نَوَى) (۱:۱).

بېشکه چې د عملونو اجر او ثواب نېت پورې تړلې دی او هر سړي ته به د نېت مطابق اجر ورکول کېږي.

په اسلام کې د نېت د ارزښت له امله سلفو صالحينو د هر کار د پېل څخه وړاندې خپلو نېتونو ته ځانگړی توجو کوله او خپل نېتونه به يې سمول، کله به چې د دوی يو تن ته د يو کار د سرته رسولو خبره وشوه نو هغه به ويل: (اصبر حتى يحدث له نية) (۱۲:۳۴).

صبر وکړه چې زه خپل نېت سم کړم.

د يو کار لپاره د نېت وختونه:

اسلامي شريعت په مسلمانانو لازمي کړی چې د هر کار لپاره په لاندینيو حالاتو کې بايد بنه نېت ولري.

۱- د يو کار له پېله وړاندې نېت سمول:

مسلمان بايد د کار له اجراء کولو څخه مخکې خپل هدف يوازې او يوازې د الله تعالی رضا وگرځوي د نوموړي کار په ترسره کولو کې د الله د خوښۍ ترڅنگ د

بل چا خوبني خپل هدف ونه گړځوي ځکه چې رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايلي دي: (إِنَّ اللَّهَ لَا يَقْبَلُ مِنَ الْعَمَلِ إِلَّا مَا كَانَ لَهُ خَالِصًا وَابْتِغَىٰ بِهِ وَجْهَهُ) (۲۳:۳۰).

الله تعالى جل جلاله يوازې او يوازې په هغه عمل باندې اجر او ثواب ورکوي چې خالص او تنها د الله تعالى د رضا په خاطر ترسره شوی وي.

په بل حدیث شریف کې رسول صلى الله عليه وسلم داسې فرمايي: چې الله تعالى فرمايلي دي: ((فَمَنْ عَمَلًا فَأَشْرَكَ فِيهِ غَيْرِي فَأَنَا بَرِيءٌ مِنْهُ وَهُوَ لِلَّذِي أَشْرَكَ)) (۲۷:۳۱).

چا چې د يوه عمل سرته رسول پر مهال زما رضا او د بل شخص رضا هدف وگړځوه زه د نوموړي عمل څخه بيزاره يم دا عمل په حقيقت کې د هغه چا لپاره ترسره شوی چې زما رضا سره د هغه رضا شريکه کړای شوې ده.

۲- د کار په جريان کې بنه نېت درلودل:

رسول صلى الله عليه وسلم فرمايلي دي: (مَنْ صَلَّى يُرَائِي فَقَدْ أَشْرَكَ وَمَنْ صَامَ يُرَائِي فَقَدْ أَشْرَكَ وَمَنْ تَصَدَّقَ يُرَائِي فَقَدْ أَشْرَكَ). (۱۲۵:۳)

څوک چې په لمانځه کې ریا کاري کوي دی تن په حقيقت کې شرک وکړ چا چې دروژې نيولو پر مهال ریا کاري وکړه ، دی تن په حقيقت کې شرک وکړ او چا چې صدقه دریا کاري په نېت ورکړه دی تن په حقيقت کې شرک وکړ.

۳- د کار په پای کې بنه نېت درلودل:

د کار په پای کې د بنه نېت درلودلو هدف دادی چې د نوموړي کار احسان په الله جل جلاله ونکړي د لیل يې دادی چې نبی صلى الله عليه وسلم ته د بني اسد د قبيلې مشران راغلل او ورباندې احسان باراوه چې مونږ په داسې حال کې

تاسې باندې ايمان راوړې ؤ چې نورو قومونو تا سره جنگ کولو.....، نور رسول
الله صلى الله عليه وسلم د دوي په هکله وفرمايل: (فَفَهُهُمْ قَلِيلٌ وَاِنَّ
الشَّيْطَانَ يَنْطِقُ عَلَى السِّنْتِهِمْ) (٢:٢٨٠)

د دغو خلکو ديني پوهه لږه ده او شيطان د دوی په ژبو خبری کوي.

په دى وخت کې دا قرآني آيت را نازل شو: (﴿ ۳ ۴ ۵ ۶ ۷ ۸ ۹ ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰ ﴾) (ا: د الحجرات

سورت، آيت ۱۷).

دغه خلک تا باندې احسان کوي چې له نورو خلکو يې رومبى اسلام راوړې دى
ته دوى ته ووايه چې ما باندې د اسلام راوړلو احسان مه کوئ بلکې الله تعالى
تاسې باندې احسان کوي چې د ايمان راوړلو توفيق يې تاسې ته درکړى دى.

نوموړى ايت کریمه او حديث شريف مورثه دا لارښوونه هم کوي چې ديو چا
سره دا احسان کولو او صدقې ورکولو وروسته مسلمان بايد په چا احسان بارنه
کړي ځکه چې الله تعالى فرمايلي دي: (﴿ ۳ ۴ ۵ ۶ ۷ ۸ ۹ ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰ ﴾)

(﴿ ۳ ۴ ۵ ۶ ۷ ۸ ۹ ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰ ﴾) (ا: البقرې سورت، آيت ۲۲۴).

اى مؤمنانو! تاسې خپل خيراتونه په احسان کولو او خلکو ته په ضرر رسولو
سره مه باطلوئ.

۲- صدق (ريښتيا ويل):

مسلمان بايد صادقہ (رہنمائيونکي) وي، تل بايد دحق و بنا و کري ولو کہ دهغه په تاوان هم وي، دالله ددين په حق کې د ملامت کوونکو له ملامتيا ونه و برېږي، درواغ ويل تر ټولو بد خوي او خصلت دی، دشپطان لپاره دانسان په نفس کې د داخلېدو چانس ورکوي، مسلمان بايد درښتيا ويلو سره خپل ځان عادت کري، تل رښتيا ووايي دحق گواهي ورکري که څه هم دده او يا دده دخپلوانو په زيان وي، ځکه چې درواغ ويل دانسان لپاره تر ټولو بد خوي او خصلت دی، دزيات شمېر شيطاني چارو او گناهونو دارتکاب سبب گرځي، درواغ ويل دانسان حبثيت ته سخته صدمه رسوي، ذليلوي يې، شرموي يې، په ټولنه کې اعتبار له لاسه ورکوي، نو ځکه خو اسلام درواغ ويل حرام گرځولي دي

لاندې احاديث دغه موضوع بڼه روښانه کوي:

۱- قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "أَرْبَعٌ إِذَا كُنَّ فِيكَ قَلًا يَضْرُكُ مَا قَاتَكَ مِنَ الدُّنْيَا: صَدَقُ حَدِيثٍ، وَحَفِظُ أَمَانَةٍ، وَحَسَنُ حَلِيقَةٍ، وَعَقَّةُ طُعْمَةٍ (۵۱، ۴۰۳)." .

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) فرمايلي دي: که څلور صفات په تا کې وي نو دهېڅ دنياوي شي دفوت کېدو ارمان مه کوه: رښتيا و بنا، امانت ساتل، بڼه اخلاق، او د خوراک پاکوالی.

۲- قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَيْكُمْ بِالصِّدْقِ فَإِنَّ الصِّدْقَ يَهْدِي إِلَى الْبِرِّ وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِي إِلَى الْجَنَّةِ وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَصْدُقُ وَيَتَحَرَّى الصِّدْقَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ صِدِّيقًا وَإِيَّاكُمْ وَالْكَذِبَ فَإِنَّ الْكَذِبَ يَهْدِي إِلَى الْفُجُورِ وَإِنَّ الْفُجُورَ

يَهْدِي إِلَى النَّارِ وَمَا يَزَالُ الرَّجُلُ يَكْذِبُ وَيَتَحَرَّى الكَذِبَ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ كَذَابًا. صحيح مسلم، ۱۳ ج، ۱۲ ص.

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) فرمايلي دي: رښتيا ويل خپل عادت وگرځوئ، ځکه چې رښتيا ويل نېکيو لوري لارښوونه کوي، اونيکي جنت ته لارښوونه کوي، يوسړی چې تل رښتيا وايي، درښتياؤ فکر کوي، تر دې چې دالله تعالی په نزد رښتونى وليکل شي، له درواغو ځانونه ساتئ، ځکه چې درواغ انسان گناه لوري ته راکاږي، گناه اور ته لوري ته لارښوونه کوي، يوسړی چې درواغ وايي ددرواغو فکر کوي تر دې چې دالله تعالی په نزد درواغجن وليکل شي.

۳- أَنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ اضْمَنُوا لِي سِتًّا مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَضْمَنْ لَكُمْ الْجَنَّةَ أَصْدُقُوا إِذَا حَدَّثْتُمْ وَأَوْفُوا إِذَا وَعَدْتُمْ وَأَدُّوا إِذَا أَوْثُمْتُمْ وَاحْفَظُوا فُرُوجَكُمْ وَعَضُوا أَبْصَارَكُمْ وَكَفُّوا أَيْدِيَكُمْ. (۲۴۱، ۵۲).

نبي کریم (صلى الله عليه وسلم) فرمايلي دي: ماته دخپل طرفه د شپږو کارونو ضمانت وکړئ، زه درته د جنت ضمانت کوم، ۱- کله چې خبرې کوئ رښتيا وواياست، ۲- کله چې وعده کوئ وفا پرې کوئ، ۳- امانت اداء کوئ، ۴- دخپلو فرجونو حفاظت کوئ، ۵- خپل نظرونه له حرامو شيانو بندوئ، ۶- د ضرر نه خپل لاسونه وساتئ

۳- امانت داري:

امانت داري يو لوړ او عزتمند صفت دی چې ديو انسان په ایماني پياوړتيا ديني قوت او بشپړ باور دلالت کوي، الله تعالی امانت ته لوړ مقام ورپه برخه

کري او دایمان له نبسو خخه يې گړخولی دی، په قرانکريم کې الله تعالی د امر په صیغه خپل بنده گان مخاطب کړي او فرمايي: (إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا
الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا...) (النساء 58)

الله تعالی تاسې ته امر کوي چې امانتونه خپل اهل ته وسپاری.

الله تعالی د مؤمنانو په صفت کې فرمايي:

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ (المؤمنون 8)

مومنان هغه خلک دي چې دخپلو امانتونو او دخپلو ژمنو او تړونونو لحاظ ساتي.

رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) امانتداري دایمان له نبسو خخه بنودلې

ده، لکه چې فرمايي: «لَا إِيمَانَ لِمَنْ لَا أَمَانَةَ لَهُ، وَلَا دِينَ لِمَنْ لَا

عَهْدَ لَهُ» (۴۸۱:۵۴).

څوک چې دامانتداري لحاظ نه ساتي ایمان يې نشته، او څوک چې د وعدو

پابند نه وي دین نه لري.

رسول الله په داسې حال کې چې په امین سره يې شهرت درلود او له کوچنیوالي

خخه په امین پېژندل کېده، بیا هم له الله تعالی خخه دامانتداري ساتلو دعا

کوي:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الصَّحَّةَ، وَالْعَقَّةَ، وَالْأَمَانَةَ، وَحُسْنَ

الْخُلُقِ، وَالرِّضَا بِالْقَدَرِ» شعب الایمان للبيهقي، ج ۱، ص ۲۱۷.

ای ربه له تانه دصحت، پاک لمنی، امانت ساتنې، نبواخلاقو، او په قدر باندي

دخوښی سوال کوم.

په امانت کې خیانت نه یواځې داچې دانسان داخروي ناکامی باعث گرځي بلکې دنیاوي زیانونه هم ورسره ملګري وي لکه په لاندې حدیث کې چې ورته اشاره شوې ده:

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ، قَالَ: «إِذَا كَانَتْ فِي الْبَيْتِ خِيَانَةٌ ذَهَبَتْ مِنْهُ الْبَرَكَةُ»

انس بن مالک (رضي الله تعالى عنه) فرمایي: کله چې په یو کور کې خیانت وي برکت ورڅخه پورته کېږي.

په اسلام کې د امانت داری ارزښت:

اسلام دنورو اخلاقو ترڅنګ امانتداری ته دزیات ارزښت قایل دی تردې چې دایمان سره تړلی عمل یې بولي او هغه څوک چې امانت کې خیانت کوي داسلام له دایرې څخه یې خارجوي منافق یې بولي او اسلام ترې خپله بې زاري اعلانوني، په دې اړه درسول الله لاندې وینا موږ ته داسې لارښوونه کوي:

" ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ فَهُوَ مُنَافِقٌ، وَمَنْ كَانَتْ فِيهِ حَصَلَةٌ مِنْهَا فَفِيهِ حَصَلَةٌ مِنَ النِّفَاقِ: إِذَا حَدَّثَ كَذِبًا، وَإِذَا أَوْثَمَنَ حَانَ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ "

درې خویونه چې په چا کې وي هغه منافق دی، او که په چا کې له هغې څخه یو وي په هغه کې یو خوي دمنافق وي، کله چې خبر کوي درواغ وايي، او کله چې

امانتدار وگنجل شي نو خيانت کوي، او کله چې وعده وکړي نو خلاف ورزي کوي.

د خيانت ناوړه پايلې:

رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) مورې د خيانت له ناوړه پايلو خبروي او فرمايي:

"أَوَّلُ مَا تَفْقَدُونَ مِنْ دِينِكُمُ الْأَمَانَةُ، وَآخِرُهُ الصَّلَاةُ قَالَ تَابَتْ عِنْدَ ذَلِكَ: قَدْ يَكُونُ الرَّجُلُ يَصُومُ وَيُصَلِّي، وَإِنْ أَوْثَمِنَ عَلَى أَمَانَةٍ لَمْ يُؤَدِّهَا (٤٢، ٣٣٧).

تر ټولو لومړی چې تاسې يې په خپل دين کې له لاسه ورکوي امانتداري ده، او اخري شی لمونځ دی. ثابت (رضي الله تعالى عنه) په دغه وخت کې وويل: يو سړی به روژه نيسي، لمونځ به هم کوي خو که امانت ورته وسپارل شي هغه به نه اداء کوي.

په همدې توگه رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) مورې ته خبرداري راکوي چې د قيامت دراتلو يو سبب به داوي چې خاين به امين او امين به خاين وگنجل شي، په دې اړه رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فرمايي:

«وَلَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يَظْهَرَ الْفُحْشُ وَالتَّفَاحُشُ وَقَطِيعَةُ الرَّحِمِ وَسُوءُ الْمُجَاوِرَةِ وَحَتَّى يُؤْتَمَنَ الْخَائِنُ وَيُخَوَّنَ الْأَمِينُ» (٥١، ٢٢٤).

قيامت به ترهغې قايم نه شي ترڅو چې بې حيايي څرگنده شوي وي، يو بل ته فحش ويل پېل شي، خپلولي غوڅه شي، بد همسايگي پېل شي، او ترڅو چې خاين امين او امين خاين وگنجل شي.

په اسلام کې امانتداري عامه ده:

زموږ د عامو مسلمانانو ترمنځ خوامانت داري يواځې د مادي امانتونو د ساتنې څخه عبارت ده، خو بايد هېر نه کړو چې دا مفهوم د امانت داري په برخه تر ټولو اخرنی مفهوم دی د الله تعالیٰ په دين کې امانت داري زيات پراخه مفهوم لري، له منصب او حکومتي چوکۍ څخه نيولی درازونوتر ساتنې رسېږي، مطلب دا چې اسلام موږ ته امر کوي حکومتي منصب يو ستر امانت دی باير داسې چا ته يې وسپارئ چې د اداء کولو توان يې ولري رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) موږ متوجه کړي يو چې امارت او مشري يو امانت او ستر مسئوليت دی، گورئ که ددغه امانت په صحيح توگه د ترسره کولو توان نه لرئ نو د تر لاسه کولو حرص يې مه کوئ، رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) په اړه فرمايي:

((إِنَّكُمْ سَتَحْرِصُونَ عَلَى الْإِمَارَةِ وَسَتَكُونُ نَدَامَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَنِعْمَ الْمَرْضِعَةُ وَبِئْسَتَ الْفَاطِمَةُ)) (٤٠، ٥٩).

تاسې خو د مشرۍ شوق لری، خو ياد ساتئ چې بيا به د قيامت په ورځ پنبېمانه ياست، نوشېدې روډونکې ډېره بڼه ده له شېدو ورکونې نه.

البته که څوک ددغه امانت د اداء کولو توان او استعداد لري ورته روا دي چې غوښتنه يې وکړي او بيا يې حق اداء کړي، ابو ذر غفاري (رضي الله تعالیٰ عنه) ته د الله تعالیٰ رسول (صلى الله عليه واله وسلم) په دې اړه داسې فرمايي: عَنِ أَبِي ذَرٍّ قَالَ قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَلَا تَسْتَعْمَلُنِي قَالَ فَضْرَبَ بِيَدِهِ عَلَى مَنْكَبِي ثُمَّ قَالَ يَا أَبَا ذَرٍّ إِنَّكَ ضَعِيفٌ وَإِنَّهَا أَمَانَةٌ وَإِنَّهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ خِزْيٌ وَنَدَامَةٌ إِلَّا مَنْ أَخَذَهَا بِحَقِّهَا وَأَدَّى الَّذِي عَلَيْهِ فِيهَا)) (٤٣، ٣٤٧).

ابو ذر (رضي الله تعالیٰ عنه) روايت کوي چې ما رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ته وويل: ايا ما په يو ځاي کې نه مقرروي؟ لاس يې زما په اوږه کېښوده

وي فرمايل: ((ابوذر ته کمزوري يې او دا يو امانت دی، دقيامت په ورځ شرمندگي او ندامت دی، مگر هغه چا ته نه دی چې په حقه واخلي او حق يې اداء کړي.

نو هغه څوک بايد يوې عهدي ته اوږې ورته کړي چې دغه امانت په سمه اداء کولاي شي، له دې حديث څخه داهم معلومېږي چې مشر بايد يوه عهده هغه چاته و سپاري چې په هغه کې ددغې عهدي دداء کولو استعداد وگوري ديو سړي يواځې تقوا پرهبزگاري او بنه سړي توب ته ونه گوري ځکه رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ته خو دابو ذرتقوا او پرهبزگاري معلومه وه، ولې يې هغه ته عهده ونه سپارله پوهېده چې ابوذر دغه عهده په سمه توگه نه شي تر سره کولی.

راز ساتل ستر امانت دی:

کله يو چاته دراز خبره وشي نو په کار داده چې هغه ځان سره وساتي دراز خبره داده کله چې تاته يو څوک له نورو خلکو جلا او پټ ځاي کې يوه خبره وکړي په دې پوه شه چې دا دراز خبره ده، رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) په دې اړه مور ته داسې لارښوونه کوي:

((إِذَا حَدَّثَ الرَّجُلُ بِالْحَدِيثِ ثُمَّ التَّقْتَفَهِيَ أَمَانَةً)) (٩، ٤٢).

کله چې يو سړی بل سره خبرې کوي او بيا هغه اخوا دپخوا وگوري نو دې دې په دې پوه شي چې دا د امانت خبره ده.

البته دهغو مجالسوراز ساتل په کار دي چې داسلامي احکامو سره په ټکر کې نه وي، رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) په دې اړه مور ته داسې لارښوونه کوي:

((الْمَجَالِسُ بِالْأَمَانَةِ إِلَّا ثَلَاثَةٌ مَجَالِسَ سَفْكَ دَمٍ حَرَامٍ أَوْ قَرْجٍ

حَرَامٍ أَوْ أَفْطَاحَ مَالٍ بَغَيْرِ حَقِّ)) (١٠:٤٢)

دټولو مجالسو رازونه امانت دي، مگر دريو مجالسو رازونه امانت نه دي، ۱- هغه مجلس چې په کې د حرامو وينو تويلو دسيسه جوړېږي، ۲- يا پکې د زنا پروگرام برابرېږي، ۳- او يا پکې پردې مال دلوتلو توطيه مطرح کېږي. دمېړه او ښځې ترمنځ خپل منځي روابط داسلام له نظره داحترام وړ دي، نو دمېړه او ښځې ترمنځ ازدواجي رازونه بايد له نورو خلکو پټ وساتل شي تر دې چې خپلو نږدې خپلوانو او دوستانو ته هم بيان نه شي، دغه عمل له يوې خوا بې حيايي ده او له بلې خوا ستر خيانت او جنايت دی، رسول الله (صلى الله عليه وسلم) په دې اړه داسې لارښوونه کوي: ((إِنَّ أَعْظَمَ الْأَمَانَةِ عِنْدَ اللَّهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ الرَّجُلُ يُفْضِي إِلَى امْرَأَتِهِ وَتُفْضِي إِلَيْهِ ثُمَّ يَنْشُرُ سِرَّهَا)) (۱۱، ۴۶).

دقيامت په ورځ به په امانت کې (ترټولو ستر خيانت) دا وي چې يو سړی خپلې مېرمنې ته نږدې شي، او ښځه خپل خاوند ته او بيا دهغې راز خلکو ته ښکاره کوي.

ترټولو لوی خيانت:

ترټولو لوی او ستر خيانت خو دادی چې يو څوک په چا ښه باور لري او هغه امين گڼي او هغه ورته درواغ وايي، په دې اړه رسول الله (صلى الله عليه وسلم) داسې فرمايي: ((كَبْرَتْ خِيَانَةٌ أَنْ تُحَدِّثَ أَحَاكَ حَدِيثًا هُوَ لَكَ بِهِ مُصَدِّقٌ وَأَنْتَ لَهُ بِهِ كَاذِبٌ)) (۱۴۶، ۴۶)

لوی خيانت دادی چې ته خپل مسلمان ورور ته داسې خبره کوي چې هغه تا پکې رېښتونی گڼي او ته ورته درواغ وايي

۴- پر وعدو وفا کول:

پر وعده وفا کول د ایمانو داروصفت دی، الله تعالی له مؤمنانو څخه غواړي چې په خپلو وعدو باندې وفا وکړي او فرمایلي دي: **وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا (الإسراء ۳۴)**

د ژمنیگ پابند او سئ ، دا یقیني ده چېگ د ژمنیگ په باب به تاسیگ پوښگتییگدوني یاست.

یعنې لکه چې مسلمان پرسوگند باندې پر وفا کولو مکلف دی دغسې په وعده باندې وفا کول هم له مسلمان مطلوب عمل دی البته باید په یاد ولرو چې پر هغه وعده او قسم باندې وفا کول په کار دي چې دخبر کاروي او داسلامي احکامو سره په ټکر کې نه وي رسول الله (صلی الله علیه و سلم) په دې اړه مورده داسې لارښوونه کوي:

((مَنْ حَلَفَ بِيَمِينٍ قَرَأَى غَيْرَهَا حَيْرًا مِنْهَا فَلْيَكْفُرْ عَنْ يَمِينِهِ وَلْيَفْعَلْ الَّذِي هُوَ خَيْرٌ)) (۵۰، ۴۰۵).

چا چې پر یو شي سوگند یاد کړ وې لیدل چې یو بل کار له دې غوره دی نو دقسم کفاره دې ورکړي او هماغه کار دې وکړي چې غوره وي. په بل مورد کې په دې اړه داسې فرمایي: **وَاللَّهُ لَأَنْ يَلِجَ أَحَدُكُمْ بِيَمِينِهِ فِي أَهْلِهِ أَمْ لَهُ عِنْدَ اللَّهِ مَنْ أَنْ يُعْطِيَ كَفَارَتَهُ الَّتِي افْتَرَضَ اللَّهُ عَلَيْهِ** (صحیح البخاري، ۲۰، ج ۳، ص ۳۰۵).

دالله تعالی په ذات مې دې سوگند وي، که ستاسې یو تن دخپل ټبر په اړه پر یو قسم وفا وکړي (چې نه به ورځي) او بیا ورنشي ، ډېر گنهگار دی نسبت هغه چا ته چې (دقسم د ماتولو په وجه) (بنسځې ته ورشي) فرض شوی کفاره اداء کړي.

له ذڪر شوو احاديثو ڇخه په ڊاگه څرڪند پري چې له نېڪو او غوره مواردو پرته هيڅ عهد او پيمان ملزم نه دی، البته که يو شخص په نېڪو مواردو کې چا سره وعده وکړي بايد چې وفا پرې وکړي، او که يې ونه کړي دالله تعالیٰ په نزد گنهگار گڼل کېږي، دغسې شخص څخه اسلام خپله بېزاري اعلانوي او دمنافقانو په زمهره کې حسابوي، رسول الله (صلى الله عليه وسلم) په دې هکله داسې فرمايي: " آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ وَإِذَا أُؤْتِمِنَ حَانَ " صحيح البخاري، ج، ۵۸، ص.

دمنافق درې نښې دي، ۱- کله چې خبرې کوي نو درواغ وايي، ۲- کله چې وعده وکړي نو خلاف ورزي کوي ۳- او کله چې امين وگڼل شي نو خيانت کوي په لږ څه زيادت سره بل حديث کې داسې راغلي دي:

" ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ فَهُوَ مُنَافِقٌ، وَإِنْ صَامَ وَصَلَّى، وَقَالَ إِنِّي مُسْلِمٌ الَّذِي إِذَا أُؤْتِمِنَ حَانَ، وَإِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ)) ((۴۲، ۱۹۲).

درې کارونه چې په چا کې وي هغه منافق دی، که څه هم روژه نيسي، لمونځ کوي او ځان مسلمان گڼي، هغه څوک کله چې امين وگڼل شي نو خيانت کوي، کله چې خبرې کوي نو درواغ وايي، چې کله چې وعده وکړي نو خلاف ورزي کوي.

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) دامر په صيغه مود ته لارښوونه کوي: ((اَضْمِنُوا لِي سِتًّا مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَضْمِنَ لَكُمْ الْجَنَّةَ اصْدُقُوا إِذَا حَدَّثْتُمْ وَأَوْفُوا إِذَا وَعَدْتُمْ وَأَدُّوا إِذَا أُؤْتِمِنْتُمْ وَاحْفَظُوا فُرُوجَكُمْ وَغَضُوا أَبْصَارَكُمْ وَكَفُّوا أَيْدِيَكُمْ)) ((۵۲، ۲۴۱).

ماته دخپل طرفه د شپږو کارونو ضمانت وکړئ، زه درته د جنت ضمانت کوم، ۱-
 کله چې خبرې کوئ رښتیا وواياست، ۲- کله چې وعده کوئ وفا پرې وکړئ، ۳-
 امانت اداء کړئ، ۴- دخپلو فرجونو حفاظت وکړئ، ۵- خپل نظرونه له
 حرامو شيانو بند کړئ، ۶- اونور وته له ضرر رسولو خپل لاسونه وساتئ

۵- تقوا:

د ډېرو اهمو نبو اخلاقو له جملې څخه تقوا ده، چې مهم مسایل يې په لاندې
 ډول ذکر کېږي:

د تقوی لغوي تعريف:

تقوی په لغت کې خپل نفس له داسې ضرر رسونکو شيانو څخه ژغورلو ته
 وايي چې ورڅخه وېره احساسوي چې په دې اساس تقوی وېره او وېره تقوی
 بلل کېږي (۸: ۵۳۰).

د تقوی اصطلاحي تعريف:

امام راغب اصفهاني د تقوی اصطلاحي تعريف داسې ذکر کړی دی: (د خپل
 هوس د لمنځه وړلو په وسيله د الله تعالی له قهر څخه ځان ساتلو ته تقوا
 وايي) (۹: ۷۰).

د پورتنني تعريف په اساس متقي هغه چا ته وايي، چې د الله تعالی له وېرې د
 هغه له اوامرو سرغړونه نه کوي (۱۲: ۲۰۸).

د تقوی ارزښت:

په گڼو قرآني آيتونو او نبوي احاديثو کې د هر مسلمان څخه په ټينگه غوښتنه
 شوې ده چې بايد د تقوی په لباس پوښل شوی او د هر مسلمان لپاره ډېر اهم
 صفت بولي. مونږ دلته د ذکر شوو نصوصو څخه ځينې د بېلگې په توگه په
 لاندې ډول ذکر کوو:

۱- الله تعالى فرمايلي دي: (﴿ ۳ ۴ ۵ ۶ ۷ ۸ ۹ ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰ ﴾)
 ﴿ ۱۰۲ ﴾ .

ژباړه: ای مومنانو! د الله څخه په حقي ويرې سره وويريږئ.

الله تعالى فرمايلي دي: (﴿ ۱۰۳ ۱۰۴ ۱۰۵ ۱۰۶ ۱۰۷ ۱۰۸ ۱۰۹ ۱۱۰ ۱۱۱ ۱۱۲ ۱۱۳ ۱۱۴ ۱۱۵ ۱۱۶ ۱۱۷ ۱۱۸ ۱۱۹ ۱۲۰ ۱۲۱ ۱۲۲ ۱۲۳ ۱۲۴ ۱۲۵ ۱۲۶ ۱۲۷ ۱۲۸ ۱۲۹ ۱۳۰ ۱۳۱ ۱۳۲ ۱۳۳ ۱۳۴ ۱۳۵ ۱۳۶ ۱۳۷ ۱۳۸ ۱۳۹ ۱۴۰ ۱۴۱ ۱۴۲ ۱۴۳ ۱۴۴ ۱۴۵ ۱۴۶ ۱۴۷ ۱۴۸ ۱۴۹ ۱۵۰ ۱۵۱ ۱۵۲ ۱۵۳ ۱۵۴ ۱۵۵ ۱۵۶ ۱۵۷ ۱۵۸ ۱۵۹ ۱۶۰ ۱۶۱ ۱۶۲ ۱۶۳ ۱۶۴ ۱۶۵ ۱۶۶ ۱۶۷ ۱۶۸ ۱۶۹ ۱۷۰ ۱۷۱ ۱۷۲ ۱۷۳ ۱۷۴ ۱۷۵ ۱۷۶ ۱۷۷ ۱۷۸ ۱۷۹ ۱۸۰ ۱۸۱ ۱۸۲ ۱۸۳ ۱۸۴ ۱۸۵ ۱۸۶ ۱۸۷ ۱۸۸ ۱۸۹ ۱۹۰ ۱۹۱ ۱۹۲ ۱۹۳ ۱۹۴ ۱۹۵ ۱۹۶ ۱۹۷ ۱۹۸ ۱۹۹ ۲۰۰ ﴾)
 ﴿ ۱ ﴾ : د النساء سورت، آيت ۱۳۱ .

بيشکه مونږ وصيت کړې ؤ هغوی خلکو ته چې ستاسو څخه وړاندي اسماني کتاب ورکړل شوی ؤ او تاسو ته هم وصيت کوو چې د الله تعالی څخه وويريږئ.

۲- الله تعالى مهرباني کړېده: (﴿ ۲۰۱ ۲۰۲ ۲۰۳ ۲۰۴ ۲۰۵ ۲۰۶ ۲۰۷ ۲۰۸ ۲۰۹ ۲۱۰ ۲۱۱ ۲۱۲ ۲۱۳ ۲۱۴ ۲۱۵ ۲۱۶ ۲۱۷ ۲۱۸ ۲۱۹ ۲۲۰ ۲۲۱ ۲۲۲ ۲۲۳ ۲۲۴ ۲۲۵ ۲۲۶ ۲۲۷ ۲۲۸ ۲۲۹ ۲۳۰ ۲۳۱ ۲۳۲ ۲۳۳ ۲۳۴ ۲۳۵ ۲۳۶ ۲۳۷ ۲۳۸ ۲۳۹ ۲۴۰ ۲۴۱ ۲۴۲ ۲۴۳ ۲۴۴ ۲۴۵ ۲۴۶ ۲۴۷ ۲۴۸ ۲۴۹ ۲۵۰ ۲۵۱ ۲۵۲ ۲۵۳ ۲۵۴ ۲۵۵ ۲۵۶ ۲۵۷ ۲۵۸ ۲۵۹ ۲۶۰ ۲۶۱ ۲۶۲ ۲۶۳ ۲۶۴ ۲۶۵ ۲۶۶ ۲۶۷ ۲۶۸ ۲۶۹ ۲۷۰ ۲۷۱ ۲۷۲ ۲۷۳ ۲۷۴ ۲۷۵ ۲۷۶ ۲۷۷ ۲۷۸ ۲۷۹ ۲۸۰ ۲۸۱ ۲۸۲ ۲۸۳ ۲۸۴ ۲۸۵ ۲۸۶ ۲۸۷ ۲۸۸ ۲۸۹ ۲۹۰ ۲۹۱ ۲۹۲ ۲۹۳ ۲۹۴ ۲۹۵ ۲۹۶ ۲۹۷ ۲۹۸ ۲۹۹ ۳۰۰ ﴾)
 ﴿ ۱ ﴾ : د الاحزاب سورت، آيت ۷۰ .

ای مؤمنانو! د الله څخه وويريږئ او سمه وينا کوئ.

۳- رسول الله صلی الله عليه وسلم د خپل اخري حج (حجة الوداع) په خطبه کې مسلمانانو ته د خپلې خطبې په يوې برخې کې داسې وفرمايل: (اوصيکم بتقوی الله) (۴۷:۱۳).

زه تاسې ته د الله تعالی څخه د وېرېدلو وصيت کوم.

۴- کله چې نبي صلی الله عليه وسلم معاذ رضي الله عنه يمن ته لېږه دارنگه نصيحت يې ورته وکړ: (اتق الله حیثما کنت) (۴۷:۱۳).

د الله تعالی څخه په هر ځای او هر حالت کې وويريږه.

د تقوا گټې:

د تقوا په لامل مسلمانانو ته بې شمېره دنيوي او اخروي گټې حاصلېږي چې
ځينو ته يې په لاندې ډول ځغلنده نظر اچوو:

۱- الله تعالی د متقيانو د رزق د پراخيدلو او د هغوی څخه د ستونزو د لری
کولو ذمه واري کړې ده چې په دې اړه يې داسې وييلي دي:

﴿لَا يَجْرِمُكُمْ إِلَىٰ ظُلْمٍ ۖ إِنَّ ظُلْمَکُمْ کَانَ عَظِیْمًا ﴿۱﴾﴾ (۱: د الطلاق سورت،
آیت ۲-۳).

او څوک چې د الله تعالی څخه وډار شي نو له هرې ستونزې څخه به ورته د وتلو
لاره برابره کړې او له داسې ځايه به ورته روزي ورکړې چې د ده په گومان کې به
نه وي.

۲- د تقوی په وسيله الله تعالی د مسلمان عملونه سموي او گناهونه يې بخښي
په دې هکله الله تعالی داسې فرمايلي دي: ﴿لَا يَجْرِمُکُمْ إِلَىٰ ظُلْمٍ ۖ إِنَّ ظُلْمَکُمْ کَانَ عَظِیْمًا ﴿۱﴾﴾

﴿لَا يَجْرِمُکُمْ إِلَىٰ ظُلْمٍ ۖ إِنَّ ظُلْمَکُمْ کَانَ عَظِیْمًا ﴿۱﴾﴾ (۱: د الاحزاب سورت، آیت ۷-۷۱).

ای مؤمنانو! تاسې د الله تعالی څخه وویرېږئ او سمه خبره کوئ. الله تعالی به
ستاسې عملونه ښه کړي او ستاسې گناهونه به معاف کړي.

۳- د تقوا خاوندانو سره الله تعالی مینه او محبت لري. په دې اړه الله تعالی
فرمايلي دي: ﴿لَا يَجْرِمُکُمْ إِلَىٰ ظُلْمٍ ۖ إِنَّ ظُلْمَکُمْ کَانَ عَظِیْمًا ﴿۱﴾﴾ (۱: د التوبه سورت، آیت ۴).

الله تعالی متقيان خوښوي.

۴- په مسلمانانو کې تر ټولو عزتمند مسلمان هغه مسلمان گڼل شوې، چې تر ټولو زيات د تقوى خاوند وي. په دې هکله قرآنکريم کې الله تعالى داسې هدايت کړې دى: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقْوَاهُ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ (١: الحجرات سورت، آيت ١٣).

ای مسلمانانو په تاسې کې ډېر غوره د الله تعالى په وړاندې هغه څوک دي چې تر ټولو زياته تقوا لري.

۵- که د يوې ټولنې وگړو کې تقوا موجوده وه د ټولو دنيوي نېبگنو څخه په بشپړه توگه برخمن گرځي په دې هکله الله تعالى داسې فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقْوَاهُ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ (١: الحجرات سورت، آيت ١٣).
 ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقْوَاهُ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ (١: الحجرات سورت، آيت ١٣).
 ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقْوَاهُ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ (١: الحجرات سورت، آيت ١٣).
 ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقْوَاهُ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ (١: الحجرات سورت، آيت ١٣).

که چېرې د کليو اوسيدونکو ايمان راوړې وای او د تقوى خاوندان گرځيدلي وای نو هرو مرو به مونږ دوى ته د اسمانونو او ځمکې د برکتونو دروازې پرانستې وای.

۶- په اسلامي شريعت کې د تقوى د ډېر زيات اهميت له امله دى چې نبي عليه السلام سره له دې چې د متقيانو امام دى وقتاً فوقتاً د الله تعالى څخه د ځان لپاره د تقوى سوال کوي او فرمايي: (اللهم ات نفسي تقواها) (٧٣: ٣١).
 ای الله تعالى! ماته تقوى را په برخه کړې.

په بل حديث شريف کې نبي عليه السلام د تقوى سوال په دې الفاظو سره کوي: (اللهم انى اسألك الهدى والتقى والعفاف والغنى) (٧٣: ٣١).

ای الله تعالى! ما ته هدايت، تقوى، پاک لمني او مړښت را په برخه کړې.

۷- دا چې د تقوی موجودیت د هر مسلمان لپاره یې اندازې زیات ضرور دی رسول الله صلی الله علیه وسلم به صحابو کرامو ته د تقوی د حاصلولو امر کاوه د بېلگې په توگه ابوذر رضي الله عنه وایې، چې: نبي عليه السلام ما ته مهرباني وکړله: (اتق الله حیثما كنت) (۷۳:۳۱).

ژباړه: چېرته چې اوسې د الله تعالی خخه وویرېږه. همدارنگه یو صحابي نبي عليه السلام ته عرض وکړ، چې یا رسول الله زه سفر ته روان یم ماته نصیحت وکړه، نبي عليه السلام ورته وفرمایل: (عليک بتقوی الله والتکبیر علی کل شرف) (۲۷:۱۳).

ژباړه: تقوی ځان باندې لازمي کړه او د سفر په لاره کې چې هر لور ځای باندې پورته کېږي الله اکبر وایه. کله چې نبي عليه السلام عباد بن صامت رضي الله عنه د عشر او زکات ټولو لپاره لېږه نو داسې نصیحت یې ورته وکړ (یا آبا الوليد اتق الله) (۵۲۳:۲۸).

ای ابو لیده! د الله تعالی خخه وویرېږه.

صحابو کرامو د تقوی ځېنې بېلگې:

د رسول الله صلی الله علیه وسلم صحابه کرام د تقوی په لباس پوښل شوي وو د هغوی ټول ژوند تقوا تقوا ؤ، چې د هغوی د تقوا ځېنې بېلگې په لاندې ډول ذکر کوو: (۷۴:۳۴).

عمر رضي الله عنه به د الله تعالی له وېرې به یو خس له ځمکې پورته کړ او ویل به یې کاشکې زه دا خس وای کاشکې زه پیدا شوی نه وای.

يوه ورځ ابو عبیده بن الجراح رضي الله عنه يو پسه گوري او وايې چې کاشکې زه دا پسه وای، چې د الله تعالی حساب و کتاب راسره نه کېدلې.
 ابو هريره رضي الله عنه د مرگ په مرض کې ژاړي صحابه کرام ورڅخه پوښتنه کوي ولې ژاړې؟ هغه په ځواب کې وايې:
 (ابکې لقله زادی و بعد سفری).
 ژباړه: ځکه ژاړم چې سفر مې اوږد او توبنه مې لږ ده.

۲- حياء

د حياء تعريف:

حياء په لغت کې ژوند کولو ته ويل کېږي او په اصطلاح کې (د ملامتيا له وېرې د يو شي څخه ځان ساتلو او د نوموړي شي پرېښودلو ته حياء وايي (۲۳: ۱۷۳)

پدې اساس که چېرې څوک يو کار پدې خاطر سرته نه رسوي چې الله تعالی ته ملامت نشي يا خلکو ته ملامت نشي حياء گڼل کېږي.

حياء دهغو ښو اخلاقو له جملې څخه ده چې اسلام پرې مسلمانان مکلف کړي دي او د مسلمان له ځانگړتياؤ څخه حسابېږي، خو متاسفانه نن سبا په ډيرو لږو مسلمانانو کې موندل کېږي د حياء ځانگړتيا دا ده چې انسانان د بي لارې څخه خوندي ساتي او د بدي لورې ته يې نه پريږدي، په ځانگړې توگه حياء د ښځو لپاره لويه سرمايه ده د ښځو وقار او عزت حياء کې ده، حياء ښځه د بد اخلاقه خلکو له مزاحمت څخه ژغوري کومه ښځه چې د حياء څخه بي برخي وي د ښځينه حيوان په څېر ځان دنارينه حيواناتو مخي ته ويني چې هرې خواته يې ځغوي په اوسني وخت کې چې مسلمانان د کومو ستونزو سره لاس او

گريوان دي ډير يې په مسلمانانو کې دحياء له نشتوالي سرچېنه اخلي(۲۳:۱۷۳).

دحياء او بې زړه توب ترمنځ توپير:

ځېنې مسلمانان داسې دي چې دحياء او بې زړه توب ترمنځ توپير نشي کولي د بېلگې په توگه په يو چا کې شرعا نيمگړتيا گوري او ددې قدرت لري چې هغه ورته متوجه کړي خو هغه خپلي نيمگړتيا ته نه متوجي کوي او وايې چې زما ورڅخه حياء راضي داسې کول حياء نده بلکې بې زړه توب دی چې شرعا دبدو اخلاقو څخه گڼل کېږي همدا وجه ده چې د نړۍ نامتو عالم ابو عمرو ابن صلاح وايې: ((که حياء د خير مانع گرځيدله هغه حياء نده بلکې کمزورتيا ده)) (۲۵:۲۲).

گڼ شمېر نبوي حديثونه موجود دي چې مسلمانانو باندي دا لازمي گرځوي چې بايد دحياء په لباس پوښل شوي وي چې ځينو ته يې په لاندې ډول اشاره کوو:

۱- قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ((لِكُلِّ دِينٍ حُلُقٌ وَحُلُقُ الْإِسْلَامِ الْحَيَاءُ)). (۳۸۸، ۴۹).

رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلى دي، هر دين ځانگړي اخلاق لري او د اسلام اخلاق حياء ده.

۲- عن عمران بن حصين قال قال النبي صلى الله عليه وسلم ((الحياء لا يأتي إلا بخير)). (۳۸، ۸۲).

له عمران بن حصين نه روايت دی، نبي صلى الله عليه وسلم فرمايي: حيا بې له نېگنو بله پايله نه لري.

۳- عَنْ أَنَسٍ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ((مَا كَانَ الْفُحْشُ فِي شَيْءٍ إِلَّا شَانَهُ وَمَا كَانَ الْحَيَاءُ فِي شَيْءٍ إِلَّا زَانَهُ)). (۴۷، ۲۴۲)

له انس نه روايت دي، چې رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايلي دي، په هر څه کې چې بې باکې خبرې پيدا شي، هغه بدرنگه کوي او په هر څه کې چې حيا راشي، هغه بڼايسته کوي.

۴- عَنْ ابْنِ عُمَرَ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: ((إِنَّ الْحَيَاءَ وَالْإِيمَانَ فَرِئَانَا جَمِيعًا، فَإِذَا رُفِعَ أَحَدُهُمَا رُفِعَ الْآخَرُ)). (۶۵، ۲۱۷).

له ابن عمر نه روايت دي، چې نبي صلى الله عليه وسلم وييلي دي: حيا او ايمان دواړه سره تړلي او غبرگ دي، کله چې يو يې له منځه لاړ شي، بل يې هم له منځه ځي.

۵- عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ((الْحَيَاءُ مِنَ الْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ فِي الْجَنَّةِ وَالْبَدَاءُ مِنَ الْجَفَاءِ وَالْجَفَاءُ فِي النَّارِ)). (۱۳، ۲۹۴).

له ابي هريره نه روايت دي، رسول الله صلى الله عليه وسلم وييلي دي: حيا د ايمان يوه برخه ده او ايمان په جنت کې دي، بد رد ويل له بې دينۍ نه سرچينه اخلي او بې ديني په اور کې ده.

۶- عَنْ ابْنِ عُمَرَ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ إِذَا أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ عَبْدًا نَزَعَ مِنْهُ الْحَيَاءَ... ((۲۸، ۲۵)).

له ابن عمر نه روايت دي، رسول الله صلى الله عليه وسلم وييلي دي: کله چې الله (ج) وغواړي يو کس هلاک کړي، حيا په کې له منځه وړي.

عمر رضي الله عنه فرمايلي دي (من قل حياءه قل ورعه ومن قل ورعه مات قلبه) (۱۲:۲۲).

د چا چې حياء لږه شي تقوي يې كميرې او د چا چې تقوي كمه شي زړه يې مري. د عمر رضي الله عنه له پورتنې قول څخه دا په ډاگه شوه چې د حياء دنشتوالي په لامل زړه مري كله چې د انسان زړه مړ شي بيا نو د حرامو او حلالو فرق نشي كولاى، بڼه او بد نه پېژني بڼه ورته بد او بد ورته بڼه بڼكارې بالاخره انسان د انسانيت څخه وځي او د حيوانيت چوكاټ ته داخلېږي پدې هكله د نړۍ نامتو عالم دكتور مصطفى سباعي په خپل كتاب (هكذا علمتني الحياء) كې داسې ليكلي دي: (كله چې دي زړه گناه كول وغواړي نو الله تعالى ورياد كړه كه چېرې د الله تعالى ياد د ذكر شوي گناه څخه منع نكړې بيا خلك ورياد كړه كه چېرې د خلكو ياد هم د ذكر شوي گناه څخه منع نكړې بيا پدې پوه شه چې ته د انسانيت څخه وتلى او خرگړيدلى يې. (۱۵۲:۳۴).

د رسول الله عليه الصلاة والسلام او صحابو كرامو د حياء څېنې بېلگې:
د رسول الله عليه الصلاة والسلام او صحابو كرامو د حياء څېنې بېلگې په لاندې ډول ذكر كوو:

۱: ابو سعيد خدري رضي الله عنه وييلي دي (كان الرسول عليه الصلاة والسلام اشد حياء من العذراء في خدرها) (متفق عليه).

ژباړه: د رسول الله عليه الصلاة والسلام حياء تر هغې حيانا كې پېغلې څخه هم ډيره زياته وه چې د خپل كور په پرده كې ناسته وي (خدر هغه ځانگړې ځاى ته ويل كيږي چې پخوانيو عربانو كې به حيانا كو پېغلو د خپل كور په يوه كناره برخې كې د ځان لپاره جوړوه او هلته به خلكو څخه خوندي پټه په ډېرې حياء سره كيناستله).

۲: سلمان فارسي رضي الله عنه ويلى دي: (لان اموت ثم احبى ثم اموت
ثم احبى ثلاثاً احب من ان انظر الي عورة احد او ينظر احد
الى عورتى) (۲۵۸:۱۲).

که دري خلی ژوندي او بيرته مړ شم دا مې ډير خوښ دی له دی څخه چې څوک
زما عورت ته وگوري يا زه د چا عورت ته وگورم

۷- له بدو وپناؤد ژبې ساتنه:

مسلمان بايد خپله ژبه له بدو ، ناوړه او بې فايدي خبرو لکه فحش
خبرې، چتياوت ويل ، لغو خبرې، غيبت، نامت، اوداسې نورو څخه وساتي ،
امام نووي (رح) فرمايي: مسلمان بايد له زياتو خبرو ځان وساتي، مگر هغه
خبرې چې مصلحت پکې وي ، که په خبرو کولو او نه کولو دواړو کې مصلحت
وي ، نو ښه خبره داده چې له خبرو ځان وساتي، ځکه کله مباح خبرې د حرامو
او مکروه حالت ته رسېږي، رسول الله (صلى الله عليه وسلم) په دې اړه داسې
لابنونه کوي: ((مَنْ كَثُرَ كَلَامُهُ كَثُرَ سَقَطُهُ ، وَمَنْ كَثُرَ سَقَطُهُ
كَثُرَتْ ذُنُوبُهُ ، وَمَنْ كَثُرَتْ ذُنُوبُهُ كَانَتْ النَّارُ أَوْلَىٰ بِهِ ، فَمَنْ
كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ حَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ))
المعجم الكبير للطبراني، ۱۱، ج، ۲۳۵، ص.

دچا چې خبرې زياتې شي غلطی يې ډېرې شي دچا چې غلطی زياتې شي
گناهونه يې ډېر شي دچا چې گناهونه ډېر شي، اور دهغه لپاره ښه مناسب
دی، څوک په الله تعالی او دقيامت په ورځ ايمان لري نو يا دې دخبر خبری کوي
او يا دې چپ کښي.

په انسانانو باندې د الله تعالی له لویو نعمتونو څخه یوه هم ژبه ده چې ددی پوسيله يې انسانان د نورو مخلوقاتو څخه جلا کړيدي د ژبې په ذریعه انسانان د خپل فکر او احساس څرنگدونه کولی شي او د خپل زړه راز برسیره کوي، الله تعالی په قرآنکریم کې ددی ستر نعمت یادونه داسې کړې ده:

﴿قُلْ إِنَّمَا أَعِظُكُمْ بِمَا نَسَىٰ فَأَكْفُرُوا بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ﴾ (١: د الرحمن سورت، آیت ٣-٤).

﴿قُلْ إِنَّمَا أَعِظُكُمْ بِمَا نَسَىٰ فَأَكْفُرُوا بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ﴾ (١: د الرحمن سورت، آیت ٣-٤).

الله تعالی انسان پیدا کړ او هغه ته یې د خبرو کولو زده کړه ورکړله نو دا چې ژبه الهی ستر نعمت دی باید قدر داني یې وشي او د ناشکری څخه یې ځان وژغورل شي یعنی ژبه باید په هغه طریقه وچلېږي چې اسلامي شریعت یې غوښتنه کوي.

هر مسلمان باید خپله ژبه له دوستانو او دښمنانو سره ښه وچلوی چې په دی سره یې د دوستانو سره دوستي لا ټینګیږي او د دښمنانو شیطاني دسیسې بې اثره گرځي په دی هکله الله تعالی موب ته داسې لارښوونه کوي: ﴿قُلْ إِنَّمَا أَعِظُكُمْ بِمَا نَسَىٰ فَأَكْفُرُوا بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ﴾

﴿قُلْ إِنَّمَا أَعِظُكُمْ بِمَا نَسَىٰ فَأَكْفُرُوا بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ﴾ (١: د الاسراء سورت، آیت ٥٣).

زما بنده گانو ته ووايه چې په ښه طریقی یو د بل سره خبری وکړئ ځکه چې شیطان غواړي (د خبرو پوسيله) د دوی ترمنځ بی اتفاقي واچوي بیشکه چې شیطان د انسان ښکاره دښمن دی.

الله تعالی په قرآنکریم کې مسلمانانو ته امر کړې چې د کفارو سره مجادلو او مناقشو کې هم باید د ښو خبرو څخه کار واخلي ، لکه چې فرمایي: ﴿قُلْ إِنَّمَا أَعِظُكُمْ بِمَا نَسَىٰ فَأَكْفُرُوا بِاللَّهِ وَالرَّسُولِ﴾

﴿٤٢﴾ ... ﴿٤١﴾ ﴿٤٠﴾ ﴿٣٩﴾ ﴿٣٨﴾ ﴿٣٧﴾ ﴿٣٦﴾ ﴿٣٥﴾ ﴿٣٤﴾ ﴿٣٣﴾ ﴿٣٢﴾ ﴿٣١﴾ ﴿٣٠﴾ ﴿٢٩﴾ ﴿٢٨﴾ ﴿٢٧﴾ ﴿٢٦﴾ ﴿٢٥﴾ ﴿٢٤﴾ ﴿٢٣﴾ ﴿٢٢﴾ ﴿٢١﴾ ﴿٢٠﴾ ﴿١٩﴾ ﴿١٨﴾ ﴿١٧﴾ ﴿١٦﴾ ﴿١٥﴾ ﴿١٤﴾ ﴿١٣﴾ ﴿١٢﴾ ﴿١١﴾ ﴿١٠﴾ ﴿٩﴾ ﴿٨﴾ ﴿٧﴾ ﴿٦﴾ ﴿٥﴾ ﴿٤﴾ ﴿٣﴾ ﴿٢﴾ ﴿١﴾ ﴿٠﴾ ﴿١﴾ ﴿٢﴾ ﴿٣﴾ ﴿٤﴾ ﴿٥﴾ ﴿٦﴾ ﴿٧﴾ ﴿٨﴾ ﴿٩﴾ ﴿١٠﴾ ﴿١١﴾ ﴿١٢﴾ ﴿١٣﴾ ﴿١٤﴾ ﴿١٥﴾ ﴿١٦﴾ ﴿١٧﴾ ﴿١٨﴾ ﴿١٩﴾ ﴿٢٠﴾ ﴿٢١﴾ ﴿٢٢﴾ ﴿٢٣﴾ ﴿٢٤﴾ ﴿٢٥﴾ ﴿٢٦﴾ ﴿٢٧﴾ ﴿٢٨﴾ ﴿٢٩﴾ ﴿٣٠﴾ ﴿٣١﴾ ﴿٣٢﴾ ﴿٣٣﴾ ﴿٣٤﴾ ﴿٣٥﴾ ﴿٣٦﴾ ﴿٣٧﴾ ﴿٣٨﴾ ﴿٣٩﴾ ﴿٤٠﴾ ﴿٤١﴾ ﴿٤٢﴾

تاسې د اهل كتابو سره په هغه طريقه خبرې او مجادله وكړئ چې ډیره بڼه طريقه وي.

په دې اساس ويلي شو چې كه ژبه بڼه وچلېږي خلكو ته گټه رسوي خو كه په بدو روانه شوه د لويو ضررونو سرچېنه گرځي.

د ژبې د غوره استعمال په اړه د رسول الله (صلى الله عليه وسلم) هدايات په لاندې څو احاديثو كې په غور لولو:

١- نبى كريم صلى الله عليه و سلم داسې فرمايلي دي (إِنَّ الصِّدْقَ يَهْدِي إِلَى الْبِرِّ وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِي إِلَى الْجَنَّةِ وَإِنَّ الرَّجُلَ لَيَصْدُقُ حَتَّى يَكُونَ صَدِيقًا وَإِنَّ الْكَذِبَ يَهْدِي إِلَى الْفُجُورِ وَإِنَّ الْفُجُورَ يَهْدِي إِلَى النَّارِ وَإِنَّ الرَّجُلَ لَيَكْذِبُ حَتَّى يُكْتَبَ عِنْدَ اللَّهِ كَذَابًا) (١٨:١٣)

رښتيا او حقه خبره سړى نيكيو لوري ته بيايي او نيكي سړى جنت ته داخلوي كله چې سړى رښتيا خبرى كوى نو د الله تعالى سره ددى سړى په هكله ليكل كيږي چې دا سړى رښتونې دى او درواغ سړى بدو كارونو ته بيايي او بد كارونه سړى دوزخ ته داخلوي كله چې يو سړى درواغ وايبې د الله تعالى سره د نوموړى سړى په اړه ليكل كيږي چې داسې درواغجن دى.

يعنې د ژبې بڼه او بد استعمال مستقيماً د انسانانو په عملونو اثر پرېباسي هغه په دې معنى چې كه بڼه استعماله شي خپل خاوند نېك عمله گرځوي او كه بڼه وچلېږي د خپل خاوند د بد عملې لامل گرځي.

۲- رسول الله صلى الله عليه و سلم فرمايلى دي: (مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلَا يُوْذِي جَارَهُ وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ ضَيْفَهُ وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ) (۸۰:۳۱).

خوڪ چي الله تعالى باندی او د اخرت په ورخ ايمان لري نو دخپل گاونډي عزت د وکړي او دخپل مېلمه قدر دې وکړي او کله چې خبره کوي ښه خبره د وکړي که نه چپ دې کښي.

۳- قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْمُسْلِمُ مَنْ سَلَّمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ وَالْمُهَاجِرُ مَنْ هَجَرَ مَا نَهَى اللَّهُ عَنْهُ) (۱۵، ۳۴).

رسول الله فرمايلى دي: ((مسلمان هغه خوڪ دی چې نورمسلمانان يې دژبې او لاس له ضرر څخه په امن وي، او مهاجر هغه دی چې له كوم شي نه الله تعالى منعه كړی وي له هغه نه منعه شي.

۴- قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَنْ يَضْمَنُ لِي مَا بَيْنَ لِحْيَيْهِ وَمَا بَيْنَ رَجْلَيْهِ أَضْمَنَ لَهُ الْجَنَّةَ. (۱۱۵، ۳۸)

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) فرمايلى دي: خوڪ چې ماته دژبې او اندام مخصوصه (فرج) دښه استعمال ضمانت وکړي هغه ته زه دجنت ضامن يم. مسلمان وړاندی له دې چې چا سره کومه خبره وکړي بايد له ځان څخه پوښتنه وکړي چې ايا دغه وخت کې ددی خبری ضرورت شته او که نه؟

که چېرې وروسته له فکر کولو څخه دی نتیجې ته ورسېده چې ددې خبرې کولو ضرورت دی نو خبره د په ښه طریقه وکړی خو که خبرې کولو ته اړتیا نه وه بیا چېه خوله ناسته لوی عبادت دی ځکه چې

عبد الله بن مسعود رضی الله عنه ویلی دي: (قسم په هغه الله تعالی چې له هغه پرته هېڅوک د عبادت وړتیا نلري چې د ژبې څخه زیات هېڅ شی د زیاتې مودې لپاره د زنداني کېدلو مستحق نه دی) (۲۳:۱۹).

همدا لامل دی چې ابو بکر رضی الله عنه به ځېنې وخت خپلې مبارکې خولې کې کاني اچول ترڅو په دې ترتیب ځان د بې ځایه خبرو څخه وژغوري. (۱۱۲:۲).
لقمان صاحب ویلی دي:

((الصمت حکمة وقليل فاعله)) (۲۳:۱۸).

چیتیا حکمت دی خو ددی حکمت لرونکي خلک لږ دي.

سفيان الثوري ویلي دي:

(لان ارمي رجلاً بسهم احب الی من ان ارميه بلسانی لان رمی اللسان لا یخطی ورمی السهم قد یخطی) (۱۱۷:۱۲).

بیشکه که چېرې زه یو تن په غشی وولم دا زما ډیر خوښ دی ددی په نسبت چې په خبرو یې وولم دا ځکه چې ویشتل د خبرو نه خطاً کیږي خو ویشتل د غشو کله کله خطاً کیږي.

ربیع بن خيثم چې د نړۍ نامتو عابد ؤ د ورځې به یې چې څه ویل هغه به یې لیکل بیا به یې د شپې د خپلو لیکل شوو خبرو محاسبه د ځان سره کوله (۲۲:۳۴).

نو د ژبې د ډیر زیات اهمیت له امله دی چې کله رسول الله صلی الله علیه و سلم معاذ رضی الله عنه یمن ته لېږه عرض یې وکړو چې ای د الله تعالی رسوله!

ماته نصيحت وکړه رسول الله صلى الله عليه و سلم ژبې ته اشاره وکړله چې خپله ژبه ښه استعمال کړه معاذ رضی الله عنه ته ژبې ښه چلول ساده کار معلوم شو بیا یې عرض وکړ چې ای د الله تعالی رسوله! ماته نصيحت وکړه نو نبی صلى الله عليه و سلم ورته وفرمایل (قَالَ تَكَلَّتْكَ أُمُّكَ يَا مُعَاذُ وَهَلْ يُكِبُّ النَّاسَ عَلَيَّ وَجُوهِهِمْ فِي النَّارِ إِلَّا حَصَائِدُ أَلْسِنَتِهِمْ) (۸۹:۱۴).

ای معاذه! مور دی درباندي پوره شي (خوش طبيبي يې ورسره وکړله) خلک خو د ژبو ديد استعمال له امله په دوزخ کې پرمخې دوزخ کې اچول کېږي

۷- تواضع:

دهغو صفاتو او اخلاقو له جملې څخه چې مسلمان يې بايد ولري تواضع هم ده، د دې لپاره چې تواضع وپېژنو له فضايلو څخه يې ځان خبر کړو، په گټو يې پوه شولاندې موضوعات لولو:

د تواضع تعريف:

تواضع په لغت کې عاجزی، خاکساری او سادگۍ ته وايي (۲۲:۹۰۵).

او په اصطلاح کې علماؤ د تواضع تعريف داسې کړی دی:

خلکو سره سلوک کې نرمښت، د ټنډې پراخوالي، د خپل ځان صفت نه کول او

خپل ځان د نورو خلکو څخه غوره نه گڼل تواضع بلل کېږي (۲۳:۱۳۷).

په اسلامي شريعت کې د تواضع مقام:

په گڼو قرآني ايتونو او نبوي احاديثو کې د هر مسلمان څخه په ټينگه د تواضع

غوښتنه شوې ده او دغه غوښتنه په اسلامي شريعت کې د تواضع پر ارزښت

مقام او منزلت دلالت کوي مونږ دلته ځېنې داسې قرآني ایتونه او نبوي احاديث ذکر کوو چې مسلمانان په بيلا بيلو طريقو تواضع کولو ته هڅوي.

۱- الله تعالیٰ قرآن کریم کې د لقمان صاحب نصیحت خپل زوی ته داسې

بیانوي: ﴿لَقَدْ آتَيْنَا لُقْمَانَ الْحِكْمَةَ إِذِ قَالَ لِقْمَانُ يَا بُنَيَّ إِنَّكَ إِنْ أَنْزَلْتَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ خَيْرًا مِنْ حَبَّةٍ شَرِّ لَنْ تَجِدَ فِيهَا شَيْئًا كَثِيرًا وَإِنْ أَنْزَلْتَ إِلَّا شَرًّا فَمَنْ كَانَ يَتَّقِ اللَّهَ جَعَلْنا رِزْقَهُ رِزْقًا وَسِعًا كَمَنْ تُرَىٰ فِي الْآيَاتِ﴾ (۱: د لقمان سورت، آیت ۱۸).

او خپل سر چاته مه ټیټوه په ځمکه کې په ناز او تکبر سره مه گرځه پشکه الله تعالیٰ هر کبرجن او فخر کوونکی نه خوښوي

۲- الله تعالیٰ په قرآن کریم کې رسول علیه السلام ته داسې حکم کوي:

﴿يَا أَيُّهَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّمَا أُوتِيتُكَ الْحِكْمَةَ لِيُنذِرَ لَكَ وَاللَّذِينَ أَحْسَبُ الْأُنثَىٰ أَنْ هِيَ الْغَائِبَةُ وَأَنْتَ مُبِينٌ﴾ (۱: د الشعراء سورت، آیت ۲۱۵).

او ښکته کړه او ږی خپلې هغه چاته چې متابعت یې کړی ستا د مؤمنانو څخه.

په احاديثو کې رسول الله (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) خپل امتیان تواضع لوري ته تشویقوي او لامل یې د ابیانوی چې تواضع ستاسې په منځ کې دمحبت و سیله گرځي، برخلاف کبر او لویي ستاسې ترمنځ د بغض او کینو باعث گرځي ځکه خو رسول الله (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) خپل امت دې خبرې ته متوجه کوي چې تواضع د الله تعالیٰ امر دی، له دې حکم څخه خلاف ورزي د الله تعالیٰ د قهر او غصې لامل گرځي

رسول الله (ص) په دې هکله داسې فرمايي: (وَإِنَّ اللَّهَ أَوْحَىٰ إِلَيَّ أَنْ تَوَاضَعُوا حَتَّىٰ لَا يَفْخَرَ أَحَدٌ عَلَىٰ أَحَدٍ وَلَا يَبْغَ أَحَدٌ عَلَىٰ أَحَدٍ) (٢٤، ٤٥).

بېشکه چې الله تعالی ماته وحی کړې ده چې تاسې تواضع وکړئ یو پر بل باندې ځان لوړ مه گڼئ او مه یو پر بل تجاوز کوئ. د تواضع گټې:

١- الله تعالی په تواضع سره انسان ته عزت ورکوي:

رسول الله (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فرمایلي دي (مَا تَوَاضَعَ أَحَدٌ لِلَّهِ إِلَّا رَفَعَهُ اللَّهُ) (٢٢:١٣).

هر چا چې د الله تعالی د رضا په منظور تواضع اختیار کړی الله تعالی عزتمن کړی دی.

٢- تواضع دانسانانو ترمنځ د محبوبیت سبب گرځي:

رسول الله (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فرمایلي دي: ((إِنَّ أَحَبَّكُمْ إِلَيَّ أَحْسَنُكُمْ أَخْلَاقًا، الْمُوْطِئُونَ أَكْنَافًا، الَّذِينَ يَأْلِفُونَ وَيُؤْلَفُونَ..)) (٨٠، ٦١).

یقیناپه تاسې کې ماته تر ټولو محبوب په تاسې کې دښو اخلاقو څښتنان دي، تواضع کوونکي وي، دوي خلکو سره محبت کوي، او خلک دوي محبت کوي.

٣- رسول الله (ص) تواضع کوونکي ته د کامیابۍ زېږی ورکوي:

((طُوبَى لِمَنْ تَوَاضَعَ مِنْ غَيْرِ مَنْقَصَةٍ، وَذَلَّ فِي نَفْسِهِ مِنْ غَيْرِ))

مَسْكَنَةً..)) (٥٩، ٤٢٣).

ڪاميابي ده دهغو خلکو لپاره ڇي تواضع ڪوي خونه دذلت تربريده، او عاجزي ڪوي خونه دحقارت تربريده.

٤- تواضع جنت ته دتلو ذريعه ده:

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) فرمايلي دي: ((مَنْ مَاتَ وَهُوَ بَرِيءٌ

مِنْ ثَلَاثِ الْكِبْرِ وَالْغُلُولِ وَالِدَيْنِ دَخَلَ الْجَنَّةَ)). (٤٨، ٨٤).

ڇا ته ڇي په داسي حالت ڪي مرگ راشي ڇي له دريو (ڪبر، خيانت، او پور) خخه پاڪ وي جنت ته به داخل شي.

د رسول الله صلى الله عليه وسلم د تواضع ڇپني ببلگي:

د نبي صلى الله عليه وسلم د تواضع ڇپني ببلگي په لاندې ډول دي:

١- عائشه رضی الله عنها ويلې دي: (رسول الله صلى الله عليه وسلم خپلي شليدلې خپلي ته خپله پيوند اڇوه، خپلي جامي يې په خپله گنډلي، خپلي جامي يې په خپله مينځلي او خپله ميره به يې لوشله) (٣:٤٥).

٢- ابو سعيد (رضی الله عنه) ويلې دي: (رسول الله صلى الله عليه وسلم به خپل ڪور ڪي خپلو څارويو ته وانبه اڇول، او بنان به يې تړل، ميره به يې لوشله خپل خادم سره يې يوڇاي خواږه خوړل، ڪله به يې ڇي خادم ستري و اوږه به يې ڪول، د بازار خخه به يې سودا اخستله هغه به يې لاس ڪي وه او يا به يې خادر پوري تړلي وه او ڪور ته به روان و. ڪه ڪبيريا صغير، توريا سپين، ازاد يا غلام به ورسره مخامخ شو نو رومي به رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته سلام اڇولو) (٢٥:٥٢).

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ مَرَّ عَلَى صَبِيَّانِ فَسَلَّمَ عَلَيْهِمْ وَقَالَ كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَفْعَلُهُ (١٩:٣٨).

انس بن مالک (رضي الله تعالى عنه) روایت کوي چې رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) به کله په کوچنيانو تېرېده نو پر هغوي به يې سلام کاوه. عن أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ إِنْ كَانَتْ الْأُمَّةُ مِنْ إِمَاءِ أَهْلِ الْمَدِينَةِ لَتَأْخُذُ بِيَدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَتَنْطَلِقُ بِهِ حَيْثُ شَاءَتْ (١٢، ٣٨).

انس بن مالک (رضي الله تعالى عنه) روایت کوي چې که يوې وينځې به په مدينه منوره کې رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) له لاسه ونيوه کوم ځاي ته به يې چې خوښه هلته به يې بېوه.

د صحابو کرامو د تواضع ځېنې بېلگې:

د رسول الله صلى الله عليه وسلم د صحابو کرامو د تواضع ځېنې بېلگې په لاندې ډول ذکر کوو:

١- د مروان د خلافت په دوره کې ابوهريره رضی الله عنه د مدينې منورې والي و. يوه ورځ يې د مدينې منورې ښار کې لرگي په شا کړي و خپل کور ته يې وړل، دا چې په دغې ښار کې د خلکو ډېر ازدحام وو او د تيريدلو لاره يې نه درلوده نو خلکو ته يې وويل: (اوسعوا للامير ليمر) (٢٣٥:١٤).

ژباړه: خپل والي ته لاره پرېږدئ چې تېر شي.

٢- علي (رضی الله عنه) د خپل خلافت دوره کې يوه ورځ په ښار کې د خپل کور لپاره غوښه واخستله او هغه يې په کڅوړه کې واچوله او وړله يې، په دې حال کې يو تن ورته وړاندې شو او ورته يې وويل: چې ای اميرالمؤمنينه! غوښه

ماته راکړه چې زه یې درسره یوسم، هغه ورته وفرمایيل: (ابوالعیال احق ان یحمل) (۲۳۵:۱۴).

ژباړه: د اولادونو پلار تر نورو خلکو ډېر وړ دی چې خپلو اولادونو ته خپل پيټی پخپله یوسي.

۹- صبر:

د صبر لغوي تعريف:

صبر په لغت کې بنديدو ته وايي (۴۱۴:۲۲).

د صبر اصطلاحي تعريف: علماو د صبر تعريف په بېلابېلو الفاظو کړی دی چې د ټولو معنی یوه ده مونږ دلته د صبر ځېنې تعريفونه په لاندې ډول رانقلوو:

د ضوابط السلوک کتاب کې د صبر تعريف په دې الفاظو سره شوي دي ((خپل فکر، خپلې خبرې او خپل اندامونه د اسلامي شريعت له مخالفت کولو څخه بندول صبر بلل کېږي)) (۵۴:۳۴).

او د منهاج المسلم په کتاب کې د صبر تعريف داسې شويدي: ((د قرآن کریم او نبوي احاديثو په احکامو ولاړ پاتي کيدلو په لار کې خپل ځان د مرورتيا او ناکرارۍ څخه ساتلو او خپله ژبه د شکايت څخه منع کولو ته صبر وايي.))

د صبر کولو شرعي حکم:

په گڼو قرآني ایتونو کې او نبوي احاديثو کې مسلمانان صبر کولو ته هڅول شويدي تنها په قرآنکریم کې تقريباً نوي ځايه په بيلا بيلو طريقو د مسلمانانو څخه صبر غوښتل شوی دی چې د ذکر شوو دلايلو پر اساس علماؤ په دې اتفاق کړی دی چې په هر مسلمان صبر کول فرض دي مونږ دلته د صبر د فرضيت ځېنې قرآني دلايل په لاندې ډول ذکر کوو:

۱- ﴿قَدْ أَفْلَحَ مَن زَكَّاهُ﴾ (سورۃ، آیت ۴۲).
 تاسې صبر وکړئ بيشکه الله جل جلاله صبر کوونکو سره دی.

۳: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اصْبِرُوا﴾ (سورۃ الزمر، آیت ۱۰).
 بيشکه چې صبر کوونکو ته به حساب به اجر و رکول کيږي.

صبر کولو ته د انسانانو اړتيا:

دا چې اسلامي شريعت په هر مسلمان فرض کړي دی چې صبر کوونکي اوسي گڼ علتونه لري چې ځينو ته يې په لاندې ډول ځغلنده اشاره کوو:
 ۱: دنيا د ابتلا او امتحان ځای دی، هر انسان په خپل ژوند کې ضرور غمجنوونکي حالت سره مخامخ کيږي چې په دغسې حالاتو کې دغه تن ته پرته د صبر کولو بله لاره نشته ځکه ټول کارونه د الله تعالیٰ په اراده کې دی انسان نه شي کولی چې د الله تعالیٰ ارادې ته تغیر ورکړي او کار په هغه طريقه سرته ورسوي چې زړه يې غواړي (۵۵:۳۴).

دې موضوع ته رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) داسې اشاره کوي:
 : (عبدي انت ترید و انا ارید و لا یكون الا ما ارید فاذا رضیت عما ارید کفیتک ما ترید و ان لم ترض بما ارید اتعبتک فیما ترید و لا یكون الا ما ارید) (۵۵:۳۴).

زما بنده ته هم د يوه کار سرته رسيدل غواړې او زه يې هم غواړم خو کار به حتماً په هغه طريقه سرته رسيږي چې زه يې غواړم که چېرې ته راضي شوي د کار په هغه طريقه چې ما سرته ورسولو نو په ذکر شوي کار کې به ستا غوښتنه هم پوره کړم خو که چېرې ته پرې راضي نه شوي نو تابه نوموړي کار کې ستري ستومانه کړم او کار به په هغه بڼه سرته رسېدلې وي چې ما غوښتی وي.

۲- د مسلمانانو دا عقیده ده چې د الله تعالی ټولې پریکړې په عدالت ولاړې دي. انساني عقل نیمگړی دی آن تردې چې په خپل خیر او شر نه پوهیږي. یو کار په خپله گټه گڼي خو هغې کې به ورته شروي او کله یو کار ورته شربنکاري خو هغې کې به ورته گټه وي نو که چېرې په ژوند کې د غم او خفگان سره مخامخ کیږي باید صبر وکړي ممکن په همدې تکلیف او کړاو کې الله تعالی ورته خیر ایښی وي (۱۴:۱۹۲).

۳- کله چې یو مسلمان باندي خفه کوونکې حالت راشي نو که چېرې د صبر او استقامت څخه کار واخلي دا سړی به په خپل دنیاوي ژوند کې ځکه بريالی وي چې بد حوادث ددی په تگ لارې کې لوی خنډ نه شي، ولی که چېرې دا سړی د بدو حوادثو په مقابل کې مقاومت ونه کړي او د صبر څخه کار وانه خلې ځکه به ناکام وي چې د ژوند کړاوونه به حتماً دا شخص خپل هدف ته د رسيدلو څخه منع کوي د لالهاندی او سرگردانی په سمندر کې به یې لاهو کړي وي.

د صبر ډولونه:

صبر عموماً په درې ډوله دی

۱- د الله تعالی په اطاعت باندي صبر کول.

۲- له گناهونو څخه صبر کول.

۳- پرمصیبتونو او کړاوونو صبر کول.

۱- د الله تعالی په اطاعت صبر کول:

- ۱- که صبر د فرج او خپتې له غوښتنو څخه وي دې ته عفت ويل کېږي.
 - ۲- که د جنگ په ميدان کې څوک صابره وي دې ته شجاعت ويل کېږي.
 - ۳- که د غوسې زغملو په صورت کې صبر وي دې ته حلم ويل کېږي.
 - ۴- که صبر د تعصب نه د ځان ساتنې په حالت کې وي دې ته سينه پراخي ويل کېږي.
 - ۵- که د چا خبره پټه وساتله شي په دې برخه کې صبر وشي ، دې ته دراز ساتل ويل کېږي.
 - ۶- که له فضولي او بې هدفه چارو او خبرو څخه ځان وژغورل شي دې ته زهد ويل کېږي.
 - ۷- که د ژوند په چارو په خپله برخه صبر وشي دې ته قناعت ويل کېږي.
 - ۸- که د خلکو په لاس کې مالونو او شتمنيو څخه صبر وشي دې ته استغناء ويل کېږي.
 - ۹- له غټو او وړو گناهونو څخه که صبر وشي دې ته تقوا ويل کېږي.
 - ۱۰- پر مصيبتونو صبر خو د صبر په نامه شهرت مېندلی دی.
- نو له پورته ذکر شوو ټکو معلومه شوه چې دايمان زيات شمېر اخلاقي معيارونه او مواصفات د صبر په صفت کې داخل دي که څه هم د ارتباط له مخې يې نومونه جلا جلا دي. (۲۹۹:۲۹۶-۲۹۷)
- صبر ته د انسان اړتيا:
- انسان د ژوند په ټولو حالاتو کې صبر ته اړتيا لري، ځکه چې انسان په خپله زندگۍ کې له دوو حالاتو څخه خالي نه دی:
- ۱- هغه چارې چې دهغه د نفسي غوښتنو موافق دي، يعنې د انسان طبيعيت پېغواړي، لکه: صحت، امنيت، مال، منصب او چوکۍ، دکورنۍ ستروالی، دنيايي عزت، لذتونه او خوندونه، او داسې نور هغه څه چې د انسان نفس يې غوښتنه کوي، په دغو ټولو کې انسان صبر ته اړتيا لري، ترڅو د دغو

شيانو په محبت کې ډوب نه شي، د الله او د الله تعالی د بنده گانو حق په کې اداء کړي، ځکه چې د سهولتونو او شتمني د موجودیت پر مهال له گناهونو صبر ډېر سخت دی په نسبت سره د فقر او نېستي حالت ته، مثلاً، يو ورې انسان په لوړه باندې د خوراک د نه موجودیت په صورت کې بڼه صبر کولای شي، په نسبت سره هغه شخص ته چې کله يو خوندور طعام موجود شي او بيا ورڅخه صبر وکړي، د عبد الرحمن بن عوف (رضي الله تعالی عنه) وينا ددې خبرې بڼه وضاحت کوي: ((اِبْتُلِينَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالضَّرَاءِ فَصَبْرًا ثُمَّ اِبْتُلِينَا بِالسَّرَّاءِ بَعْدَهُ قَلَمَ نَصْبِرُ)) . سنن الترمذي، ۹ ټوک، ۴ ص.

موږ د رسول الله (صلى الله عليه وسلم) په ژوند کې په په ضررونو امتحان شو صبر مو وکړ، خو کله چې په په پراختيا سره امتحان شولو نو صبر مو ونشو کړای.

۲- هغه حالات چې دانسان له نفسي غوښتنو مخالف دي پر هغې صبر کول چې دغه حالات په لاندې ډول دي:

الف: طاعات، انسان په دې کې صبر ته زياته اړتيا لري، ځکه نفس طبيعتاً له عبادت څخه تنبتي، يا د تبلي له کبله لکه لمونځ نه کول، يا د بخل له کبله وي لکه زکات نه ورکول، يا د بخل، تبلي او بې زړه توب له امله وي لکه حج او جهاد نه کول.

نو انسان د اطاعت په برخه کې په درې حالاتو کې صبر ته اړتيا لري:

۱- له عبادت نه مخکې، چې د نېت تصحيح، اخلاص او له ریا څخه ځان ساتل دي

۲- د عبادت پر مهال الله تعالی لوري ته توجه، زړه له دنياوي فکرونو، سوچونو څخه فارغول او په دې حالت باندې صبر کول.

۳- د عبادت نه له فراغت وروسته، دهغې نه بنکاره کول، دغه راز او نیاز الله تعالی سره پټ ساتل ترڅو د ریا او ځان نبودنې په ذریعه باطل ونه گرځول شی.

۲: له گناه څخه په ځان ساتلو صبر کول:

ځیني گناهونه داسې دي چې په ډېره اسانۍ ترسره کېږي خو عذاب او وعید یې ډېر لوی دی لکه د ژبې گناهونه، چې له غیبت، درواغو، نمانت، او داسې نورو څخه عبارت دي، له دې نه ځان ساتل غټ صبر غواړي، مثلاً که یو څوک یوه بنکاره گناه کوي لکه دوربښمو لباس اغوستل دا به ډېره بده گڼي خو ټوله ورځ به غیبت کوي دا به بده نه گڼي نو په دغسې حالاتو کې د ژبې ساتنه لوی صبر غواړي.

مسلمان باید د هغو نفسیاتي غوښتنو سره چې گناه کولو ته یې هڅوي په کلکه مقابله وکړي، البته دا مقابله او صبر کول دانسان اندامونو په ذریعه صورت نیسي چې یا به:

۱- د سترگو په وسیله ترسره کېږي د بېلگې په توگه پر دیوښځو ته د کتلو په دې هکله نبی کریم صلی الله علیه وسلم داسې فرمایي: ((إِنَّ النَّظْرَةَ سَهْمٌ مِنْ سَهَامِ إبْلِيسَ مَسْمُومٌ، مَنْ تَرَكَهَا مَخَافَتِي أَبَدَلْتُهُ إِيْمَانًا يَجِدُ حَلَاوَتَهُ فِي قَلْبِهِ)). (۱۷:۵۸).

پر دیوښځو ته کتل د شیطان د غشو څخه په زهر و لړل شوی غشی دی چا چې د الله تعالی د رضا په خاطر پر دیو ته کتل پرېښودل الله تعالی به د دې په بدل کې داسې نور وړ په برخه کړي چې خوږوالی به یې په خپل زړه کې احساسوي.

۲- صبر د ژبې په وسیله ترسره کېږي هغه داسې چې سپری خپله ژبه په ناروا خبرو استعماله نه کړي لکه څنگه چې معاذ رضی الله تعالی عنه د نبی علیه الصلاة والسلام څخه پوښتنه کوي چې ایا د قیامت په ورځ مونږ سره زمونږ د خبرو حساب او کتاب هم کېږي؟ نو نبی صلی الله علیه وسلم داسې ځواب ورکړ

: «وَهَلْ يَكُوبُ النَّاسَ عَلَى مَنَاحِرِهِمْ فِي النَّارِ إِلَّا حَصَائِدُ أَلْسِنَتِهِمْ؟» (۵۹: ۲۸۳).

ژباړه: ايا په دوزخ کې پر مخې غورځيدونکي خلک د ژبو څخه د هلاک شوو خلکو څخه پرته نور څوک دي؟

۳- صبر د خوراک او څښاک پوسيله کيږي هغه په دې ترتيب چې مسلمان د حرام خوراک او څښاک څخه ډډه وکړي لکه رسول الله (صلي الله عليه وسلم) چې سعد بن بن ابي وقاص (رضي الله تعالى عنه) ته ددې خبرې په ځواب کې چې يا رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ما ته دعا وکړه چې زه مستجاب الدعوات جوړ شم وفرمايل: داسې مهرباني کړې ده: «يَا سَعْدُ أَطْبُ مَطْعَمَكَ تَكُنْ مُسْتَجَابَ الدَّعْوَةِ، وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ، إِنْ الْعَبْدَ لَيَقْذِفُ اللَّفْمَةَ الْحَرَامَ فِي جَوْفِهِ مَا يُتَقَبَلُ مِنْهُ عَمَلٌ أَرْبَعِينَ يَوْمًا، وَأَيَّمَا عَبْدٍ نَبَتَ لَحْمُهُ مِنَ السُّحْتِ وَالرِّبَا قَالَتَارُ أَوْلَى بِهِ» (۵۹: ۳۱۰).

يا سعده روزي دې پاکه کړه، (حرام مه خوره) ته به مستجاب الدعوات شي (دعا به دې قبلېږي) پر هغه ذات سوگند چې د محمد ساه د هغه په لاس کې ده که څوک يوه مړۍ حرام خواړه و خوري څلويښت ورځو لپاره يې نېک اعمال نه قبلېږي، هر هغه بنده چې غوښه يې له حرامو او دسود له گټې جوړه شي اور ددغسې غوښې لپاره ډېر مناسب دی.

ج- صبرکول په داسې مصيبتونو چې دانسان په واک کې نه وي لکه دنږدې خپلوانو او دوستانو مرگ، دمالونو هلاکېدل، دسترگورنډ بدل، رنځوري او داسې نور د صبر له سترو اولورو درجو څخه گڼل کېږي، ځکه دغه صبر کلک يقين غواړي، همدې ډول کې هغه صبرهم شامل دی چې دخلکو لخوا په

رسېدونکو ضررونو صبر وشي چې په خولې سره وي يا عمل سره، پر دغو تکالیفو د صبر معنا داده چې انسان د ضرر په مقابل کې له غچ اخستنی صبر وکړي، دغه ډول صبر ته الله تعالیٰ په قرآن کریم کې اشاره کړې ده او دهغې اجر او بدله یې هم ذکر کړې ده:

لُتَبْلُونَ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَلِتَسْمَعَنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا
الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذَى كَثِيرًا وَإِنْ
تَصَبَّرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ (العمران ۱۸۲)

ای مسلمانانو تاسې به د مال او سر دواړو په ازموینه کې و اچول شئ او تاسې به له اهل کتابو او مشرکانو څخه ډېرې ځورونکې خبرې واورئ که تاسې په دې ټولو حالاتو کې د زغم او له الله تعالیٰ دوېرې په چلن ثابت اوسئ نو دا دسترې حوصلې کار دی

۳- پر مصیبتونو باندې صبر کول:

ګڼ شمیر شرعي دلايل مسلمان د مصیبت په وخت کې صبر کولو ته هڅوي چې د هغو له جملې څخه د قرآن کریم دا آیت دی (... □ ◆ ▽ ▲ ✠ ✨ ✪ ✫ ✬ ✭ ✮ ✹ ✺ ✻ ✼ ✽ ✾ ✿ ⚔ ⚓ ⚔ ⚓ ...) (۱) د

لقمان سورت، آیت (۱۷).

ژباړه: کله چې مصیبت در رسېږي صبر پرې کوه.

د رسول الله صلی الله علیه و سلم د صبر څېنې بیلګې:

رسول علیه الصلاة والسلام ته د اسلامي شریعت د احکامو د خپرولو په موده کې د کفارو له لوري ډیر تکلیفونه رسېدلي دي چې ټول یې په بشپړ صبر سره زغملي دي مونږ دلته د رسول علیه الصلاة والسلام د صبر کولو څېنې پېښې د بیلګې په توګه ذکر کوو:

د حج په موسم کې به چې رسول الله صلی الله علیه و سلم حج ته راغلو خلکو ته د اسلام د منلو دعوت ورکولو نو ابولهب به ورپسې روان ؤ، خلکو ته به یې ویل: محمد یې اندازې زیات دروغجن دی ساحر دی او د خپل مور او پلار دین یې پرینسی دی بیا به یې په تیږو دومره وویشتلو چې دمبارکو پښو څخه به یې وینې خښېدلې (۲۵:۱۳).

د صحابو کرامو د صبر څپنې بیلگې:

د رسول الله صلی الله علیه و سلم صحابه کرام د اسلام د سپیڅلي دین په لاره کې د بې شمیره کړاوونو سره لاس په گریوان شوي دي چې د ټولو مشقتونو په مقابل کې یې د بشپړ صبر څخه کار اخیستې دي مونږ دلته د رسول الله صلی الله علیه و سلم د صحابو کرامو په استازیتوب د ام سلمة رضي الله تعالی عنها او د هغې د خاوند د صبر څپنې بیلگې په لاندې ډول ذکر کوو:

د ام سلمة رضي الله تعالی عنها نوم هنده او کنیه یې ام سلمة ده چې پلار یې د مخزوم قبیلې د مشرانو څخه ؤ البته په ټولو عربو کې د گوتو په شمیر سخیانو په سر کې یې قرار درلود، تر دې اندازې چې عربود (زاد الراكب) یعنې ((د مسافرو توبنه)) لقب ورکړای وو، په دې معنې چې کله به مسافر د هغه سیمې ته تلل نو د لارې توبنې ته یې اړتیا نه درلودله او د سفر ټول ضروریات به هغه ورته ورکول. د ام سلمه رضي الله تعالی عنها میره عبدالله بن عبدالاسد د اولنیو لسو تنو له جملې څخه و چې رسول الله صلی الله علیه و سلم باندي یې ایمان راوړی ؤ بنځه او خاوند دواړه د اسلام قبلولو له لمړنیو ورځو څخه د کافرانو د ځورولو هدف وگرځیدل رنګارنګ تکلیفونه یې ولیدل کله چې رسول الله صلی الله علیه و سلم صحابه کرامو ته حبشې ته د هجرت کولو اجازه ورکړه نو ام سلمه او خاوند یې هم په مکه مکرمه کې خپل قیمتي کور، مالونه او نور شته پرینودل او حبشې ته یې هجرت وکړ کله چې حبشې ته خبر ورسید چې په مکه مکرمه کې د مسلمانانو د شمیر د زیاتیدلو له امله مسلمانانو

باندي د کافرانو ظلمونه پای ته رسيدلې دي ځينې صحابه کرام مکې ته ستانه شول چې په دوي کې ام سلمه او خاوند يې هم وو، خو کله چې مکې ته راغلل ورته معلومه شوه چې په مکه کې د پخوا په څېر مسلمانان د کافرانو له خوا ځورول کيږي چې په دې ترتيب ام سلمه او خاوند يې يو ځل بيا د کافرانو د تکليف ورکولو هدف وگرځېدل له اوږدې مودې څخه وروسته کله چې نبي صلی الله عليه و سلم صحابه کرامو ته اجازه وکړله چې مدينې ته هجرت وکړي نو ام سلمه او خاوند يې هم د هغو اولنيو کسانو له جملي څخه ول چې مدينې منورې ته يې د هجرت کولو اراده وکړله، ام سلمه وايي چې کله مونږ مدينې په طرف حرکت وکړ نو زه په اوبن سپره وم او زما په غيږ کې زما ماشوم سلمه هم و خاوند مې د اوبن جلب نيولې روان و له مکې څخه لاوتلي نه وو چې زما د قبيلې يعني د مخزوم خلکو زما مېړه د هجرت کولو څخه منع کړ او ورته يې ويل: که ته مدينې ته ځې ستا بنځه ام سلمه زمونږ د قبيلې بنځه ده دا راڅخه نه شې وړلې چې په دې ترتيب زما د قبيلې خلکو د خپل مېړه څخه په زوره د خپل ماشوم سره راستنه کړلم کله چې زما د مېړه د قبيلې خلکو دا حال وليد زما د قبيلې خلکو ته يې وويل: چې که بنځه ستا د قبيلې دې ماشوم زمونږ د قبيلې ده ماشوم راڅخه نه شې وړلې! چې په دې ترتيب زما د ماشوم په سر د دواړو قبيلو تر منځ سوک او څپيره پيل شوه چې په دې کش و گير کې زما د ماشوم لاس مات شو، بالاخره مېړه مې يوازي مدينې ته روان شو زه خپلې قبيلې يوړم او ماشوم مې د مېړه د قبيلې خلکو له ځان سره بوتلو، تقريباً يو کال نه د مېړه او نه د ماشوم له حاله خبريدم هره ورځ به سهار همدې ځاي ته راتلم، او نوموړي صحنه به مې تر سترگو کيدله او ټوله ورځ به مې ژړل او کله چې به شپه شوه نو بيرته به خپلې قبيلې ته راستنه شوم.

يوه ورځ زما د تره زوي زما په حال زړه وسوځيده زما د قبيلې خلکو ته يې وويل چې تر کومه به دغه مسکينه په دغسې خراب حالت کې وي دي ته اجازه ورکړئ

چې مدینې ته د خپل خاوند خواته لاړه شي بالاخره زما قبیلې ماته اجازه راکړه چې مدینې ته لاړه شم خو دا کار مې ځکه نه شو کولای چې د خپل ماشوم له حاله تراوسه خبره نه وم زما د قبیلې ځینو خلکو ډیرې هلې ځلې وکړلې چې د ماشوم په اړه زما د خفگان له امله زما د میړه د قبیلې خلکو ته قناعت ورکړي چې هغوی زما ماشوم بیرته راکړي بالاخره هغوی زما په حالت زړه وسوځیده او ماشوم یې بیرته ماته وسپارلو زه له دې ویرې چې د مسلمانانو او کافرانو تر منځ بیا څه پېښ نه شي چې ددې په نتیجه کې به مدینې ته زما د هجرت مخه ونیول شي یا به ماته په مکه کې نور هم تکلیفونه راکړل شي نو دا تصمیم مې ونیولو چې مدینې ته زر تر زره باید هجرت وکړم اود داسې تن د موندلو په فکر کې شوم چې مدینې ته ورسره هجرت وکړم خو هیڅوک مې پیدا نه کړای شو بالاخره مې خپله اوښه تیاره کړه، په اوښه سپره شوم ماشوم مې غیرې کې ونیو او د الله تعالی په هیله د مدینې په طرف روانه شوم د تنعیم سیمې (د مکې څخه پنځه میله لرې واقع ده) ته چې ورسیدم عثمان بن طلحه (د کعبې شریفې خادم و چې د کعبې د خونې کنجې گانې هم ورسره وې) و لیدلم زما څخه یې پوښتنه وکړله چې د (زاد الراقب) لورې چېرته ځې؟ ما ورته وویل: چې مدینې ته ځم ځما څخه یې پوښتنه وکړه چې د لارې ملگری لري او که نه؟ ما ورته په ځواب کې وویل: چې الله تعالی مې ملگری دی.

هغه وویل: چې قسم په الله تعالی چې حتماً به دې مدینې منورې ته رسوم زما سره یې حرکت وکړ، قسم په الله چې په عربو کې داسې شریف او عزتمند سړی مانه و لیدلی، کله به چې ددې وخت راغی زما اوښه به یې گونډه کړله خپله به لري لاړه، کله به چې د اوبس څخه بنسکته شوم او د یوې ونې سیوري ته به کښېناستم هغه به اوبس ته راغی، د اوبس څخه به یې بار بنسکته کړ اوښه به یې وتړله بیا به یې زما څخه ډیر لري دېلې ونې لاندې دمه کوله.

خو ورځې او شپې په همدې طريقي تېرې شوي تر څو چې مدينې ته نژدې شوو کله چې د مدينې منورې د قباء کلي له لرې څخه ښکاره شو ماته يې وويل چې ستا خاوند په هغه کلي کې دى هلته ورشه او خپله بېرته مکې مکرّمې ته ستون شو کلي ته د رسيدلو سره سم د ام سلمه رضی الله عنها د خاوند ټول غمونه ختم شول رسول الله صلی الله عليه و سلم او صحابه کرام د هغه په راتگ ډير خوښ شول شپې او ورځې تيريدلې تر څو چې د احد غزوه واقع شوه د احد په غزوه کې د ام سلمه رضی الله عنها خاوند ټپي شو او وروسته له څه وخت څخه وفات شو په مدينه منوره کې ټول مسلمانان د ام سلمه رضی الله عنها د خاوند په وفات ډير زيات خفه شول ځکه چې د ام سلمه رضی الله عنها د صغيرو ماشومانو پرته د ام سلمه رضی الله عنها او د هغه د خاوند هېڅ اقارب په مدينه منوره کې نه اوسيدل په همدې لامل مسلمانانو ام سلمه رضی الله عنها ته د (ايم العرب) يعنې د عربو د کونډې لقب ورکړ.

وروسته له څه وخت رسول الله صلی الله عليه و سلم ورسره نکاح کولو لپاره مرکه وليږله هغې عرض وکړ چې زه درې ستونزې لرم، ددې ستونزو په وجه ستا د نکاح وړ نه يم:

لمړې: زه ډېره غيرتې ښځه يم، داسې نه چې ستا په مخ کې زما څخه بې ادبي وشي بالاخره په دنيا او اخرت کې د الله تعالی په غضب اخته شم.

دوهم: زه زړه شوې يم د واده وخت مې تير شوې دى.

درېم: ماته زما د کوچنيو بچيانو سرپرستي را په غاړه ده.

رسول الله صلی الله عليه و سلم ورته مهرباني وکړه چې: د غيرت په هکله د الله تعالی څخه سوال کوم چې په غير مناسبو وختونو کې دا صفت در نه لرې کړي،

دوهم دا چې ته زړه شوې يې زه هم زور شوى يم.

درېم: ستا کوچني بچيان زما دي زه يې سرپرستي کوم.

هماغه وو چې ام سلمه رضی الله عنه د رسول الله صلی الله علیه و سلم سره د نکاح کولو بلنه قبوله کړه او د نبي کریم صلی الله علیه و سلم کډه شوه چې په دي ترتيب د اسلام په لاره کې د صبر کولو له برکته ام سلمه تنها د سلمه مور نه بلکې د ټولې نړۍ د مسلمانانو مور وگرځيدله (۵۸۸:۲-۵۸۹).

۱۰- عفو ه او بخښنه:

په انساني ټولنو کې داسې حتما پېښېږي چې يو څوک په ناحقه چاته ضرر ورسوي او تېرى پرې وکړي که ځينو تېري کوونکو سره ځينو وختونو کې سخت انتقامي چلن وشي د دواړو لپاره ډير ناوړه عواقب منځته راوړي خو که د دهغه د تېري په مقابل کې دهغه سره د نرم سلوک او د عفوي او بخښني څخه کار واخستل شي د دواړو لپاره ډير گټور نتايج تشکېلوی په ځانگړې توگه د تيري کوونکې شخص د اصلاح کېدلو لامل گرځي او په راتلونکې کې بيا دغسې تيري او تجاوز ته زړه نه ښه کوي همدا لامل دي چې اسلامي شريعت مسلمانان په دغسې حالت کې عفوي او بخښني ته هڅوي، تر څو له دې لارې په انساني ټولنو کې د ډيرو گډوډيو د پېښيدلو مخه ونیول شي په قرآنکریم کې الله تعالی د جنتیانو د خويونو څخه يو هم عفو ه او بخښنه بولي او

فرمايي: ﴿...﴾

﴿...﴾

د جنتیانو له خويونو څخه يو دادي چې خپل قهر زغمي او خلکو ته دهغوي د تيري ځواب په ضرر رسولو سره نه ورکوي بلکه عفو ه او بخښنه ورته کوي د قرآنکریم په بل ایت کې الله تعالی مسلمانان په دي الفاظو سره عفوي او

بخښني ته هڅوي: ﴿...﴾

۲. جبریل علیه السلام یوه ورځ رسول الله (علیه الصلاة والسلام) ته راغی او داسې مهرباني یې ورته وکړله: ((صِلْ مَنْ قَطَعَكَ وَأَعْطِ مَنْ حَرَمَكَ وَأَعْفُ عَمَّنْ ظَلَمَكَ)) (۲۰۶، ۵۵).

(الله تعالی تاته امر کړي) چې څوک تاسره خپلوی قطع کوي ته ورسره خپلوی پاله، څوک چې تا باندي مصرف نه کوي ته ورباندي مصرف کوه او څوک چې درباندي ظلم کوي ته ورته عفو کوه.

د رسول الله صلی الله علیه وسلم او صحابو کرامو د عفوي ځېنې بېلگې

د رسول الله صلی الله علیه وسلم او صحابو کرامو د عفوي ځېنې بېلگې په لاندې ډول ذکر کوو:

۱. عایشه رضي الله تعالى عنها فرمايې: مَا خَيْرَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَيْنَ أَمْرَيْنِ إِلَّا اخْتَارَ أَيْسَرَهُمَا مَا لَمْ يَأْتُمْ قِيَادًا كَانَ الْإِثْمُ كَانَ أَبَعَدَهُمَا مِنْهُ وَاللَّهُ مَا انْتَقَمَ لِنَفْسِهِ فِي شَيْءٍ يُؤْتَى إِلَيْهِ قَطُّ حَتَّى تُنْتَهَكَ حُرْمَاتُ اللَّهِ فَيَنْتَقِمُ لِلَّهِ ۳۱: ۴۷)

رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) ته به چې كله هم ددوو شيانو ترمنځ اختيار وركړل شو هغه به اسان ترې خوښاوه خو چې دگنا كار به نه و، كه دگنا كار به و نو رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) به ترټولو ترې لرې و، په الله تعالى سوگند چې رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) دخپل ځان لپاره له چا څخه انتقام نه اڅېسته، خو كه دحرام شوو شيانو بې احترامې به كېده نو دالله (ج) لپاره به يې انتقام اڅېسته.

۲. د احد په غزوه كې چې د رسول الله صلی الله علیه وسلم غاښ شهيد شو نو صحابه كرام پرې ډير زيات خفه شول ځينو صحابه كرامو رسول الله صلی الله علیه وسلم

عليه وسلم ته عرض وکړ چې دغه خلکو ته چې په تا باندي يې حمله کړي او ته يې دې حالت ته راوستې يې خبرې وکړه لکن نبي عليه السلام دوی ته ځواب ورکړ (إِنِّي لَمْ أَبْعَثْ لِعَانًا وَإِنَّمَا بُعِثْتُ دَاعِيَا وَرَحْمَةً لِّلْهَمَّ اَهْد قَوْمِي فَانْهَم لَّا يَعْلَمُونَ) (٤٧:٣١).

ژباړه: زه ددی په خاطر نه يم لېږل شوی چې خلکو ته خبرې وکړم زه ددی لپاره مبعوث شوي يم چې خلک د الله تعالی دین ته راوبلم او د خلکو لپاره رحمت و اوسم اي الله تعالی دې زما قوم ته هدايت وکړي دوي نه پوهيږي.

٣- انس رضي الله تعالی عنه وايي: زه د رسول الله صلی الله عليه وسلم سره په لاره روان وم چې ناڅاپه يو اعرابي (د غرو او دښتو اوسيدونکې) مخي ته راغی، د نبي عليه السلام په اوږو باندي نجراني څادر پروت ؤ چې پيڅکې يې ډبلي او بدلي شوي وي، اعرابي رسول الله صلی الله عليه وسلم له څادره ونيوه او دومره يې په زوره کش کړ چې د رسول الله صلی الله عليه وسلم مبارکه غاړه په څادر وگریدله بيا يې وويل: اي محمده! د خدای دهغه مال څخه ماته راکړه چې تاسره موجود دی رسول الله صلی الله عليه وسلم ورته وکتل او ويې خندل بيا يې امر وکړ چې مال ورکړی (٢٣:١١).

٤- په يو مجلس کې رسول الله صلی الله عليه وسلم او ابو بکر رضي الله عنه تشریف درلود چې ناڅاپه يو تن راغی او ابوبکر ته يې سپکې او سپورې ويل پېل کړل ابو بکر رضي الله عنه چپ ناست ؤ او ځواب يې نه ورکولو نبي عليه السلام په تعجب سره تبسم وکړ کله چې د سړی سپکې سپورې له اندازې زياتي شوي ابوبکر رضي الله عنه د سړی د ځينو سپکو سپورو د ځواب په ورکولو باندي پيل وکړ په دې وخت کې نبي عليه السلام په قهر شو او له مجلس څخه لاړ ابو بکر رضي الله عنه ورغې او د مجلس د پاڅيدلو د علت پوښتنه يې ور څخه وکړله، نبي عليه السلام و فرمايل: کله چې سړی تاته

سپکې سپورې کولې او ته چپ ناست وي دلته يوه ملکه موجوده وه چې ستا خڅه يې دفاع کوله او د سپکو سپورو ځواب به يې ورکوه خو کله چې تا هغه سرې ته سپکې سپورې شروع کړي هغه ملکه لاره او د هغه په ځاي شيطان مجلس ته راغی (۴۵:۳).

۵. يو ځل عبداللہ بن مسعود بازار ته د کورد سودا د اخستلو لپاره لاړو کله چې سودا يې له دوکان خڅه واخستله غوښتل يې چې د سودا پيسې دوکاندار ته ورکړي گوري چې پيسې ورڅخه چا غلاکړي دي په دوکان کې ناستو خلکو چې دا حالت وليده غله ته يې په خيرو کولو پېل وکړ خو ابن مسعود غله ته په دي الفاظو دعاء پېل کړه: (اللهم ان كان حملہ علي اخذها حاجة فبارک له فيها وان كان حملہ علي اخذها جرأه علي الذنب فاجعله آخر ذنوبه) (۸۴:۳۴).

ژباړه: اي الله تعالی که چېرې دي غله ددي په خاطر غلا کړي وي چې زما مال ته يې اړتيا درلودله ته زما په غلا شوي مال کې ورته برکت واچوه چې د غله اړتيا پوره کړي خو که چېرې غله زما مال ته اړتيا نه درلودله او گناه کول يې عادت وي ته دا زما مال غلا کول ورته اخري گناه وگرځوی او په راتلونکې کې يې د گناه څخه وساتي

۲. عايشي رضی اللہ عنہا مهرباني کړې ده: (يوه ډله يهودان رسول الله ته راغلل د (السلام عليكم) له عوضه يې رسول الله صلی الله عليه وسلم ته وويل: (السلام عليكم) ژباړه: هلاک شئ

عايشي رضی الله عنها وايي ما ذکر شوي ډلې ته وويل چې (وعليکم السلام واللعة) يعني تاسې هلاک شئ او په تاسو دي لعنت وي په دي وخت کې نبي عليه السلام داسې مهرباني وکړله: (يَا عَائِشَةُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الرَّفِيقَ فِي

الْأَمْرُ كُلُّهُ فَقُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَوْلَمْ تَسْمَعْ مَا قَالُوا قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَدْ قُلْتُ وَعَلَيْكُمْ (١١:٢١٤).

ژباړه : اي عايشي حوصله كوه يقينا الله تعالى په ټولو كارونو كې نرمي خوښوي، ما ورته وويل چې ايا تا دهغوي خبره وانه وربده وې فرمايل، هو ما ځواب ورکړي، چې وعلیکم (پرتاسې دې هم وي)

٧- يو ځل عبد الله بن عباس رضي الله عنه ته يو چا کنځلې وکړلې کله چې کنځل کوونکې له کنځل کولو چپ شولو نو عبد الله بن عباس خپل نوکر ته وويل: چې د دغي کنځل کوونکې څخه پوښتنه وکړه چې: که مرستي کولو ته اړتيا لري چې اړتيا يې پوره کړو کله چې سپری د عبد الله بن عباس هغه سره دا چلن وليده په خپلو کړو ډيرزيات پېښيما نه شو (٢٢:٢٠).

١١- سخاوت:

اسلامي شريعت د سخاوت په ستونو ولاړ دی چې د سخاوت نشتوالی او د بخل موجوديت يې لړزوي همدا وجه ده چې مسلمانانو ته په ټينگه توصيه کوي چې د تل لپاره سخاوت څخه کار واخلي او د بخل هلاک کوونکې مرض څخه ځان وساتي (٢٤:٢٢١).

د قراني ايتونو او نبوی احاديثو پ رڼا کې د سخا ارزښت:

گڼ قرآني آيتونه او نبوي احاديث مسلمانان سخاوت ته هڅوي چې څښې يې د بيلگې په توگه په لاندې ډول ذکر کوو.

١- الله تعالى فرمايي: (سوره بقره ٢١٧: ٢١٨)

﴿لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شُرَٰكُؤُكُمْ فِي شَيْءٍ مِّمَّا كَفَرْتُمْ اِنَّ الظَّالِمِيْنَ هُمْ جُرِمُوْنَ﴾
 ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ اذْهَبَ اللَّهُ بَارِئُ الشَّكْكِ مِنَ الْإِيمَانِ فَاتَّقُوا اللَّهَ اِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ﴾
 ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ اذْهَبَ اللَّهُ بَارِئُ الشَّكْكِ مِنَ الْإِيمَانِ فَاتَّقُوا اللَّهَ اِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ﴾
 ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ اذْهَبَ اللَّهُ بَارِئُ الشَّكْكِ مِنَ الْإِيمَانِ فَاتَّقُوا اللَّهَ اِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ﴾

﴿سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبِّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْكَبِيرِ﴾ (۱: د السبأ سورت، آیت ۳۹).

ژباړه: هر هغه مال چې تاسی د الله تعالی په لاره کې لگوي پس الله تعالی د هغه عوض درکوي او الله تعالی غوره د روزي ورکونکو دی.

رسول کریم (صلی الله علیه و سلم) دخپلو ارشاداتو په ترڅ کې سخاوت لوري خپل امتیان داسې متوجه کوي:

۱- رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمایي، چې الله تعالی فرمایلي دي: (وَأَنْفِقْ يُنْفِقْ عَلَيْكَ) (۲۰، ۳۳۲).

ای د ادم خويه! د الله تعالی په لاره کې مال ولگوه نو الله تعالی به په تا مال ولگوي.

۲- نبی کریم صلی الله علیه و سلم فرمایلي دي: مَا مِنْ يَوْمٍ يُصْبِحُ فِيهِ الْعِبَادُ إِلَّا وَمَلَكَانِ يَنْزِلَانِ فَيَقُولُ أَحَدُهُمَا اللَّهُمَّ أَعْطِ مُنْفِقًا حَلْفًا وَيَقُولُ الْآخَرُ اللَّهُمَّ أَعْطِ مُمْسِكًا تَلْفًا (۴۲، ۸۸).

هره شپه چې سبا کيږي دوه ملائکې له اسمانه را ښکته کيږي يوه ملائکه داسې دعاء کوي: چې الله تعالی هغه چاته ښه بدله ورکړي چې خپل مال ستا په لاره کې لگوي او بله ملائکه داسې خبرا کوي، چې الله تعالی د هغه چا مال تلف کړي چې د بخیلی په لامل خپل مال ستا په لاره کې نه مصرفوي.

۳- رسول الله صلی الله علیه و سلم بل خای داسې فرمایلي دي: «حَصَّنُوا أَمْوَالَكُمْ بِالزَّكَاةِ، وَدَاوُوا مَرَضَاتِكُمْ بِالصَّدَقَةِ، وَأَعِدُّوا لِلْبَلَاءِ الدُّعَاءَ» (۵۸، ۲۷۴).

د خپلو مالونو ساتنه د زکات پوسيله وکړئ او خپل مرضونه د خيرات ورکولو په ذريعه تداوي کړئ او د کړاوونو خپي په دعاگانو او الله تعالی ته په زاريو کولو رفعه کړئ.

۴- نبی کریم صلی الله علیه و سلم فرمایلي دي: ((الصَّدَقَةُ تُطْفِئُ غَضَبَ الرب وتُدْفِعُ مِيتَةَ السَّوَاءِ)) ((۱۲: ۱۱۲)).

ژباړه: په پټه خيرات ورکول د الله تعالی غصه سپروي او دناوړه مرگ مخنيوی کوي

د الله تعالی رسول (صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فرمایي: «الْجَنَّةُ دَارُ الْأَسْحِيَاءِ» ((۳۸، ۱۸۵)).

جنت دسخيانو کور دی.

۲- رَسُولُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فرمایلي دي: «السَّخِيُّ قَرِيبٌ مِّنْ اللّٰهِ قَرِيبٌ مِّنْ الْجَنَّةِ قَرِيبٌ مِّنْ النَّاسِ بَعِيدٌ مِّنْ النَّارِ وَالْبَخِيلُ بَعِيدٌ مِّنْ اللّٰهِ بَعِيدٌ مِّنْ الْجَنَّةِ بَعِيدٌ مِّنْ النَّاسِ قَرِيبٌ مِّنْ النَّارِ وَلِجَاهِلٍ سَخِيٌّ أَحَبُّ إِلَى اللّٰهِ عَزَّ وَجَلَّ مِّنْ عَالِمٍ بَخِيلٍ» ((۴۸، ۲۲۲)).

سخي الله تعالی ته نږدی دی، جنت ته نږدی دی، او خلکو ته نږدی دی، بخیل له الله تعالی نه لرې دی، جنت نه لرې دی، او خلکو نه لرې دی، سخی که څه هم

جاهل وي، الله تعالی ته له بخیل عالم نه ډېر خوښ دی.

د رسول الله صلی الله علیه و سلم د سخاوت څېنې بېلگې

۱- جابر بن عبد الله رضی الله عنه فرمایلي دي: «مَا سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سَأَلَ شَيْئًا قَطُّ، فَقَالَ لَا» (۷۰، ۱۴۷).

هېڅکله داسې نه دی شوی چې کوم سړي د رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه د مال سوال کړی وي هغه ورته، نه، ویلي وي.

۲- عائشه رضی الله عنها وايي: يوه ورځ مونږ پسه حلال کړ او غوښه مو په غریبانو وويشله او تنها د پسه یو لاس مو خپل ځانته پریښود، رسول الله صلی الله علیه وسلم زما څخه پوښتنه وکړله چې ایا د حلال شوی پسه غوښی څخه څه مونږ سره پاتې ده؟ ما ورته وویل: چې یواځې یو لاس یې پاتې دی نو نبی صلی الله علیه وسلم مهرباني وکړله:

(بقی کلها غیر کتفها) (۲۵:۱۳)

په حقیقت کې د ذکر شوی پسه له لاس څخه پرته ټول پسه مورته پاتې دی.

د صحابو کرامو د سخاوت څېنې بیلگې:

د صحابو کرامو د سخاوت څېنې بیلگې په لاندې ډول ذکر کوو:

۱- معاویه رضی الله عنه عائشی رضی الله عنها ته د یو سلواتیا زرو درهمو په اندازه مال بخشش په توګه ورکړ، عائشی رضی الله عنها ذکر شوې ټول مال مسکینانو باندې وويشلو کله چې ماښام شو نو خپلی خادمی ته یې وویل: چې روژه ماتې راوړه! هغې ورته وچه ډوډی د تیلو سره راوړله او ورته یې وویل: چې نن دی دومره زیات مال په غریبانو وويشلو د یو درهم به دې غوښه اخیستی وه چې نن ماښام مو روژه ماتې کې خوړلې وای، عائشی رضی الله عنها ورته وفرمایل (لوذکرتني لفعلت) (۲۳:۱۴).

که چېرې دا خبره تا هماغه وخت کې کړای وای نو دا کار به مې هرو مرو کړای و.

۲- عبد الله بن عامر رضی الله عنه د خالد بن عقبه بن ابی معیط رضی الله عنه څخه د مکې مکرمې ښار کې د هغه کور په اویازرو درهمو په بیع واخست کله

چې ما بنام شو عبد الله بن عامر رضی الله عنهد خالد رضی الله عنه د کورنۍ ژړا واوریدله، د ژړا د علت پوښتنه یې وکړله، ورته وویل شل: چې هغه کور پسې ژاړي چې تا ورڅخه نن په بیع واخست نو د خالد بن عقبه کورنۍ ته یې یو تن ولیږه چې ورته ووايه چې ما ذکر شوی کور او پیسې تاسی ته د الله تعالی په خاطر درو بڅښلی (۲۳:۱۴).

۳- د رومیانو سره د جگړې لپاره رسول الله صلی الله علیه و سلم د صحابو کرامو څخه چنده وغوښتله چې البته دا غزوه داسې وخت کې پېښه شوه چې مسلمانان له گڼو ستونزو سره لاس او گریوان ول ځکه دغه غذا د (جیش العسره) یعنی د ستونزو لښکر نومول شوی دی، عثمان بن عفان رضی الله عنه دغی غذا لپاره لس زره دیناره، درې سوه اوښان د خپلو ضروریاتو سره او پنځوس آسونه په چنده کې ورکړل (۱۴:۱۳۱).

۱۲- شجاعت او زړه ورتیا

د ستونزو په مقابل کې زړه ورتیا او مقاومت د ډیرو ښو صفاتو له جملې څخه دی او په ستونزو باندې د برلاسی لامل گرځي او د مشکلاتو په مقابل کې جین او بی زړه توب د گڼو بدبختیو عامل دی همدا وجه ده چې عربو کې مشهور متل دې چې وایې: (الشجاعة وقایة و الجبن مقتلة)

ژباړه: د ستونزو په مقابل کې مقاومت د نوموړو ستونزو څخه د خلاصیدلو غوره وسیله ده او د ستونزو په مقابل کې بی زړه توب مرگ دی چې سړی د هلاکت کندی ته غورځوي.

نو ځکه ابوبکر رضی الله عنه خالد بن ولید رضی الله عنه ته داسې نصیحت کوي (أحرص على الموت توهب لك الحياة) (۵:۵۲۲).

ژباړه: مرگ و غواړه چې ژوند درکړل شی.

په دى اساس اسلامي شريعت د مسلمانانو څخه په ټينگه غوښتنى چې بايد د ستونزو مقابل کې زړه ورتيا او شجاعت ولري، مونږ دلته ځينې شرعي دلائل د بيلگې په توگه په لاندې ډول ذکر کوو.

۱- الله تعالى د قرآن کریم په راتلونکې آيت شريف کې مسلمان دى ته هڅوي چې د کافرانو مقابلې او سيالۍ لپاره د ژوند په ټولو برخو کې ځانونه تيار او آماده کړي او په بشپړې زړه ورتيا او شجاعت سره د هغوي په مقابل کې ودريري
 فرمايي: ﴿لَا يَسْتَأْذِنُ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ فِي الصَّلَاةِ إِذَا حَضَرَهُم مِّنْهُمْ سَوِيءٌ مِّمَّنْ يَلْعَنُ اللَّهُ يَلْعَنُ السَّيِّئِينَ إِلَّا ذُرِّيَّتًا حَضَرَهَا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ﴾ (سورۃ انفال، آيت ۲۰).
 IIIXX

ژباړه: تاسې د کافرانو د مقابلې او سيالۍ لپاره څومره مو چې وسع کيږي قوت تيار کړئ.

۲- رسول الله صلى الله عليه و سلم به هر سهار او بېگه د بى زړه توب څخه د خلاصون لپاره داسې دعاء کوله (اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْجَبْنِ)
 (۱۱:۸۷)

ژباړه: اى الله تعالى! د بى زړه توب څخه په تا پناه غواړم.
 د رسول الله صلى الله عليه و سلم د شجاعت او زړه ورتيا ځينې بيلگې
 د رسول الله صلى الله عليه و سلم د شجاعت او زړه ورتيا ځينې بيلگې په لاندې ډول ذکر کوو:

۱- انس بن مالک رضی الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه و سلم د ټولو خلکو په نسبت ښکلې ؤ، د ټولو خلکو په نسبت سخي ؤ، د ټولو خلکو په نسبت زړه ور ؤ، يوه شپه د مدينې منورې خلک د يوه آواز د اوريدلو له امله وويريدل، نويو شمېر خلکو د آواز د ځاى په لور حرکت وکړ ترڅو د آواز لامل معلوم کړي په لاره کې په داسې حال کې رسول الله صلى الله عليه و سلم سره مخامخ شول چې د ابو طلحه په بى ځينه اس سپور ؤ، غاړه کې يې توره پرته وه

د آواز له ځای څخه ستون شوی ؤ او خلکو ته یې ویل: (لم تراعوا، لم تراعوا) (۲۵۲:۳۱).

ژباړه: مه ډارېږئ، مه ډارېږئ.

۲- براء رضی الله عنه وایي: کله به چې غزاگانو کې جنگ ډیر تود شو مونږ به رسول الله صلی الله علیه و سلم شاته پناه وړله، په مونږ کې به هغه تن ډیر زیات زړه ور او شجاع ؤ چې د رسول الله صلی الله علیه و سلم سره یو صف کې د کافرانو په مقابل کې جنگیده (۲۵:۱۱).

۳- د براء رضی الله عنه څخه پوښتنه وشوه چې ایا تاسی د حنین غزوه کې د رسول الله صلی الله علیه و سلم څخه تښتیدلې وی؟ هغه ځواب ورکړی هو! خو رسول الله صلی الله علیه و سلم تر آخره کفارو سره ډیر سخت و جنگیده او ونه تښتیده (متفق علیه).

د صحابو کرامو د شجاعت څېنې بیلگې

که چېرې د رسول الله صلی الله علیه و سلم د صحابو کرامو څخه د هر یوه صحابي ژوند و څېړو دې نتیجه ته به ورسېږو چې د هغه ژوند د شجاعت او زړه ورتیا له کیسو څخه ډک دی، دلته مونږ د وخت د کمښت له امله د نبی صلی الله علیه و سلم فقط د یوه صحابي براء بن مالک انصاري رضی الله عنه یوه کیسه د بیلگې په توگه گرانو محصلینو ته ذکر کوو.

د رسول الله صلی الله علیه و سلم د وفات سره جوخت د عربو گڼ شمېر قبیلې د اسلام څخه وگرځیدلې او مرتد شول چې په دې قبیلو کې تر ټولو غښتلې قبيله د مسیلمة الکذاب قبيله بنی حنیفه وه چې په خپله مسیلمة الکذاب چې د پیغمبري دعوی یې کړې وه څلویښت زره تنه تکړه جنگیالي یې درلودل، کله چې ابو بکر رضی الله عنه خلیفه شو نو د مرتدینو سره یې مقابله پیل شوه چې په دې لړ کې د اسلام د لښکرو او مسیلمة الکذاب د لښکرو ترمنځ جنگ ونښتلو د مسیلمة الکذاب د لښکرو سره د جگړې لپاره د مسلمانانو د لښکرو

مشر عكرمه بن ابى جهل (رضى الله عنه) ماتې وخوړله او مسلمانان په شا وتمبول شول ابو بكر رضى الله عنه بل لښكر د خالد بن وليد رضى الله عنه په مشرۍ وړ وليرلو دواړه لښكرى د يمامه د نجد په سيمه كې مخامخ شوى مسلمانانو ته يې ډير تلفات واړول او دخالد رضى الله عنه د قوماندانۍ خيمه يې ونړوله نژدې ؤ چې د خالد رضى الله عنه ميرمن پكې ووژل شي، دواړه ډلې ډيرې سختې جنگيدلې، ثابت بن قيس رضى الله عنه چې د انصارو بيرغ يې لاس كې ؤ، د ځان لپاره قبر وويست كفن يې واغوست تر هغى پورې يې د اسلام له بيرغ څخه دفاع وكړله چې شهيد شو، د عمر رضى الله عنه ورورزيد بن الخطاب رضى الله عنه مسلمانانو ته غږ كړ چې د اسلام دښمنانو سره تينگه مقابله وكړئ مخ په وړاندې ورځئ قسم په الله تعالى تر هغه زه بله خبره نه كوم تر څو مسيلمۍ الكذاب ماتې وخوري يا زه د الله تعالى سره ملاقي شم هماغه ؤ چې د كفارو په لښكرو يې حمله وكړله تر هغه وجنگيده چې شهيد شو، په دى وخت كې براء رضى الله عنه انصارو ته مخ واړوه چې اى انصارو! داسې فكر مه كوئ چې تاسى به مدينى منورې ته لاړشى كه چېرې دلته د مسيلمۍ الكذاب لښكروې ماتې نه شي مدينه منوره كې به هم ورڅخه خلاص نه شى، په دى وخت كې د اسلام لښكرو يو ځل بيا د دښمن په ضد سخت جنگ پېل كړ چې په نتېجه كې د مسيلمۍ الكذاب په لښكرو كې درغ و غورځيده مسيلمۍ الكذاب د خپلو زرگونو عسكرو سره يو لوى باغ ته پناه يوړله چې ډير پنډ او لوړ ديوالونه يې درلودل او د باغ دروازه يې وتړله د باغ له ديوالونو څخه يې د اسلام په لښكرو گوزارونه كول چې مسلمانانو ته يې درانه زيانونه واړول بالاخره مسلمانان د نوموړي باغ له فتح كيدلو څخه پاتې راغلل په دى وخت كې براء بن مالك رضى الله عنه خپلو ملگرو ته وويل: ما په سپر كښينوى او سپر په نيزو پورته او د باغ منځ كې د باغ دروازى ته مې نژدې وغورځوئ يا به زه هلته شهيد شم او يا به د اسلام مجاهدينو ته د باغ دروازه خلاصه كړم

صحابو کرامو همداسې وکړل براء بن مالک رضی الله عنه یې په سپر کښینوه سپر یې په نیزو پورته او د زرگونو عسکرو منځ کې یې وغورځولو د باغ په منځ کې د براء بن مالک رضی الله عنه او مسیلمة الکذاب د عسکرو ترمنځ جگړه پېل شوه د کفارو څخه یې لس تنه ووژل بې شمېره یې ټپیان کړل بالاخره یې د باغ دروازه د اسلام د سپاهیانو لپاره خلاصه کړله د اسلام لښکرو د دروازی د خلاصیدو سره جوخت په باغ حمله پېل کړله چې د دواړو لښکرو ترمنځ د باغ په منځ کې ډیر سخته نښته پېل شوه چې په نتیجه کې د مسیلمة الکذاب په شمول د هغه شل زره جنگیالي ووژل شول له دغی ورځې وروسته دغه باغ (حديقة الموت) یعنی د مرگ باغ ونومول شو د یادونې وړ ده چې په دغه جگړه کې د براء بن مالک رضی الله عنه بدن څه د پاسه اتیا ټپونه خوړلې ول چې الله تعالی ورته د ټولو ټپونو څخه روغ صحت ورکړه بیا یې په ډیرو جگړو کې گډون وکړ بالاخره د فارسي امپراطوری په ضد جهاد کې شهید شو (۴۴۱:۴).

په پورتنۍ پېښه کې براء بن مالک رضی الله عنه وشو کولای چې د شجاعت په لرلو سره د ځمکې په سرد لوی طاغوتي عربي قوت جړلې له بیخه و باسي او د اسلام ډیوه چې د عربي جزیرې په زړه کې د مړه کیدو حالت کې وه د ابد لپاره له مړه کیدو څخه وژغوري

۲- داسلام ددين په رڼا كې ځينې غوره ټولنيز اخلاق

له غوره ټولنيزو اخلاقو څخه مراد هغه اخلاق دي چې دټولني دافرادو ترمنځ دمحبت ، نزدېكت ، او يووالي سبب گرځي ، اوددغو اخلاقو بنياد په دې ولاړ دی چې دټولني دافرادو سره داسې رويه وشي ، كومه چې انسان دخپل ځان لپاره غواړي ، انسان غواړي چې كله ورڅخه خطاء يا گناوشي چې عفو ورته وشي ، نو په كار ده چې پخپله هم نورو ته عفو وكړي ، انسان غواړي چې درواغ ورته ونه ويل شي ، او درواغ ورپور ونه تړل شي ، دغسې پخپله هم نه چا ته درواغ ووايي او نه چاپورې درواغ وتړي ، انسان غواړي چې ناموس ته يې څو ك په سپكه سترگه ونه گوري ، نو په كار داده چې په خپله هم دچاناموس ته په سپكه سترگه ونه گوري ، دې ته ورته بې شمېره چارې داسې دي چې انسان يې نه غواړي چې په ټولنه كې ورته ورسپړي ، نو اسلام له دغه انسان څخه غواړي چې په ټولنه كې دنورو انسانانو هم دغسې خيال وساتي ، دغې لوري ته زموږ سترلابشود موږ داسې متوجه كوي ، ((الْمُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ)) . (۱۵:۳۴).

كامل مسلمان هغه څوك دی چې نور مسلمانان دهغه دژبې او لاس له ضرر څخه په امن وي .

همدارنگه اسلام زموږ څخه غواړي چې څه دخپل ځان لپاره خونبوی هغه بايد بل مسلمان لپاره خونې كړي ، او دغه غوښتنه يې موږ څخه دايمان په تقاضا كړې ده ، رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فرمايلي دي : ((لَأُيُومِنُ أَحَدَكُمْ حَتَّى يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ)) (۲۱، ۳۴) .

له تاسې څخه يو څوك تر هغې مؤمن كېدې نشي ترڅو چې كوم څه دخان پاره خونبوی دبل مسلمان لپاره يې خونې نه كړي .

اسلام زموږ څخه غواړي چې دېدی ځواب په بدي ورنه کړو ، په دې اړه الله تعالی فرمایي: ((وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ (فصلت 34))

او ای پیغمبره ! نیکي او بدې یو شاتنه نه دي ته د بده مخنیوی په هغیگ نیکه سره وکړه چېگ هغه اېگره شگه وي ته به وکگوریگ چېگ له تا سره چېگ د چادشگمني لویگدلیگ وه هغه دیگ لکه صمیمي دوست کگرحگیگدلی دی . له دغو ټولنیزو اخلاقو څخه ځینی دنموني په توگه ذکر کوو :

۱- خپل منځي مرسته او همکاري:

د خپل منځي مرستې او همکاري څخه مطلب دادی چې د ټولني افراد دنپکی په چارو یوبل سره مرسته او همکاري وکړي لکه په قرانکریم کې چې الله تعالی فرمایي: (وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْاِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَاتَّقُوا اللَّهَ اِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ (المائدة 2))

کوم کارونه چېگ د نیکه او خدای پالنیگ دي په هغو کشگیگ له تگولو سره مرسته وکړئ او کوم کارونه چېگ د کگناه او تیري وي په هغو کشگیگ د هیگچا ملاتؤ مه کوئ . له الله نه وویگریگائ ، د الله عذاب اېگر سخت دی . ایت کریمه خپل منځي مرسته او همکاري دیو اصل په څېر چې ټولو ټولنیزو مسائلو ته شاملېري بیانوي ، ددې ایت کریمه غوښتنه داده چې کله پر یو مسلمان کوم یا مصیبت راضي دټولني نور افراد په هغې کې خپل ځان سهیم وگنبي ، داسې پرې ودردېري گویا چې په خپله ده ته دغه درد رسېدلی دی ، رسول الله (صلى الله عليه وسلم) دغه حالت دیو حدیث په ترڅ کې ډېر ښه روښانه کړی دی لکه چې فرمایي: ((مَثَلُ الْمُؤْمِنِينَ فِي تَوَادِهِمْ

وَتَرَاحُمَهُمْ وَتَعَاظِفُهُمْ مَثَلُ الْجَسَدِ إِذَا اشْتَكَى مِنْهُ عَضْوٌ
تَدَاعَى لَهُ سَائِرُ الْجَسَدِ بِالسَّهَرِ وَالْحَمَى) (٤٤: ٤٢٨).

دمؤمنانو مثال په خپل منځي محبت، ترحم، او مهرباني کې د يو جسد په څېر
دی کله چې په جسد کې پر يو غړي کوم تکليف راځي نو ټول اندامونه په بې
خوبۍ او تبه کې ورسره شريک وي.

اسلام د يوې مسلمانې ټولنې له افرادو غواړي چې په خپل منځ کې داسې
عاطفه او مهرباني ولري چې که له کوم يو څخه سهوه يا خطا وشي مقابل لوري
بايد د انتقام اخستنې اراده ونه کړي بلکې د غفوي او بخښنې احساس ورسره
وي، دامام شافعي (رح) په اړه نقل شوي دي چې هغه ډېر حلیم انسان ؤ،
خلکو شرط ايښی ؤ که چا امام په قهر کې جازه به ورکول کېږي، همدې موخې
ته درسېدا په تکل يو خياط ته چې کله امام د لباس د گنډلو لپاره رخت وروړ په
خپل زړه کې وويل چې د جاييزې دگټلو چانس په لاس ورغلی دی، نو رخت يې
ورته خراب کړ يو لستونۍ يې لوی او بل يې ورته تنگ وگنډلو، کله چې امام
خپل لباس وليد نو سمدستي يې د خياط شکر په اداء کړه وې ويل: الله تعالی
دې خياط ته څېر ورپه برخه کړي چې ډېرې ښې جامې يې راته گنډلي دي، يو
لستونۍ يې راته پراخه گنډلی دی چې کتابونه پکې ږدم، او بل يې راته تنگ
کړی ترڅو په ژمي کې يخه هوا زما بدن ته داخله نه شي، په دې اساس خلک
دهغه له قهرولو عاجز پاتې شول.

امام به په هر حالت کې هغه يو کار مثبت ارزيايي کاوه ترڅو په دې وسيله خپل
نفس له قهر او غضب څخه وساتي.

دا يقيني ده که يو څوک د چا بد مثبت ارزيايي نه کړي حتما د مقابل لوري گنا
يقيني کېږي (٧١، ٤٤-٤٢).

مسلمان له عفوي بخښنې ، تېرېدنې او صبر څخه کار اخلي، او دغه صفات د مسلمان له لورې اخلاقو څخه شمېرل کېږي.

الله تعالیٰ په قران کریم د مسلمان صفت داسې بیانوي ((وَالْكَافِرِينَ
الْغِيظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ) (آل
عمران 134)

غوسه خوري او د نورو لڼا پاری بگشگي داسيگ نيکان خلک د خدای ايوگر
خوشگ دي

هر هغه مسلمان چې په ټولنيز ژوند کې له بنواخلاقو کارنه اخلي، که څه هم
لمونځ کوي، روژې نيسي، صدقې ورکوي، او داسې نورې نېکې چارې ترسره
کوي د قيامت په ورځ به د دغو نېکو اعمالو هېڅ گټه ونه رسيږي، رسول الله
(صلى الله عليه وسلم) د دغې شخص انظو په داسې شکل وړاندې کړې دى:

" أَتَدْرُونَ مَا الْمُفْلِسُ قَالُوا الْمُفْلِسُ فِينَا مَنْ لَّا دَرَهْمَ لَهُ وَلَا
مَتَاعَ فَقَالَ إِنَّ الْمُفْلِسَ مِنْ أُمَّتِي يَأْتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِصَلَاةٍ
وَصِيَامٍ وَزَكَاةٍ وَيَأْتِي قَدْ شَتَمَ هَذَا وَقَذَفَ هَذَا وَأَكَلَ مَالَ هَذَا
وَسَفَكَ دَمَ هَذَا وَضَرَبَ هَذَا فَيُعْطَى هَذَا مِنْ حَسَنَاتِهِ وَهَذَا
مِنْ حَسَنَاتِهِ فَإِنْ قَنَيْتَ حَسَنَاتُهُ قَبْلَ أَنْ يُقْضَى مَا عَلَيْهِ أَخَذَ
مِنْ حَطَايَاهُمْ فَطَرَحَتْ عَلَيْهِ ثُمَّ طُرِحَ فِي النَّارِ " (١٢، ٤٥٩).

تاسې پوهېږئ، چې مفلس څوک دى دوي ځواب ورکړ، هو په مورې کې مفلس
هغه څوک وي چې نه درهم ولري نه مال، رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم)
و فرمايل زما دامت حقيقي مفلس هغه څوک دى چې د قيامت په ورځ به له ډېرو
نېکيو سره راشي لمونځونه، روژې به يې ډېر اداء کړي وي، زکاتونه او صدقې

به ډېرې وركړې وي خو چاته به يې نېكنځلې كړي وي، په چا پورې به يې تور تړلی وي د چا مال به يې (ناروا طريقه) خوړلی وي د چا وينه به يې تويه كړې وي، څوك به يې وهلی وي، نو دهغه نېكي به يو بل ته به وركړل شي نو مخكې له دې چې جرمونه يې ختم شي نېكي يې ختمې شي، بيا به دمظلومينو گناهونه راواخېستل شي او پر هغه به واچول شي بالاخره اور ته به وغورزول شي.

۲- دمور او پلار حقوق پرځاي كول:

الله تعالی دمور او پلار سره احسان په ټولو مسلمانانو لازم كړی دی ، او دزيات ارزښت لپاره يې دخپل عبادت سره سم دهغې غوښتنه كړې ده ، الله تعالی فرمايي : **وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا آفٌ وَلَا تُنْهَرُهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا (الإسراء 23)** **وَاحْفَظْ لَهُمَا جَنَاحَ الذَّلْمِ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا (الإسراء 24).**

په ذكر شوی آیت کریمه کې الله تعالی دمور او پلار سره د احسان غوښتنه كړې ده ، نه د عدل كولو ، ځكه د عدل درجه له احسان څخه كمه ده ، عدل دې ته ويل كېږي چې يو څوك له يو چا سره مثلي او متقابل تعامل وكړي ، البته احسان دې ته ويل كېږي چې يو چا سره دوركړې متقابل تعامل ونه كړي، بلكې له اخستلو څخه وركړه زياته وي او د احسان په مقابل کې څه ونه غواړي.

ففيهما فجاهد:

رسول کریم (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ته یو سړی راغی او د جهاد کولو اجازه یې ترې غوښته ، هغه (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ورڅخه وپوښتل چې مور او پلار دې ژوندي دي ؟هغه ورته وویل چې هو ، وې فرمایل چې (ففيهما فجاهد) ، یعنی دمور او پلار په خدمت کې د جهاد اجرا او ثواب ترلاسه کړه .
مور او پلار دې خوشحاله کړه :

په یو حدیث کې رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) یو سړی د هجرت پر ځای دمور او پلار خوشحالولو ته هڅوي: عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو قَالَ جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ جِئْتُ أَبَايَ عَلَى الْهَجْرَةِ وَتَرَكْتُ أَبَايَ يَبْكِيَانِ فَقَالَ ارْجِعْ عَلَيْهِمَا فَأُضْحِكُهُمَا كَمَا أَبْكَيْتَهُمَا (٧٢، ٥٧).

عبداللہ بن عمرو روایت کوي چې رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ته یو سړی راغی وې ویل چې زه راغلی یم چې په هجرت کولو تا سره بیعت وکړم ، او مور او پلار مې په ژړا پرېښودل ، رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ورته وفرمایل چې ولاړشه هغوي چې دې څنگه په ژړا پرېښي دي دغسې هغوي وخنډوه)
عبداللہ بن عمر (رضي الله تعالى عنه) یو سړی ولیده چې مور یې په شا کړې او د بیت الله طواف ورکوي ، ابن عمر (رضي الله تعالى عنه) ته یې مخ ورواړاوه وې ویل ته خو ما گورې چې دمور حق مې اداء کړ؟هغه (رضي الله تعالى عنه) ورته وویل :هېڅکله نه ،..... ته به هغې په شا گرځولې او ستا دژوند امېد یې درلود ، خو که ته یې په شا گرځوي دمرگ شېبې یې شمېرې. ٢٢:٤٢

ديخوانيوصالحينو په ژوند کې دمور اوپلار سره داحسان حيني بېلگي:

له عبدالله بن مسعود (رضي الله تعالى عنه) څخه دهغه مور يوه شپه اوبه وغوښتې ، اوبه يې چې ورته راوړې گوري چې مور يې ويده ده ، ترسحره دهغې سرته ولاړ و چې ترڅو پخپله راويښه شي او زما په راويښولو سره په تكليف نه شي ، اوکه ورڅخه ولاړ شي او بيا راويښه شي اوبه به وغواړي زه به نه اوسم.

ابن حسن تميمي (رح) لرم وليده غوښتل يې چې وې وژني ، خو سوري ته ننوت ، گوتو سره يې دسوري مخه بنده كړه ، لرم وچيچه ، چا ورته وويل چې ولې دې په خپل لاس دسوري مخه بندوله ؟ وې ويل وېرېدم كه لرم راووخې مور به مې وچيچي.(۲۲:۴۴)

دپلار په نسبت دمور حق زيات دى:

حديث شريف كې راغلي دي: ((جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ مَنْ أَحَقُّ النَّاسِ بِحُسْنِ صَحَابَتِي قَالَ أُمَّكَ قَالَ ثُمَّ مَنْ قَالَ ثُمَّ أُمَّكَ قَالَ ثُمَّ مَنْ قَالَ ثُمَّ أُمَّكَ قَالَ ثُمَّ مَنْ قَالَ ثُمَّ أَبُوكَ)(۳۷، ۳۶۳).

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ته يو صحابي راغى وې ويل: يا رسول الله (صلى الله عليه وسلم) په خلكو كې په ما باندې دزيات احسان حقدار څوك دى؟ وې فرمايل: ستا مور، بيابې پوښتنه وكړه ، ورپسې څوك زيات حقدار دى؟ بيا يې وفرمايل: ستا مور، هغه سړي په درېيم ځل بيا وپوښتل چې بيا څوك؟ په درېيم ځل بيا هم رسول الله (صلى الله عليه وسلم) وفرمايل ستا

مور، چي په څلورم ځل يې پوښتنه وکړه رسول الله (صلى الله عليه وسلم) وفرمايل: ستا پلار.

مور ځکه درې حقه لري چې خپل اولاد سره په دريو مواردو کې زيات زحمت او تکليف وباسي، چې دقرانکريم په دې کریمه کې ورته اشاره شوې ده: ((وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهَنًا عَلًى وَهْنٌ وَفِصَالُهُ فِي عَامَيْنِ أَنْ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ إِلَيَّ الْمَصِيرُ (لقمان 14)

۱- په خپته دگرځولو تکليف.

۲- دتولد پر مهال تکليف.

۳- دشبډورکولو تکليف.

پلار يواځې دتربيت په برخه کې دا اولاد سره تکليف اوباسي نوځکه خودمورحق دپلار په نسبت پر اولادونو درې چنده دى. تاسره لويه سرمايه ده مه يې ضايع کوه:

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) فرمايلي دي: ((رَغِمَ أَنْفُ مَنْ رَغِمَ أَنْفُ ثُمَّ رَغِمَ أَنْفُ ثُمَّ رَغِمَ أَنْفُ قِيلَ مَنْ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ مَنْ أَدْرَكَ أَبَوَيْهِ عِنْدَ الْكِبَرِ أَحَدَهُمَا أَوْ كِلَيْهِمَا فَلَمْ يَدْخُلِ الْجَنَّةَ)). (۴۴، ۳۹۵).

وقد أوصى رسول الله لمعاذ بن جبل.... وقال ولما تعقن والدَيْكَ وَإِنْ أَمْرَاكَ أَنْ تَخْرُجَ مِنْ أَهْلِكَ وَمَالِكَ). (۷۳، ۵۳).

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) معاذ بن جبل (رضي الله تعالى عنه) ته وويل دمور او پلار نافرمانی مه کوه که څه هم هغوي تاته امر وکړي چې له کور وځه او مال دې پرېږده.

دپورتنیو نصوصو په رڼا کې دمور او پلار حقوق په لاندې څو شمېرو کې خلاصه کوو:

- ۱- له گنا څخه بغېر په ټولو چارو کې دمور او پلار خبره مننه.
- ۲- دمور او پلار احترام او خدمت کوه.
- ۳- دهغوي له خوښۍ پرته په سفر مه ځه.
- ۴- کله چې مور او پلار رکور ته ننوځي دهغوي په احترام ودرېږه.
- ۵- له هغوي څخه مخکې په لاره مه ځه.
- ۶- په تروش تندي هغوي ته مه گوره ، که څه هم تاته دهغوي لخوا تکلیف رسېدلی وي.
- ۷- که هغوي تا ځان لوري ته غواړي بې له ځنډه هغوي ته حاضرېږه.
- ۸- په عاجزۍ او نرمۍ هغوي سره خبرې کوه.
- ۹- دهغوي په مخکې دهغوي له اجازې څخه بغېر خبرې مه کوه.
- ۱۰- دهغوي په مخکې زیاتې خبرې مه کوه.
- ۱۱- هغوي په نامه مه رابوله.
- ۱۲- دهغوي خبرې مه قطع کوه.
- ۱۳- هغوي ته دامر او نهی فرمانونه مه صادره. (چې دا کوه ، او دامه کوه)
- ۱۴- هغوي څخه شکایتونه مه کوه.
- ۱۵- پر هغوي باندې دزړه له کومې ترحم کوه.
- ۱۶- دزړه له کومې هغوي سره مینه او دوستي کوه ، دهغوي په خوښۍ خوښېږه او په خفگان یې خفه کېږه.
- ۱۷- دهغوي په ناوړه خبرو د خفگان احساس مه کوه.

- ۱۸- که څه هم د مور او پلار احترام ساتې بيا هم دهغوي له ازاره وپرېږه.
- ۱۹- په خپل مال کې هغوي له ځان سره شريک وگڼه.
- ۲۰- دهغوي دوستان خپل دوستان او دهغوي د بنمنان خپل د بنمنان گڼه.
- ۲۱- دزياتو مصروفياتو سره سره دمور او پلار د ملاقات او صحبت لپاره وخت وټاکه.
- ۲۲- کور څخه د تلو پر مهال له هغوي څخه اجازه او دعا غواړه.
- ۲۳- سحار او ماښام دهغوي لاسونه مچې کوه.
- ۲۴- دهغوي د ابرو او عزت ساتنه کوه.
- ۲۵- څه چې درڅخه غواړي ورته حاضر وه يې.
- ۲۶- دژوند په چارو کې هغوي سره مشوره کوه.
- ۲۷- دهغوي په مخکې بې موده خندا څخه ځان ساته.
- ۲۸- دالله تعالی په دربار کې تل دهغوي لپاره بخښنه غواړه.
- ۳۰- که هغوي ويده وي مزاحمت يې مه کوه.
- ۳۱- بنځې او اولادونو ته پر هغوي ترجیح مه ورکوه.
- ۳۲- له هغوي څخه مخکې په خوراک او څښاک پېل مه کوه.
- ۳۳- دهغوي په مخکې پښې مه غزوه مگر دهغوي په اجازه.
- ۳۴- له مرگ څخه وروسته دهغوي لپاره دمغفرت دعاگانې غواړه، او دهغوي لطفه صدقه ورکوه.
- ۳۵- له مرگ څخه وروسته دهغوي دقبر زيارت ته ورځه، او دهغوي دوستان پاله (۱۸-۱۵، ۲۲)

۳- خپلولي پالل:

تعريف:

د خپلولي پاللو (صلة الرحم) تعريف علماؤ دارنگه كړې دى: د نسب او خسرگنۍ له طرفه خپلو خپلوانو سره نيكې كول هغوى باندې شفقت او رحم كول او د هغوى له حالاتو څخه ځان خبرول، صلة الرحم (خپلولى پالل) بلل كېږي. (۱۳۱:۲۷).

د خپلولى په پاللو اسلامي شريعت زيات تاكيد كړې دى، دمؤمن دايمان د كمال لپاره يو شرط گرځول شوى دى، گڼ شرعي نصوص مسلمانان د خپلولى پاللو ته هڅوي، نو ددې په خاطر چې د خپلولى پاللو پر ارزښت پوه شو نو رسول الله (ص) لارښوونې د خپل ژوند لپاره دلارې مثال گرځوو چې په دې اړه په لاندې توگه له ځينو احاديثو څخه يادونه كوو:

۱- عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ ضَيْقَهُ وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَصِلْ رَحْمَهُ وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ. (۳۷، ۴۳۷).

له ابې هريره نه روايت دى، چې نبي صلى الله عليه وسلم فرمايلي دي: څوك چې پر الله او اخرت ايمان لري خپل مېلمه دې وپالي او څوك چې پر الله او اخرت ايمان لري له خپلوانو سره دې خپلوي تينگه كړي او څوك چې پر الله او اخرت ايمان لري، يا دې دخبر خبره وكړي، يا دې چوپ وي.

۲- عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ مَنْ سَرَّهُ أَنْ يُبْسَطَ لَهُ فِي رِزْقِهِ أَوْ يُنْسَأَ لَهُ فِي أَثَرِهِ فَلْيَصِلْ رَحِمَهُ (((۳۲، ۲۲۸).

له انس(رضي الله تعالى عنه) نه روايت دی چې رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايلي دي: څوک چې په دې خشحاليري چې رزق يې زيات او عمر يې اوږد شي، نو خپلوانو سره دې خپلوي ټينگه کړي.

۳- عَنْ سَمَاقِ بْنِ حَرْبٍ قَالَ: رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: خَيْرُ النَّاسِ أَتْقَاهُمْ، وَأَمْرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ، وَأَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَأَوْصَلَهُمْ لِلرَّحِمِ.

له سماک بن حرب (رضي الله تعالى عنه) نه روايت دی، چې رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايلي دي: غوره په خلکو کې له نارواوو نه ځان ژغورونکي، په نېکو امرکوونکي، له بديو منع کوونکي او د خپلوئ ټينگوونکي دي.

۴- عَنْ أَبِي ذَرٍّ قَالَ أَمَرَنِي خَلِيلِي صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِسَبْعِ أَمْرَيْنِ بِحُبِّ الْمَسَاكِينِ وَالِدُّنُوِّ مِنْهُمْ وَأَمَرَنِي أَنْ أَنْظُرَ إِلَى مَنْ هُوَ دُونِي وَلَا أَنْظُرَ إِلَى مَنْ هُوَ قَوْفِي وَأَمَرَنِي أَنْ أَصِلَ الرَّحِمَ وَإِنْ أَدْبَرْتُ وَأَمَرَنِي أَنْ لَا أَسْأَلَ أَحَدًا شَيْئًا وَأَمَرَنِي أَنْ أَقُولَ بِالْحَقِّ وَإِنْ كَانَ مُرًّا وَأَمَرَنِي أَنْ لَا أَحَافَ فِي اللَّهِ لَوْمَةً لَائِمٍ وَأَمَرَنِي أَنْ أَكْثَرَ مِنْ قَوْلٍ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ فَإِنَّهُنَّ مِنْ كُنْزِ تَحْتِ الْعَرْشِ (((۵۵، ۴۱۳).

ابو ذر رضی اللہ تعالیٰ عنہ واپي زما دوست (صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) راته په اوو شيانو وصيت كړی، ۱- چې مسكينانو سره مينه وساتم او خان ورسره نږدې كړم، ۲- او هغه چا ته نظر و كړم چې تر ما ټيټ دي. ۳- او هغه چا ته ونه گورم چې تر ما پورته دي، ۴- چې خپلوانو سره خپلوي و پالم كه څه هم جفا يې راسره وكړي، ۵- او له هيچا هيڅ شي ونه غواړم. ۲- او حقه خبره و كړم كه څه هم ډېره ترخه وي و دا چې (دلا حول ولاقوة الا بالله) ذكر زيات تر سره كړم، او د الله لپاره د هېڅ ملامت كوونكي له ملامتيا ونه ډار شم

۵- عَنْ عُقْبَةَ بْنِ عَامِرٍ، قَالَ: لَقِيتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمًا فَبَدَرْتُهُ فَأَخَذَتْ بِيَدِهِ، أَوْ بَدَرَنِي فَأَخَذَ بِيَدِي، فَقَالَ: "يَا عُقْبَةُ، أَلَا أُخْبِرُكَ بِأَفْضَلِ أَخْلَاقِ أَهْلِ الدُّنْيَا، وَأَهْلِ الْآخِرَةِ؟ تَصِلُ مَنْ قَطَعَكَ، وَتُعْطِي مَنْ حَرَمَكَ، وَتَعْفُو عَمَّنْ ظَلَمَكَ، الَّذِي أَرَادَ أَنْ يُبْسَطَ لَهُ فِي رِزْقِهِ وَيَمَدَّ لَهُ فِي عُمُرِهِ فَلْيَتَّقِ اللَّهَ، وَلْيَصِلْ ذَا رَحِمِهِ" (۲۰، ۲۳۳).

له عقبه بن عامر نه روايت دی، يوه ورځ زه له نبي صلی الله عليه وسلم سره مخامخ شوم، ما د هغه لاس راونيو او يا هغه (صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) بېرته وکړه او زما لاس يې ونيو، راته يې وويل: ای عقبه ايا زه تا د دنيا او اخرت د خاوندانو په خورا بنو اخلاقو خبر نه کړم؟ بيا يې وفرمايل: له هغه چا سره د خپلوی پالل، چې هغوی يې پرېکوي او هغه چا ته ورکړه کول چې له تا يې منع کوي. هغه چا ته عفو کول چې له تا سره ظلم کوي، هغه کس چې غواړي په رزق کې يې پراخي راشي او عمر يې زيات شي، نو له الله (جل جلاله) څخه دې په رښتيني توگه ووبړېږي او خپلوي دې وپالي.

۷- رسول الله صلى الله عليه و سلم مهرباني ڪري ڏهه: (لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَاطِعٌ قَالَ سَفِيَانٌ يُعْنِي قَاطِعَ رَحِمٍ) (۴۴، ۴۰۸).
 ژباړه: د خپلولي قطع ڪوونڪي جنت ته نه شي داخليدلي، سفيان وويل له قاطع نه مراد د خپلولي غوڻوونڪي دي.

۸- نبي عليه السلام فرمايلى دي: (الرَّحِمُ مُعَلَّقَةٌ بِالْعَرْشِ تَقُولُ مَنْ وَصَلَنِي وَصَلَهُ اللَّهُ وَمَنْ قَطَعَنِي قَطَعَهُ اللَّهُ) (۴۴، ۴۰۷).
 د قيامت په ورځ به خپلوى عرش پورې نښتي وي او داسې به وايي چا چې دنيا ڪي زه پاللم الله ڏي نن پري رحم وڪړي او چا چې دنيا ڪي نه پاللم الله تعالى دي له خپل رحم څخه پري ڪړي.

۱۰- جَاءَ رَجُلٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّ لِي ذَوِي أَرْحَامٍ أَصْلٌ وَيَقْطَعُونِي وَأَعْفُو وَيَظْلَمُونَ وَأَحْسَنُ وَيَسِيئُونَ أَفَأَكْفَأُهُمْ قَالَ لَا إِذَا تَشْرَكُونَ جَمِيعًا وَلَكِنْ خُذْ بِالْفَضْلِ وَصَلْهُمْ فَإِنَّهُ لَنْ يَزَالَ مَعَكَ ظَهِيرٌ مِنْ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ مَا كُنْتَ عَلَى ذَلِكَ ذَلِكَ). (۵۱، ۴۵۱).

يو سري رسول الله صلى الله عليه و سلم ته راغي او عرض يي ورته وڪړي چي زما خپلوان دي زه ورسره خپلو پالم خو هغوى راسره خپلوى نه پالي زه هغوى ته عفو ڪوم خو هغوى راباندي ظلم ڪوي، زه هغوي سره ښه ڪوم خو هغوى راسره بد ڪوي ايا زه هم د هغوى سره د هغوى په څېر چلند وڪړم؟ نو رسول الله صلى الله عليه و سلم ورته وفرمايل: ((نه ته د هغوى سره د هغوى په څېر چلند مه ڪوه چې په دي صورت ڪي به ٽول گناه ڪي شريك شئ ته غوره ڪارونه ڪوه او ددوى سره خپلوى پاله تر هغى پورې چې ته داسې ڪوى الهي مرسته به تا سره وي.

۱۲- قال رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِنَّ الرَّحْمَةَ لَا تَنْزِلُ عَلَى قَوْمٍ فِيهِمْ قَاطِعٌ رَحِمٍ {٦٥، ٥٩}.

رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) فرمايلي دي: په يقيني توگه پر هغه قوم باندي رحم نه راځي چې په هغوي کې خپلولي پرېکونکي وي.

۱۳- عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ إِنَّ أَعْمَالَ بَنِي آدَمَ تُعْرَضُ كُلَّ خَمِيسٍ لِيَلَّةِ الْجُمُعَةِ فَلَا يُقْبَلُ عَمَلٌ قَاطِعٌ رَحِمٍ ((٥٤، ٤٢٧)).

ابوهريرة (رضي الله تعالى عنه) روايت کوي چې رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) څخه مې اورېدلي دي ((د انسانانو اعمال هره پنج شنبه د جمعې په شپه الله تعالى ته وړاندي کېږي په دې الله تعالى دهغه چا عملونه نه قبلوي چې دخپلوانو سره خپلولي پرېکوي))

۴- شفقت او ترحم:

د شفقت او ترحم تعريف علماؤ دارنگه کړي دی:

شفقت او رحم داسې لوړ عزتمند خلق (عادت) ته وايي چې خلک د اړو او محتاجو خلکو مرستی، مدد او فرياد رسې. ته هڅوي اړو خلکو ته گټه رسوي او ضرر ورڅخه دفع کوي. (٣٤:١٣٧).

اسلامي شريعت داسې بشري ټولنه جوړول غواړي چې هلته د ټولني هر غړي بايد د شفقت او رحم په لباس پوښل شوی وي د غريب د غربت علاج پکې نيول شوی وي هېڅ انسان ته د بل انسان له لوري ويره متوجه نه وي.

البته اسلام د شفقت او رحم لپاره ځانگړي اصول او مقررات وضع کړي دي په دې اساس که چېرې شفقت او رحم په خپل ځای کې استعمال نشي گنې ستونزې زيږوي د بيلگې په توگه د هر مجرم بخښل په دې منظور چې دا پرې

شفقت او رحم دې په ټولنه کې جرمونه زياتوي په ټولني شفقت او رحم دادي چې مجرمانو ته د شرعي سزا ورکولو په وسيله د جرائمو مخه ونيول شي (۱۳۷:۳۴).

له همدې امله چې الله تعالی په قرآنکریم کې فرمایلي دي: ﴿لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شُرَکَآءُکُمْ فِیۡ دِیۡنِکُمْ اِنَّکُمْ اِلَیَّ رَاجِعُونَ﴾ (۱: د البقرې سورت، آیت ۱۷۹).

ای د عقلونو خاوندانو! تاسې لره په قصاص کې ژوند دی.

که چېرې په یوه انساني ټولنه کې د ټولني د غړو ترمنځ شفقت او ترحم نه وي دغه ټولنه په حقیقت کې د وحشي حیواناتو په څنګل بدلېږي هغه په دی معنی چې زورور به کمزوري خوري او ځوروي به ئی د کمزورو حقوق به تالا وي هر سړی به یوازې او یوازې د خپلې خیتې په فکر کې وي او د ټولني د نورو غړو به ورسره غم نه وي (۱۳۸:۳۴).

البته اوسني وخت کې د شفقت او رحم د نشتوالي له امله زمونږ د ټولني همدا حال ګرځیدلې دی یو زور سړي ماته خپله قصه په ژرغوني او از داسې وکړله: (زما بڼځه او زما او لادونه ټول زما په ضد یو شوي دي ماته وایې چې زور شوی یې اعصابو د کار پریښي دي د کور هر غړی سپکې او سپورې راته وایې راباندې شرمېږي زما په ټولو شتو یې قبضه کړېده ماباندې یې خپل کور سور اور ګرځولې دی) ګڼ شمېر شرعي دلائل د مسلمانانو څخه په ټینګه غوښتنه کوي چې باید هر مسلمان د شفقت او رحم په لباس پوښل شوی وي چې مونږ د ذکر شوو د لائلو څخه ځېني د بېلګې په توګه په لاندې ډول ذکر کوو:

۱- رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمایلي دي: (مَنْ لَّا يَرْحَمِ النَّاسَ لَّا يَرْحَمُهُ اللهُ عَزَّوَجَلَّ (۲۵:۱۱)).

څوک چې خلکو باندې رحم نه کوي داسې تن باندې الله تعالی رحم نه کوي.

۲- نبی کریم صلی الله عليه و سلم مهرباني کړې ده: الرَّاحِمُونَ يَرْحَمُهُمُ الرَّحْمَنُ ارْحَمُوا أَهْلَ الْأَرْضِ يَرْحَمَكُم مِّنَ فِي السَّمَاءِ (۱۴:۱۳).

ژباړه: تاسې په هغه چا رحم وکړئ چې ځمکې کې دي نو په تاسې به رحم وکړي هغه ذات چې آسمان کې دی.

اسلامي شريعت مسلمانان تنها په دی نه دی مکلف کړي چې په انسانانو شفقت او رحم وکړي بلکې په حیواناتو شفقت کول یې هم د مسلمانانو اهمه دنده ګرځولي ده چې په لاندې ډول ځېنې شرعي دلائل د بیلګې په توګه ذکر کوو:

۱- رسول الله صلی الله عليه و سلم فرمایلي دي: (يو سړی په یوې دښتې کې روان ؤ دیر تندى نیولې په دې وخت کې یې یو کوهي پیدا کړ کوهي ته ښکته شو او به یې وڅښلې کله چې له کوهي پورته شو یو سپی ګوري چې له ډېرې تندې لمده خاوره خوري له ځان سره یې وویل چې داسپى هم زما په څېر زیات تېرى شوی دی بیرته کوهي کې ښکته شو خپله موزه یې له اوبو ډکه کړله خپله خوله کې یې ونيوله او له کوهي پورته شو او سپی ته یې اوبه ورکړلې الله تعالی له دې سړي څخه خوښ شو او بڅښنه یې ورته وکړله، صحابو کرامو عرض وکړ چې ای د الله تعالی رسوله! مونږ ته د څارویو سره د ښه کولو په لامل اجر او ثواب راکول کیږي؟

رسول الله صلی الله عليه و سلم و فرمایلي: هر ژوندی موجود سره د احسان کولو په وجه اجر درکول کیږي. (۲۳۷:۳۱).

۲- نبی کریم صلی الله عليه و سلم مهرباني کړې ده: (عَدَبَتِ امْرَأَةٌ فِي هِرَّةٍ لَمْ تَطْعَمَهَا وَلَمْ تَسْقِهَا وَلَمْ تَتْرُكْهَا تَأْكُلُ مِنْ حَشَائِشِ الْأَرْضِ) (۲۳۲:۳۱).

ژباړه: یوه ښځه له دی امله دوزخ کې واچول شوه چې پیشکه یې زنداني کړی وه نه یې ورته خواړه ورکول او نه یې پرېښودله چې د ځمکې حشرات او څښندې وخورې ترڅو چې همدی حال کې پیښو مړه شوه.

۳- د حیواناتو وژل د لوبو او عبثیاتو په منظور حرام دی ځکه چې رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمایلي دي (مَنْ قَتَلَ عُصْفُورًا عَبَثًا عَجَّ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَقُولُ يَا رَبِّ إِنَّ فُلَانًا قَتَلَنِي عَبَثًا وَلَمْ يَفْتُلْنِي لِمَنْفَعَةٍ) (۳۸:۳۰).

ژباړه: چنجه به د قیامت په ورځ الله تعالی ته شکایت وکړي چې فلانی تن زه بې ځایه او عبث و وژلم او دگتې اخستو په خاطر بې حلال کړی نه يم.

۴- حیوان د نښې ویشتلو لپاره حرام دی ځکه چې رسول الله صلی الله علیه وسلم لعنت کړی هغه چا باندې چې ژوندی موجود د نښې په توگه استعمالوي (۳۲۱:۷).

په یو انسان کې رحم څنگه پیدا کېږي؟

په یو انسان کې رحم نشته (زړه بې سخت دی) هغه ته په کار دي چې د یتیمانو په سرلاس راکاږي او مسکینانو ته ډوډۍ ورکړي، دغه مقصد ته په یو حدیث کې داسې اشاره شویده.

(عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَجُلًا شَكَاَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَسْوَةَ قَلْبِهِ فَقَالَ لَهُ إِنَّ أَرَدْتَ تَلْيِينَ قَلْبِكَ فَأَطْعِمِ الْمَسْكِينِ وَأَمْسَحْ رَأْسَ الْيَتِيمِ) (۵۲، ۳۰۱).

یوسړي رسول الله (صلی الله علیه واله وسلم) ته دخپل زړه د سختوالي شکایت وکړ رسول الله (صلی الله علیه واله وسلم) ورته په ځواب کې وفرمایل: که ته غواړې چې زړه دې نرم شي مسکین ته طعام (خوراک) ورکړه، او د یتیم په سرلاس راکاږه.

۵- د گاونډیو سره ښه سلوک کول:

اسلامي شریعت مسلمانانو باندې لازم کړي دي چې ټولو هغو خلکو سره ښه تعلقات او سلوک ولری چې په کور او کلی، کارو بار او سفر کې د سره شریک او نزدی وي، ځکه اسلام تل د ټولني د افرادو ترمنځ په عامه توگه، او د یوې کورنۍ د غړو، همسایگانو د کار او عمل د ملگرو ترمنځ په خاصه توگه د ښو

ابو هريرة (رضي الله تعالى عنه) روايت كوي چې يو سړي نبی صلی الله عليه وسلم ته عرض وکړ چې فلانی بښه د ورځې روژه وي او ټوله شپه په عبادت تيروي خو گاونډيو سره بڼه سلوک نلري رسول الله ددی بښخی په هکله وفرمايل: نوموړې بښه دوزخی ده، ديوې بلې بښخی په هکله ورته وويل شو چې روژې صدقې او لمونځونه يې کم دي لږ څه کوچ په صدقه کې ورکوي البته گاونډيانو ته په ژبه ضرر نه رسوي وې فرمايل: دغه بښه به جنت کې وي. (۳۵:۳)

۵- مؤمن ته په کار دي چې دخپل ځان لپاره څه خوبوي دخپل گاونډي لپاره هم خوښ کړي، رسول الله (صلى الله عليه وسلم) په دې اړه موږ ته داسې لارښوونه کوي: ((وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يُؤْمِنُ عَبْدٌ حَتَّى يُحِبَّ لِحَارِهِ أَوْ قَالَ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ)). (۴۱، ۱۵۹).

زما دې پر هغه ذات قسم وي چې زما روح دهغه په قبضه کې دی يو بنده تر هغه کامل مؤمن کېدی نشي تر څو چې کوم شی دخپل ځان لپاره خوبوي دخپل گاونډي يا ورور لپاره يې خوښ نه کړي.

۲- گاونډي ته ضرر رسوونکی، الله تعالى ته ضرر رسوونکی دی او گاونډي سره جنگ کوونکی الله تعالى سره جنگ کوونکی دی، زموږ ستر لارښود په دې اړه داسې فرمايي

((من آذى جاره فقد آذاني ومن آذاني فقد آذى الله، ومن حارب جاره فقد حاربنني ومن حاربنني فقد حارب الله)) (۲۲، ۲۴۳).

چا چې خپل گاونډي ته ضرر ورساوه هغه ما ته ضرر ورساوه او چا چې ماته ضرر ورساوه هغه يقينا الله تعالى ته ضرر ورساوه، او چا چې خپل گاونډي سره

جنگ وکړ هغه ما سره جنگ وکړ او چاچې ما سره جنگ وکړ هغه يقينا الله تعالى سره جنگ وکړ.

۷- رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) گاونډي ته ضرر رسوونکی په خپل مجلس کې نه پرېږدي راتلونکی حديث ددغې موضوع بڼه روښانه کوونکی دی:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ ، قَالَ : حَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي غَزَاةٍ ، فَقَالَ : لَا يَصْحَبُنَا الْيَوْمَ مَنْ آذَى جَارَهُ ، فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ : أَنَا بُلْتُ فِي أَصْلِ حَائِطِ جَارِي ؟ فَقَالَ : لَا تَصْحَبُنَا الْيَوْمَ) . (٢٢ ، ٢٤٣) .

عبدالله بن عمر (رضي الله تعالى عنه) څخه روايت دی چې يوه ورځ رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) په يوه غزا کې ووت، وې ويل: نن ورځ دې هغه څوک زموږ سره ملگرتيا نه کوي چې خپل گاونډي ته يې ضرر رسولى وي، يو سړي وويل، ما دخپل گاونډي ددېوال بېخ ته متيازې کړې وې، وې فرمايل: نن موږ سره ملگرتيا مه کوه.

۸- هغه مؤمن چې په خپله په مړه خېټه وېده کېږي او گاونډي يې وږی وي کامل مؤمن نه دی رسول الله (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) په دې اړه داسې فرمايې: ((لَيْسَ الْمُؤْمِنُ بِالَّذِي يَشْبَعُ وَجَارَهُ جَائِعٌ)) . (٥٨ ، ٣٠٠) .

هغه مؤمن نه دی چې په خپله په مړه خېټه ويده کېږي او گاونډي يې وږی وي.
د گاونډيانو حقوق کوم دي؟
لاندي حديث دغو حقوق په داسې توگه ذکر کوي:

عَنْ بَهْزِ بْنِ حَكِيمٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ جَدِّهِ، قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَا حَقُّ جَارِي عَلَيَّ؟، قَالَ: "إِنْ مَرَضَ عُدَّتُهُ، وَإِنْ مَاتَ شَيَعْتُهُ، وَإِنْ اسْتَفْرَضَكَ أَفْرَضْتُهُ، وَإِنْ أَعْوَرَ سَتَرْتُهُ، وَإِنْ أَصَابَهُ خَيْرٌ هَنَأْتُهُ، وَإِنْ أَصَابَتْهُ مُصِيبَةٌ عَزَيْتُهُ، وَلَا تَرَفَعُ بِنَاءُكَ فَوْقَ بِنَائِهِ فَتَسُدَّ عَلَيْهِ الرِّيحَ، وَلَا تُؤْذِهِ بِرِيحٍ قَدْرِكَ إِلَّا أَنْ تَعْرِفَ لَهُ مِنْهَا". (٢٢، ٢٤٣).

بهز بن حکیم له خپل پلار او هغه له خپل نیکه نه روایت کوي چې ما له رسول الله (صلی الله علیه واله وسلم) څخه پوښتنه وکړه چې ګاونډي پر ما څه حق لري؟ وې فرمایل: چې رنځور شي پوښتنې ته ورشي، او که وفات شي جنازه یې وکړې او بیا یې تر قبره ورسوې او که پور درڅخه وغواړي پور ورکړې، او که دهغه عورت لوڅ شي (کوم عیب پکې وګورې) ته یې پټ کړې، او که کوم خپل ورته ورسېږي پرې خوشحاله شي او مبارکې ته ورشي، او که غم ورته ورسېږي پوښتنې ته ورشي، خپله ابادي دهغه له ابادي مه پورته کوه، چې باد پر هغه بند کړې، دخپلې کټوې په بوي باندې هغه ته زیان مه رسوه مګر دا چې دهغه برخه پکې وکړې.

د ګاونډیانو ډولونه:

ګاونډیان په دريو ډولونو ويشل شوي دي ځېنې يې يو حق لري، ځېنې يې دوه حقونه لري او ځېنې يې درې حقونه لري هغه چې يو حق لري هغه کافر ګاونډی دی چې يواځې د ګاونډيتوب حق لري هغه چې دوه حقونه لري هغه مسلمان ګاونډی دی چې يو د مسلمانۍ حق او بل د ګاونډيتوب حق لري او هغه چې درې حقونه لري هغه مسلمان ګاونډي دي چې سړی ورسره دخپلولۍ رشته لري يو د مسلمانۍ حق دوهم د ګاونډيتوب حق او دريم دخپلولۍ حق (٣٥:١٢٤).

يعني بنه گاونډيتوب يوازې د مسلمان گاونډي حق نه دی بلکې کافر گاونډي سره بنه گاونډيتوب د اسلامي شريعت غوښتنه ده لکه چې روايت شوي دي چې ابن عمر رضی الله عنه به کله خپل کور کې پسې حلال کړ نو له خپلې کورنۍ څخه به يې پوښتنه کوله چې ايا زما يهودي گاونډي ته مو غوښه ليرلی او کنه؟ (۱۲:۷۴)

۷- د مسلمان دعزت او ابرو ساتنه:

مسلمانان په خپلو کې وروڼه دي، بايد پر خوښۍ يې خوښ او پر خفگان يې خفه شي له همدې لامله اسلام هغه چارې حرامې گرځولي دي چې د مسلمانانو ترمنځ دلرې والي او خفگان لامل گرځي او پر هغو چارو يې تاکيد کړی دی چې د مسلمانانو ترمنځ د مينې محبت او نږدېوالي لامل گرځي، نو کله چې له يو مسلمان څخه داسې يوه گنا صادرېږي چې زيان يې نورې ټولنې ته خپرېږي، او دهغه شخصي گنا وي د اسلام غوښتنه داده چې پر دغه شخص باندې پرده واچول شي، په پټه توگه پوه کړای شي او دهغه له رسوا کولو څخه ډډه وشي، د دوو جهانو سردار محمد مصطفی (صلى الله عليه واله وسلم) په دې هکله خپل امت ته داسې لارښوونې کوي: وَمَنْ سَتَرَ مُسْلِمًا سَتَرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ» (۳۲، ۳۰۹).

او چا چې پر يو مسلمان باندې پرده واچوله په دنيا او اخرت کې به الله تعالى پر هغه باندې پردي واچوي.

او په يو بل مورد کې داسې فرمايي: «لَا يَرَى امْرُؤٌ مِنْ اَخِيهِ عَوْرَةً، فَيَسْتُرُهَا عَلَيْهِ؛ اِلَّا دَخَلَ الْجَنَّةَ» (۵۷، ۲۵۴).

که مؤمن په خپل مسلمان ورور کې يو عبې گوري او بيا پر هغه پرده واچوي (په خلکو کې بې رسوا نه کړي) الله تعالى به هغه جنت ته داخل کړي. دمسلمان ورور رسوا کول (شرمول) دخپل ځان رسوا کول دي، په دې هکله رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) داسې لارښوونه کوي:

((يَا مَعْشَرَ مَنْ آمَنَ بَلْسَانَهُ وَلَمْ يَدْخُلْ الْإِيمَانَ قَلْبُهُ لَا تَعْتَابُوا الْمُسْلِمِينَ وَلَا تَتَّبِعُوا عَوْرَاتِهِمْ فَإِنَّهُ مَنْ اتَّبَعَ عَوْرَاتِهِمْ يَتَّبِعْ اللَّهُ عَوْرَتَهُ وَمَنْ يَتَّبِعْ اللَّهُ عَوْرَتَهُ يَفْضَحْهُ فِي بَيْتِهِ)) (۴۶)، (۲۳).

ای هغو خلکو چې په ژبه دایمان نعرې وهی او زړونو ته مو ایمان نه دی ښکته شوی، دمسلمانانو غېبته مه کوئ، او مه دهغوي پټ عبېونه راسپړئ، یقینا څوک چې دمسلمان پټو عبېونو پسې ددې لپاره گرځي چې هغه وشرموي، په خپل کور کې به یې الله تعالی رسوا کړي.

دا او دې ته ورته بې شمېره احادیث په دې هکله راغلي دي ترڅو مسلمان ددغو لارښوونو په رڼا کې دداسې اخلاقو څښتن وگرځي چې دنورو دسپکاوي لامل نه شي.

۸- مېلمه پالنه:

د اسلامي شریعت گڼ احکام په دې ولاړ دي چې د مسلمانانو ترمنځ مینه او محبت رامینځته کړي او دهغوی ترمنځ د انشقاق او بې اتفاقی مخه ونیسي، چې په دې لړ کې مېلمه پالنه اسلامي شریعت په مسلمانانو کې سنت مؤکد گرځولې او هر مسلمان یې دې ته هڅولې چې دخپل مېلمه اکرام او عزت وکړي

ددرېيم فصل دمراجعو فهرست

- ۱-قرانکريم
- ۲-ابن الاثير، كال ۱۹۰۸م، اسد الغابة في معرفة الصحابه، پنځم ټوك، طبعه: دار احياء التراث العربي-بيروت-لبنان.
- ۳-ابن حنبل: احمد، مسند احمد، څلورم ټوك، طبعه: دار الفكر-بيروت-لبنان
- ۴-ابن سعد: محمد، الطبقات الكبرى، درېيم ټوك، طبعه: دارالتحريم للطباعة والنشر الالرياض-السعودية.
- ۵-ابن القيم: شمس الدين ابي عبدالله، كال: ۱۴۳۰ هـ - ۲۰۰۹ م، المجموع القيم من كلام ابن القيم، لومړي ټوك، طبعه: دار طيب للنشر والتوزيع-الالرياض-السعودية.
- ۶-ابن كثير: اسمعيل بن عمر. تفسير القرآن العظيم. څلورم ټوك. طبعه: دار السلام-الالرياض-السعودية.
- ۷-ابو داود: سليمان بن اشعث. سنن ابي داود، كال: ۱۳۱۲هـ ق، دويم ټوك طبعه: خبير گروپ آف كمپنيز-پيښور-پاكستان.
- ۸-اصفهانى: الراغب ابو القاسم الحسين بن محمد، المفردات في غريب القرآن، طبعه: دارالمعرفة.
- ۹-اصفهانى: الراغب ابو القاسم الحسين بن محمد، الذريعة الى مكارم الاخلاق، طبعه: دارالمعرفة.
- ۱۰-اصلاحي: محمد يوسف، كال: ۱۴۲۹هـ ق، په اسلام كې د ژوندانه آداب، طبعه پيغام خپرونډوى مركز-پيښور-پاكستان.
- ۱۱-البخاري: محمد بن اسمعيل، كال: ۱۳۵۷هـ ش، صحيح البخاري، لومړي ټوك، طبعه: نعماني كتب خانه پيښور-پاكستان.
- ۱۲-البيهقي: ابو بكر، كال ۱۴۲۲هـ ق، السنن الكبرى، پنځم ټوك، طبعه مكتبة الرشد للنشر والتوزيع-الرياض-السعودية.
- ۱۳-الترمذي: محمد بن عيسى، سنن الترمذي، لومړي ټوك طبعه: مكتبة حقانية پيښور-پاكستان.
- ۱۴-الجزائري: ابو بكر جابر، كال: ۱۴۱۰هـ ق-۱۹۹۰م، منهاج المسلم، طبعه: دارالشروق للنشر و التوزيع والطباعة-جده-السعودية.

- ۱۵-الحاكم: محمد بن عبد الله ابو عبد الله، المستدرک على الصحیحین، خلورم ٲوک، طبعه: دارالکتب العلمیه - بیروت - لبنان.
- ۱۶-سمرقندی: ابو الیث نصر بن محمد بن احمد، تنبیه الغافلین، طبعه: مکتبه الكتاب والسنة - پینور - پاکستان.
- ۱۷-سمرقندی: ابو الیث نصر بن محمد بن ابراهیم، بستان العارفین طبعه: مکتبه الكتاب والسنة.
- ۱۸-الصنعانی: محمد بن اسمعیل، کال: ۱۴۰۷ هـ ق - ۱۹۸۷ م، سبل السلام، خلورم ٲوک، طبعه: دارالكتاب العربي - بیروت - لبنان.
- ۱۹-الطبرانی: ابو القاسم سلیمان بن احمد، کال ۱۴۱۵ ق، المعجم الاوسط، دویم ٲوک طبعه: دارالحرمین - قاهره.
- ۲۰-الطبري: تفسیر الطبري، نهم ٲوک، طبعه: دارالفکر - بیروت - لبنان.
- ۲۱-الطحان: مصطفى محمد، کال: ۱۹۹۵ م، شخصیه المسلم المعاصر، طبعه: المركز العالمی للكتاب الاسلامي - الکویت.
- ۲۲-العنبري: خالد بن علي بن محمد، الاخلاق الضایعة، طبعه: مرکز ترجمه التراث الاسلامي - پینور - پاکستان.
- ۲۳-العبيد: عبدالرحمن بن عبدالکریم، کال : ۱۴۰۵ هـ - ۱۹۸۴ م، اصول المنهج الاسلامي، طبعه: مطابع الفرزدق التجاریه - الرياض - السعودیه.
- ۲۴-الغزالي: محمد بن محمد بن احمد، کال ۱۳۸۵ هـ ش خلق المسلم. طبعه: مکتبه حقانیه - پینور - پاکستان.
- ۲۵-الغزالي: محمد بن محمد بن احمد، احیاء علوم الدین، طبعه: دارالفکر - بیروت - لبنان.
- ۲۶-لویس: معلوف، المنجد، طبعه دارالفکر - بیروت - لبنان.
- ملا علی قاری، مرقاة المفاتیح شرح مشکاة المصابیح، نهم ٲوک طبعه: مکتبه رشیدیہ - بلوچستان - پاکستان.
- ۲۷-المنذري: زکي الدين عبدالعظیم بن عبدالقوي، الترغيب والترهيب. دریم ٲوک، طبعه: داراحیاء التراث العربي - بیروت - لبنان.
- ۲۸-مودودي: ابو الاعلی، کال ۱۴۰۵ هـ ق - ۱۹۸۵ م، تفهیم القرآن، شپرم ٲوک، طبعه: ادارة احیاء العلوم - پینور، پاکستان.
- ۲۹-النسائي: احمد بن شعيب، سنن النسائي، دویم ٲوک، طبعه: خبير گروپ آف کمپنيز - پینور - پاکستان.

- ۳۰- النيسابوري: مسلم بن حجاج ابو الحسين، كال: ۱۳۴۹ھ ش، الجامع الصحيح مسلم، دويم ٽوك طبعه: خيبر گروپ اف ڪمپنيز پبليشرز پاڪستان.
النووي: يحيى بن شرف، كال ۱۴۱۸ھ - ۱۹۹۸ م، الرياض الصالحين، طبعه: المكتبة الاسلامي - بيروت - لبنان.
- ۳۱- النووي: يحيى بن شرف، شرح الاربعين للنووي، طبعه: دارالكتاب العربي.
- ۳۲- هاشم محمد، كال ۱۴۱۴ھ ق- ۱۹۹۳ م، ضوابط السلوك والمنجيات، طبعه: مكتبة دارالسالم للنشر والتوزيع - السعودية.
- ۳۳- الهيثمي: نورالدين علي بن ابي بكر، مجمع الزوائد ومنبع الفوائد، اتم ٽوك، طبعه: دارالفكر - بيروت لبنان.
- ۳۴- البخاري، محمد بن اسماعيل صحيح البخاري بن مغيره، ٽوك، طبعه بيروت دار بن كثير اليمامة
- ۳۵- البخاري، محمد بن اسماعيل صحيح البخاري بن مغيره، ٧ ٽوك، طبعه بيروت دار بن كثير اليمامة
- ۳۶- البخاري، محمد بن اسماعيل صحيح البخاري بن مغيره، ۸ ٽوك، طبعه بيروت دار بن كثير اليمامة
- ۳۷- البخاري، محمد بن اسماعيل صحيح البخاري بن مغيره، ۱۸ ٽوك، طبعه بيروت دار بن كثير اليمامة
- ۳۸- البخاري، محمد بن اسماعيل صحيح البخاري بن مغيره، ۱۹ ٽوك، طبعه بيروت دار بن كثير اليمامة
- ۳۹- البخاري، محمد بن اسماعيل صحيح البخاري بن مغيره، ۲۰ ٽوك، طبعه بيروت دار بن كثير اليمامة
- ۴۰- البخاري، محمد بن اسماعيل صحيح البخاري بن مغيره، ۲۲ ٽوك، طبعه بيروت دار بن كثير اليمامة
- ۴۱- النيسابوري، أبو الحسين مسلم بن الحجاج بن مسلم القشيري، صحيح مسلم، ۱ ٽوك، دار الجليل بيروت
- ۴۲- النيسابوري، أبو الحسين مسلم بن الحجاج بن مسلم القشيري، صحيح مسلم، ۲ ٽوك، دار الجليل بيروت
- ۴۳- النيسابوري، أبو الحسين مسلم بن الحجاج بن مسلم القشيري، صحيح مسلم، ۹ ٽوك، دار الجليل بيروت

- ٤٤- النيسابوري ، أبو الحسين مسلم بن الحجاج بن مسلم القشيري ، صحيح مسلم ، ١٢ توك ، دار الجليل بيروت
- ٤٥- النيسابوري ، أبو الحسين مسلم بن الحجاج بن مسلم القشيري ، صحيح مسلم ، ١٤ توك ، دار الجليل بيروت
- ٤٦- السجستاني ، سليمان بن الأشعث أبو داود الأزدي ، سنن أبي داود ، ١٣ توك ، طبعه ، دار الفكر
- ٤٧- الترمذي ، محمد بن عيسى أبو عيسى السلمي ، الجامع الصحيح سنن الترمذي ٧ توك ، طبعه : دار إحياء التراث العربي - بيروت
- ٤٨- الترمذي ، محمد بن عيسى أبو عيسى السلمي ، الجامع الصحيح سنن الترمذي ٧ توك ، طبعه : دار إحياء التراث العربي - بيروت
- ٤٩- ابو عبد الله مالك بن انس ، الموطاء ، ٥ توك . طبعه دار احياء التراث العربي - مصر .
- ٥٠- ابو عبد الله مالك بن انس ، الموطاء ، ٣ توك . طبعه دار احياء التراث العربي - مصر .
- ٥١- ابن حنبل : احمد ، مسند احمد ١٣ ، توك . طبعه : دار الفكر - بيروت - لبنان .
- ٥٢- ابن حنبل : احمد ، مسند احمد ، ١٥ توك . طبعه : دار الفكر - بيروت - لبنان .
- ٥٣- ابن حنبل : احمد ، مسند احمد ، ١٩ توك . طبعه : دار الفكر - بيروت - لبنان .
- ٥٤- ابن حنبل : احمد ، مسند احمد ، ٢٠ توك . طبعه : دار الفكر - بيروت - لبنان .
- ٥٥- ابن حنبل : احمد ، مسند احمد ، ٤٣ توك . طبعه : دار الفكر - بيروت - لبنان .
- ٥٦- ابن حنبل : احمد ، مسند احمد ، ٤٦ توك . طبعه : دار الفكر - بيروت - لبنان .
- ٥٧- الطبراني ، ابوالقاسم سليمان بن احمد بن ايوب ، المعجم الكبير ، ٤ توك ، طبعه القاهرة دارالحرمين .
- ٥٨- الطبراني ، ابوالقاسم سليمان بن احمد بن ايوب ، المعجم الكبير ، ١٠ توك ، طبعه القاهرة دارالحرمين .
- ٥٩- الطبراني ، ابوالقاسم سليمان بن احمد بن ايوب ، المعجم الكبير ، ١١ توك ، طبعه القاهرة دارالحرمين .
- ٦٠- الطبراني ، ابوالقاسم سليمان بن احمد بن ايوب ، المعجم الكبير ، ١٢ توك ، طبعه القاهرة دارالحرمين .
- ٦١- الطبراني ، ابوالقاسم سليمان بن احمد بن ايوب ، المعجم الكبير ، ١٩ توك ، طبعه القاهرة دارالحرمين .

- ٢٢- القادري، علاء الدين علي بن حسام الدين ابن قاضي خان. كنز العمال في سنن الأقبوال والأفعال، ٢، تيوك طبعه: مؤسسة الرسالة.
- ٢٣- البيهقي، أبو بكر أحمد بن الحسين، شعب الإيمان ١ تيوك، طبعه: المكتب الإسلامي، دار عمار - بيروت، عمان
- ٢٤- البيهقي، أبو بكر أحمد بن الحسين، شعب الإيمان ١٢ تيوك، طبعه: المكتب الإسلامي، دار عمار - بيروت، عمان
- ٢٥- الصنعاني: محمد بن اسمعيل، كال: ١٤٠٧ هـ ق- ١٩٨٧ م، سبل السلام، ٧ تيوك، طبعه: دار الكتاب العربي - بيروت - لبنان.
- ٢٦- عرفة، منير، وبالوالدين احسانا، المكتبة الشاملة
- ٢٧- ابن أبي شيبة، أبو بكر عبد الله بن محمد الكوفي، المصنف في الأحاديث والآثار ٨ تيوك، مكتبة الرشد - الرياض
- ٢٨- القزويني: ابن ماجه محمد بن يزيد، سنن ابن ماجه، دولسم تيوك، مطبعه: مكتبة العلميه- بيروت-لبنان.
- ٢٩- المقدسي، الامام احمد بن محمد، مختصر منهاج القاصدين، طبعه، المكتب الاسلامي بيروت.
- ٧٠- الباني: محمد ناصر الدين بن نوح، صحيح الادب المفرد، طبعه: دارالصدق.
- ٧١- الصيدلي، د، جمال محمد الزكي، (انما بعثت لاتمم مكارم الاخلاق.
- ٧٢- السجستاني، سليمان بن الأشعث أبو داود الأزدي، سنن أبي داود، ٧ تيوك، طبعه، دار الفكر
- ٧٣- ابن حنبل: احمد، مسند احمد، ٤٥ تيوك. طبعه: دار الفكر - بيروت - لبنان.

خلورم فصل

٢- ناوره (بد) اخلاق

د اسلام د دين په رڼا كې د ځينو ناوړه (بدو) اخلاقو بېلگې

۱- غيبت

۲- دروغ ويل

۳- نمامت

۴- رياء كاري

۵- كبر

۶- د ناز او نخرو تگ

۷- حسد

۸- غصه

۹- تجسس

۱۰- بدگماني

ناوړه (بد) اخلاق

ناوړه اخلاق بې شمېره دنيوي او اخروي بدبختۍ زېږوي همدا لامل دی چې اسلامي شريعت په بېلا بېلو طريقو په ډېر تاكيد سره مسلمانان د پته هڅولي

چې ځانونه له ناوړو اخلاقو څخه لرې وساتي په دغه فصل کې د اسلامي شريعت له نظره ځينې ناوړه اخلاق په لاندې ډول ذکر کېږي:

۱- غيبت:

الف: د غيبت تعريف:

د غيبت تعريف په راتلونکي حديث شريف کې داسې بيان شوی دی:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ
أَتَدْرُونَ مَا الْغَيْبَةُ قَالُوا اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ قَالَ ذَكَرْتُ أَحَاكَ
بِمَا يَكْرَهُ قِيلَ أَقْرَأَيْتَ إِنْ كَانَ فِي أَخِي مَا أَقُولُ قَالَ إِنْ كَانَ فِيهِ
مَا تَقُولُ فَقَدْ اغْتَابْتَهُ وَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهِ فَقَدْ بَهْتَهُ).

(۲۸، ۴۷۲).

ابوهريره روايت کوي چې رسول الله صلى الله عليه و سلم صحابو کرامو څخه وپوښتل: آیا تاسې غيبت پېژنئ؟ صحابو کرامو عرض وکړ، چې د غيبت په تعريف الله تعالى او د هغه رسول ښه پوهیږي. نو رسول الله صلى الله عليه و سلم ورته غيبت په دې الفاظو سره تعريف کړ: د يو مسلمان ورور په غياب کې هغه پسې داسې خبره کول چې هغه يې بده گڼي، دې ته غيبت وايي، يو صحابي عرض وکړ، چې يا رسول الله صلى الله عليه و سلم که چېرې د مسلمان په اړه چې څه وایم هغه پکې موجود وي نو دا هم غيبت دی؟

نبي صلى الله عليه و سلم ورته وفرمايل: که چېرې ذکر شوی عيب پکې موجود وي دې ته غيبت وايي او که چېرې پکې موجود نه وي دې ته بهتان وايي. البته بهتان له غيبت څخه لويه گناه ده.

د غيبت اضرار او ناوړه پایلې:

عليه السلام راته وويل چې دې خلکو دنيا کې غيبت کاوه او د خلکو بې عزتي بې کوله

۳- په يو حديث کې عايشه (رضي الله تعالى عنه) د غيبت په اړه خپله قصه په داسې الفاظو بيانوي: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ: إِنَّ صَفِيَّةَ امْرَأَةً، فَقَالَتْ بِيَدِهَا: أَيُّ: إِنَّهَا قَصِيرَةٌ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: " لَقَدْ مَزَجْتِيهَا بِكَلِمَةٍ لَوْ مَزَجْتَ بِهَا الْبَحْرَ لَمَزَجَتْهُ ((. (٤٤، ١٣٤).

ما رسول الله صلى الله عليه و سلم ته د صفيه رضی الله عنها په اړه وويل چې قد بې لنډ دی يعنې (غيبت بې وکړ) رسول الله صلى الله عليه و سلم راته وفرمايل: تا داسې خرابه خبره وکړله چې که د بحر او بو سره گډه شي د بحر ټولې اوبه به خرابې کړي.

هغه ځايونه چې غيبت کول په کې جواز لري:

شپږو شرعي مقصدونو لپاره غيبت کول جواز لري چې په لاندې ډول ذکر کېږي (٥٢٥-٥٢٨).

اول: دا چې مظلوم د ظالم له لاسه داسې چاته شکايت وکړي چې د ظلم څخه بې خلاصوي.

دوهم: دا چې يو څوک چا کې د شريعت څخه مخالف کار وگوري نو دا کار داسې سپری ته په گوته کوي چې دا قوت او قدرت لري چې ذکر شوی بد کار څخه منع کړي.

درېم: دا چې د استفتاء لپاره وي هغه داسې چې يو چاته ورځي او ورته وايي چې فلاني سپری ما سره داسې چلند کړي دي، آیا هغه ما سره د داسې چلند کولو حق درلوده او که نه؟ زه ورسره څه وکړم؟ غوره خبره دا ده چې په پورتنۍ صورت

کې يې نوم وانه خستل شي او داسې وويل شي چې: که چېرې يو څوک د چا سره داسې چلند وکړي نو هغه سره بايد شرعاً څنگه معامله وشي؟

څلورم: دا چې يو تن کې کوم عيب موجود وي د دې په خاطر بل څوک ورباندې خبر وي چې له شر څخه يې وژغورل شي چې البته د دې گڼ صورتونه دي چې د هغو له جملې څخه يو دا دی چې څوک غواړي د چا سره نښېني وکړي نو جانب مقابل د دې د کړو وړو څخه خبر وي ترڅو په راتلونکي کې د دوی ترمنځ د شر مخه نيول شوي وي.

پنځم: دا چې يو څوک بڼکاره گناه کوي نو د داسې سړی د بڼکاره گناه يادونه جواز لري.

شپږم: دا چې يو عيب د چا نوم گرځيدلی وي لکه گوډ، روند، کون او داسې نور څوک له ذکر شوي نوم پرته نوموړی شخص په بل نوم خلکو پېژنده بيا د گوډ، روند او کون ويل ورته جواز نه لري البته د پورتنیو شپږو صورتونو جواز په صحيحو احاديثو سره ثابت دي.

د غيبت کوونکي د توبې څرنگوالی:

د غيبت کوونکي د توبې په هکله علماء دوه ډلې شوي دي يوه ډله علماء وايي چې د غيبت کوونکي توبه دا ده چې په خپل کړي غيبت پښيماڼه وي او راتلونکي کې د غيبت کولو څخه ځان وساتي خو بله ډله علماء وايي چې د ذکر شوو دوو نقطو ترڅنگ دريمه نقطه هم بايد په نظر کې ونيول شي هغه دا چې د چا غيبت يې کړې وي له هغه څخه د غيبت کولو بخښنه وغواړي، البته غوره نظر دا دی چې که غيبت هغه چا ته ور رسيدلې وي چې غيبت يې شوی دی نو د

هغه څخه د بخښنه و غواړي خو که غيبت نه وي ورسيدلې بخښنه دی ورڅخه نه غواړي (۱۳: ۸۹).

۲- دروغ ويل:

اسلامي شريعت د مسلمانانو څخه غواړي چې خپل ټول ژوند په حق او حقيقت ودروي، له حق پرته بل څه ونه وايي او له حق پرته په بل څه عمل ونه کړي چې په دې ترتيب يې حق د انساني خلقت د اساساتو څخه مهم اساس ګرځولې دی، ډېرې بدبختۍ چې انسانان ورسره نن ورځ لاس وګريوان دي اصلي علت يې دا دی چې انسانانو پورتنې مهم اسلامي اصل هير کړی دی (۱۲: ۵۲).

په دی اساس کوم ارزښت چې اسلامي شريعت حق ويلو ته ورکړې دی که کوم مسلمان ورڅخه ځان لری او درواغو ويلو ته لاس اوږد کړی داسې مسلمان د حقيقي مسلمانانو له ډلې څخه وتلې ګڼي لکه چې په دې هکله حديث شريف کې راځي چې رسول الله صلی الله عليه و سلم څخه پوښتنه وشوه. قِيلَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَيَكُونُ الْمُؤْمِنُ جَبَانًا فَقَالَ نَعَمْ فَقِيلَ لَهُ أَيَكُونُ الْمُؤْمِنُ بَخِيلًا فَقَالَ نَعَمْ فَقِيلَ لَهُ أَيَكُونُ الْمُؤْمِنُ كَذَابًا فَقَالَ لَا ((۲۵، ۱۳۱)).

ژباړه: آیا مؤمن ډارن کېدې شي؟ رسول الله صلی الله عليه و سلم وفرمايل: هو، بيا پوښتنه ترې وشوه چې آیا کېدلی شي يو مؤمن بخيل وي؟ نبي صلی الله عليه و سلم وفرمايل هو، بيا ورته وويل شو چې آیا کېدلی شي يو مؤمن دروغجن وي؟ رسول الله صلی الله عليه و سلم وفرمايل نه نشي کېدلی. د پورتنې حديث شريف مطلب دا نه دی چې بخل او د کافرو سره د جنگيدلو نه ويره کوچنۍ ګناه ده بلکې مراد ترې دا دی چې کله کله د بخل او ويری لپاره

عذر پیدا کیدای شي خو دروغ وويل په هيش صورت سره قابل د عذر نه دی (۵:۱۲).

گڼ شرعي دلايل مسلمانان دروغو وويلو څخه منع او رښتيا وويلو ته هڅوي چې ځينې د بېلگې په توگه په لاندې ډول ذکر کوو:

۱- الله تعالى په قرآنکريم کې مهرباني کړې ده: ﴿ ۳ ۴ ۵ ۶ ۷ ۸ ۹ ۱۰ ۱۱ ۱۲ ۱۳ ۱۴ ۱۵ ۱۶ ۱۷ ۱۸ ۱۹ ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ﴾ (۱: د التوبه سورت، آيت ۱۱۹).

ژباړه: ای مؤمنانود الله تعالى څخه وويريرئ او له هغو خلکو سره شئ چې رښتيا وايي (او له دروغو څخه ځان ساتي).

۲- رسول الله صلى الله عليه و سلم مهرباني کړې ده: ((إِذَا كَذَبَ الْعَبْدُ تَبَاعَدَ عَنْهُ الْمَلِكُ مِثْلًا مِنْ تَنْ مَاءِ جَاءَ بِهِ)) (۳۱، ۲۳۹)

ژباړه: کله چې يو سپری دروغ ووايي ددی دروغو د بدبويي له امله د رحمت ملائکې د دې سپری څخه د يو ميل په فاصله لرې کېږي.

۳- نبي صلى الله عليه و سلم فرمايلي دي: (تحروا الصدق و ان رأيتم ان الهلكة فيه فان فيه النجاة) (۳۰۵:۱۲).

ژباړه: په رښتيا وويلو کې ټينگ اوسئ اگر که تاسې پرې هلاک کېږئ هم، بېشکه چې رښتيا وويلو کې ستاسې حقيقي خلاصون دی.

هغه ځايونه چې دروغ وويل په کې جواز لري:

په راتلونکي حديث شريف کې هغه ځايونو په گوته شوي دي چې دروغ وويل په کې جواز لري، نبي صلى الله عليه و سلم فرمايلي دي:

((الكذب لا يصلح الا في ثلاث في الحرب لان الحرب خدعة والرجل يصلح به بين اثنين و حديث الرجل امرأته و حديث المرأة زوجها) (٣٢٥:٢٢).

ژباړه: دروغ ويل پرته له دغو دريو ځايونو نورو ځايونو کې جواز نه لري: کافرو سره جنگ کې ځکه چې جنگ دوکه کول دي، په هغه ځای کې چې يو څوک د دوو تنو ترمنځ روغه جوړه راوړي او هغه ځای کې چې ميره خپلې بنځې سره يا بنځه خپل ميره سره پرې روغه جوړه برابر وي.

٣- شيطانت (نميمة):

شيطانت (نميمة) دې ته وايي چې يو څوک د دوو تنو ترمنځ گرځي راگرځي د يوه جانب خبری بل جانب ته رسوي ترڅو په دې وسيله د جانيينو ترمنځ شر او فتنې راپيدا کړي (١٤٨:١٥).

اسلامي شريعت د فرد، کورنۍ او ټولني لپاره اتفاق، سوکاله او ارامه ژوند جوړول غواړي خو شيطان سړی (نمام) په يوه لحظه کې د کورنۍ او ټولني وحدت له منځه وړي او هغوی د هلاکت کندي ته غورځوي په همدې لامل دا خبره ډېره مشهور ده چې د نمام عمل د شيطان د عمل څخه ډېر خطرناک دی ځکه چې شيطان خلک د تباهي کندي ته په وسوسو سره غورځوي خو نمام مستقيماً سړی له لاسه نيسي او د هلاکت کنده کې يې اچوي (٩١:١٣).

گڼ شرعي دلايل مسلمانان د شيطانت څخه منع کوي چې د هغو له جملې څخه يو حديث شريف د بېلگې په توگه په لاندې ډول ذکر کوو:

رسول الله صلى الله عليه و سلم مهرباني کړی: (لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَتَاتٌ) (٣٢٥، ٤٥).

ژباړه: جنت ته تمام (شیطان شخص) نه شي داخلېدلی.

۴- ریاء کاری:

د ریاء تعریف علماؤ دارنگه کړی دی: (ارادة العباد بطاعة المعبود عزوجل للحصول على الحظوة بينهم والمنزلة في قلوبهم) (۲۴۳:۱۵).

ژباړه: ریاء دې ته وايي چې د الله تعالی د عبادت پر مهال بنده گان مراد کړلای شي خو ددې پوسيله د هغوی په منځ کې ځانته مقام حاصل کړي او په زړونو کې یې ځای ونیسي.

الله تعالی یوازې او یوازې هغه عمل باندې اجر او ثواب ورکوي چې ریاء په کې ځای ونه لري تنها د ده د رضا په خاطر ترسره شوی وي په دې اړه رسول الله صلی الله علیه و سلم داسې مهرباني کړې ده: (ان الله لا يقبل من العمل الا ما كان خالصاً وابتغى به وجهه) (۲۸:۱۹).

ژباړه: الله تعالی یوازې هغه عمل قبلوی چې سوچه وي او تنهاد الله تعالی د رضا په خاطر شوی وي. نو دا چې ریاء عملونه تباہ کوي په دې وجه اسلامي شریعت مسلمانان له ریاء منع کوي او دې ته یې هڅوي چې نیک عملونه یوازې او یوازې د الله تعالی د رضا په خاطر ترسره کړي مونږ دلته ځینې شرعي دلایل د بېلگې په توگه ذکر کوو:

۱- رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمایلي دي چې الله تعالی داسې فرمایلي: (يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى: مَنْ عَمَلَ عَمَلًا أَشْرَكَ فِيهِ غَيْرِي فَهُوَ لَهُ كَلْبُهُ وَأَنَا عَنْهُ بَرِيءٌ وَأَنَا أَغْنَى الْأَغْنِيَاءِ عَنِ الشَّرِكِ) ((۳۸، ۱۳۳)).

ژباړه: چا چې د نیک عمل په ترسره کولو کې زما رضاء سره بل څوک شریک کړي نو دا عمل ټول د هماغه بل تن د خوښۍ لپاره شوزه د دې عمل څخه بېزاره يم.
۲- ریاء ته اسلامي شریعت کې کوچنی شرک ویل شوی دی په دې هکله رسول الله صلی الله علیه و سلم داسې مهرباني کړې ده

إِنَّ أَخْوَفَ مَا أَخَافُ عَلَيْكُمُ الشِّرْكَ الْأَصْغَرَ قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا الشِّرْكَ الْأَصْغَرُ قَالَ الرِّيَاءُ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى يَقُولُ يَوْمَ تُجَازَى الْعِبَادُ بِأَعْمَالِهِمْ أَذْهَبُوا إِلَى الَّذِينَ كُنْتُمْ تُرَاءُونَ بِأَعْمَالِكُمْ فِي الدُّنْيَا فَاَنْظُرُوا هَلْ تَجِدُونَ عِنْدَهُمْ جَزَاءً (۱۲۸.۴۱).

ژباړه: زه په تاسې ډېر زیات ډارېږم چې تاسې به کوچنی شرک وکړئ صاحبو کرامو عرض وکړ، چې یا رسول الله کوچنی شرک څه شی ته وايي؟ نبي صلی الله علیه و سلم ورته وفرمایل: کوچنی شرک ریاء ته وايي کله چې د قیامت په ورځ الله تعالی خپلو بندگانو ته د خپلو نیکو عملونو بدلله ورکوي نو کومو کسانو چې نیکو عملونو کې یې ریاء کړې وي هغوی ته به ووايي لاړ شی د هغو خلکو څخه د خپل عمل بدلله وغواړئ چې په دنیا کې دا نیک کارونه تاسې د هغوی لپاره ترسره کول او گورئ چې ایا د هغوی سره بدلله موندلای شی او کنه؟

۵- کبر:

د کبر تعریف رسول الله صلی الله علیه و سلم په راتلونکي حدیث شریف کې داسې کړی دی: لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ مِنْ كِبْرٍ قَالَ رَجُلٌ إِنَّ الرَّجُلَ يُحِبُّ أَنْ يَكُونَ تَوْبَهُ حَسَنًا وَتَعَلُّهُ

۱- نبی صلی الله علیه و سلم مهرباني کړې ده چې الله تعالی فرمایلي دي:
 ((الْكِبْرِيَاءُ رِدَائِي وَالْعِظْمَةُ إِزَارِي فَمَنْ نَازَعَنِي وَاحِدًا مِنْهُمَا
 أَلْقَيْتُهُ فِي النَّارِ)). (۴۳، ۲۱۳).

کبر زما خادار او لویی زما پرتوگ دی یعنی (عظمت او کبر زما ځانگړې صفات دي) چې زما څخه پرته بل هیڅوک د دې وړتیا نه لري، چا چې دغو صفاتو کې ځان راسره شریک کړي، دوزخ کې یې اچوم.

۲- رسول الله صلی الله علیه و سلم مهرباني کړې ده: ((بِحَسْبِ امْرِئٍ مِنَ
 الشَّرِّ أَنْ يَحْقَرَ أَحَاهُ الْمُسْلِمَ)) (۱۲، ۴۲۲).

د یوه تن د هلاکت او تباهی لپاره همدومره شربس دی چې خپل مسلمان ورور خوار او ذلیل وگڼي.

د کبرجنو نښې نښانې:

کبر مختلف ډولونه او شکلونه لري چې نښې یې په کبرجنو کې راڅرگندېږي، چې د هغو له جملې څخه ځینې یې په لاندې ډول دي:

۱- کبر جن ځینې داسې دي چې فقیرانو او مسکینانو خلکو سره په ناسته پاسته شرمېږي، خوبښېږي او ویاړي چې تل د منصب خاوندانو او شتمنو سره اوسي.

۲- د کبرجنو بله نښه داده چې تل هڅه کوي چې په خپل لباس او موټر سره په خلکو ځان جگ وگڼي، رنگارنگ لباسونه او نوي ماډل موټرونه د دې لپاره بدلوي رابدلوي چې په نورو فخر وکړي.

۳- ځینې خلک چې ځان دعوتگران هم گڼي چې لږ خلک وي خبره نه کوي او یا درست اهتمام ورته نه کوي خو کله چې خلک زیات وي په خبرو کې دلچسپي اخلي او موضوع ته اهتمام کوي.

۴- دڪبر جنو ریاڪارو بله ننبه داده چي ڪله خبري کوي، مبالغه کوي، دڄان نبودني په خاطر لغت پراني کوي، او پخوله کي به ڙبه داسي اروي راپوي چي دييان اثر به له منجه ويسي او غرور يي له ورايه په خبرو کي بنڪاري، رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) ددغو خلکو خخه په دي توگه يادونه کوي: ((اِنَّ اللّٰهَ عَزَّ وَجَلَّ يُبْغِضُ الْمُبْلِغَ مِنَ الرَّجَالِ الَّذِي يَتَخَلَّلُ بِلِسَانِهِ تَخَلَّلَ الْبَاقِرَةَ بِلِسَانِهَا)) . (۳۲، ۱۹۳).

الله تعالى هغه مبلغ ڊرېدايسي چي په خوله چي به ڙبه داسي اروي راپوي لکه غوايان چي دخوراک پر مهال خوله کي ڙبه اروي راپوي.

۵- دڪبر جنو بله ننبه داده چي پر خپل علم به له نورو خلکو ڄان لوڙگني دخپل ڄان دشهرت او ريا کاري په خاطر به دخپل ڄان صفتونه کوي، تل به هڅه کوي چي په خپلو خبرو کي علماؤ ته اخطارونه او چيلنجونه ورکري، علم يي ددي لپاره کري وي چي علماؤ سره پري مناظري او مقابلي وکري، ناپوهو خلکو سره جگري وکري ڄان پري لوڙ وگني، دا هغه مذموم صفات دي چي رسول کریم (صلى الله عليه واله وسلم) ددي کار ممانعت په دي الفاظو سره کري دي:

((لَا تَعْلَمُوا الْعِلْمَ لَتُبَاهُوا بِهِ الْعُلَمَاءُ وَلَا لَتُمَارُوا بِهِ السُّفَهَاءُ وَلَا تَحَيَّرُوا بِهِ الْمَجَالِسَ فَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ قَالَنَارُ النَّارِ)) . (۴۲، ۲۹۶).

علم ددي لپاره مه زده کوي چي علماؤ سره پري مقابلي وکري، او مه ددي لپاره علم زده کوي چي ناپوهو سره پري جگري وکري، او مه ددي لپاره علم زده کوي چي په مجالسو کي ڄان په نورو لوڙ وگني، که هر چا دا کار وکړ نو اور يي ځاي دي اور يي ځاي دي.

يوجل حديث كې دې موضوع ته داسې اشاره شوې ده: ((إِنَّ مِنْ أَحَبِّكُمْ إِلَيَّ وَأَقْرَبَكُمْ مِنِّي مَجْلِسًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَحَاسَنَكُمْ أَخْلَاقًا وَإِنَّ أَبْغَضَكُمْ إِلَيَّ وَأَبْعَدَكُمْ مِنِّي مَجْلِسًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ الثَّرْتَارُونَ وَالْمُتَشَدِّقُونَ وَالْمُتَّقِيهِقُونَ قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ قَدْ عَلِمْنَا الثَّرْتَارُونَ وَالْمُتَشَدِّقُونَ فَمَا الْمُتَّقِيهِقُونَ قَالَ الْمُتَكَبِّرُونَ)). (٣٠٩، ٤٥).

دقيامت په ورځ به په تاسې كې ماته ډېر محبوب، او په مجلس كې ما ته ډېر نږدې به هغه څوك وي چې دښو اخلاقو څښتن وي، او ماته تر ټولو مبعوض ترين او په مجلس كې به له ما نه لرې هغه څوك وي چې ډېرې او تكلفي خبرې كوي (٢٩٦، ٤٣) او هغه څوك چې غټې او په ډكه خوله فصاحت سره خبرې ددې لپاره كوي چې دخپلو خبرو عظمت خلكو ته وښايي (٢٩٦، ٣٤). او هغه سړي چې په خپلو خبرو كې مبالغه كوي، او ږدوي يې ددې لپاره چې خلك دخپلو خبرو د تاثير لاندې راولي، په خلكو خپل غوره والي ثابت كړي او خلكو ته خپل ځان پوه سړي معرفي كړي. (٢٩٦، ٣٤)

دكبر علاج:

كه څوك دكبر علاج كول غواړي نو دمسكينانو سره دې اړيكي وساتي په مجلس كې تر ټولو وروسته كيني او داسې چارې ترسره كړي چې دكبرجن دشان سره نه ښايي لكه دلرگيو وړل پنډه په شا كول او داسې نور

٦- په لاره كې په نازو نخرو تگ:

ژباړه: يو سپرى ښکلى لباس اغوستى وو خپل سر يې رېمنځ کړى ؤ او په نازو نڅرو په لاره کې روان ؤ چې الله تعالى دا سپرى په ځمکه ننويست تر قيامته به ځمکه کې ننوځي.

۷- حسد:

د حسد تعريف:

((تمنى زوال النعمة عن صاحبها، سواء كانت نعمة دين او دنيا)). (۴۸، ۳۳۲).
 ((له يو چا نه دنعمت دزوال ارزو درلودل برابره خبره ده هغه ديني نعمت وي او که دنياوي.

حسد يو ناوړه قلبي مرض:

حسد يو ناوړه او بد قلبي مرض دى چې د حسد کوونکي په بدوالي دلالت کوي ، په ټولنه کې د شر خپرېدو لامل ، او د ټولني د زوال سبب گرځي .
 حسد په حقيقت کې دنورو زيات شمېر بدو خويونو دمنځ ته راتلو مصدر گڼل کېږي له دې لارې شېطان دانسان نفس ته داخلېږي او ډېرو ناوړو چارو ته يې هڅوي

د حسد کولو عوامل:

حسد عموماً له کبر، دښمنۍ، بغض، ځان ښودنې، په نورو باندې د رځې کولو، د ځان لوړ گڼلو او زيات شمېر نورو ناوړه اخلاقو په سبب انسان کې پېدا کېږي

په اسلامي شريعت کې د حسد کولو حکم:

اسلام حسد کول حرام کړي دي او په کلکو الفاظو يې مؤمنان ورڅخه منعه کړي دي، له کبيره گناهونو څخه يې شمېري، د دنيا او اخرت دزيان لامل يې گڼي، او ايمان پر ضد يې شمېري، لاندیني احاديث د حسد د حرمت لپاره څرگند دلايل دي

۱- رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) په دې هکله داسې فرمايي: **لَا يَجْتَمِعَانِ فِي قَلْبِ عَبْدٍ الْإِيمَانُ وَالْحَسَدُ** ((۳۵، ۱۵۷)).
دمؤمن په زړه کې ايمان او حسد دواړه نه يوځاي کېږي.

۲- په يوبل حديث کې رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) له حسد څخه په دې الفاظو منعه کړې ده: ((لَا تَبَاغَضُوا وَلَا تَحَاسَدُوا وَلَا تَدَابَرُوا وَكُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا وَلَا يَجِلْ لِمُسْلِمٍ أَنْ يَهَاجِرَ أَخَاهُ فَوْقَ ثَلَاثِ لَيَالٍ)). (۲۴، ۳۹۵).

يو بل سره بغض مه کوئ، يو بل سره حسد مه کوئ، يو بل نه مه مرورېږئ دالله تعالى بنده گان وروڼه وروڼه شئ، ديو مسلمان لپاره جايز نه دي چې دخپل مسلمان ورور سره له درې ورځو څخه زيات اړيکې پرېکړي.

۳- ((إِيَّاكُمْ وَالْحَسَدَ فَإِنَّ الْحَسَدَ يَأْكُلُ الْحَسَنَاتِ كَمَا تَأْكُلُ النَّارُ الْحَطَبَ أَوْ قَالَ الْعُشْبَ)). (۴۳، ۵۲).

له حسد څخه ځانونه وساتئ، ځکه حسد نيکي داسې خوري لکه اور چې لرگي خوري.

د حسد اضرار:

۱- حسد نه يواځې داچې لويه گناه ده بلکې دنورو لويو گناهونو لکه کبر، دښمني، ځان بنودنه، ظلم، قتل، عجب او داسې نورو ناوړه اخلاقو دمنځ ته راتلو سبب گرځي. (۳۳۲:۴۸)

۲- حسد داور هغه سڪروتيه ده چې نه يواځې داچې په خپله حسد کونکي ته اور لگوي، بلکې له کبله يې په ټولنه کې زيات شمېر افرادو ته ضرر رسيري او دټولني د هلاکت لامل گرځي. (۲۰۱:۴۹).

۳- حسد کونکي دالله تعاليٰ دنعمتونو دښمن، دالله تعاليٰ په پرېکړو ناراض، اودبنده گانو ترمنع دالله تعاليٰ پر وېش اعتراض کونکي دي، رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) په دې هکله داسې فرمايي:

((الحاسد عدو نعمتي ، متسخط لقضائي ، غير راض بقسمتي التي قسمت بين عبادي)). (۳۲، ۱۵۰).

حسد کونکي زما دنعمتونو دښمن، زما په پرېکړو ناخوښ، اودبنده گانو ترمنع زما په تقسيم ناراضه دي.

دحسد او بغض ترمنع توپير:

بغض دغصې هغه پايله ده چې انسان دښمنۍ کولو ته هڅوي، دبغض له کبله دانسان سره حسد پيدا کېږي، بغض خاص، او حسد عام دي، حسد په هر حالت کې حرام خو بغض که دالله تعاليٰ په خاطر وي مستحب گڼل کېږي او انسان ته پرې اجر ورکول کېږي، رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) په دې هکله فرمايي: ((مَنْ أَحَبَّ لِلَّهِ وَأَبْغَضَ لِلَّهِ وَأَعْطَى لِلَّهِ وَمَنَعَ لِلَّهِ فَقَدْ اسْتَكْمَلَ الْإِيْمَانَ)). (۲۹۱:۳۲).

چاچې دالله تعاليٰ لپاره مينه وکړه دالله لپاره يې چاسره بغض وکړ، دالله تعاليٰ لپاره يې چا ته څه شی ورکړ، يايې منعه کړ، ايمان يې بشپړ شو.

عَنْ مُعَاذٍ أَنَّهُ سَأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ أَفْضَلِ الْإِيْمَانِ قَالَ: ((أَنْ تُحِبَّ لِلَّهِ وَتُبْغِضَ لِلَّهِ)). (۴۱، ۱۰۶).

معاذ بن جبل (رض) له نبي کریم (صلی الله علیه و اله وسلم) څخه پوښتنه وکړه چې غوره ایمان کوم یو دی؟ وې فرمایل: چې محبت او بغض دې د الله تعالی لپاره وي.

د حسد او غبطې تر منځ توپیر:

غبطه او حسد یو بل څخه توپیر لري، په حسد کې یو څوک د یو چا دنعمت د زوال ارزو لري ده ته ورکول شي یا نه، خو برخلاف په غبطه کې یو څوک د یو چا دنعمت ارزو نه لري او نه غواړي چې نوموړي شخص څخه نعمت واخستل شي، بلکې ارزو یې داوي چې کوم نعمت مقابل لوري ته ورکول شوی دی هماغسې ده ته هم ورکول شي، (۴۸:۳۳۲)

د حسد علاج:

۱- الهي پرېکړو ته غاړه اېښودل، له دنیا څخه بې رغبتې (زهد) او داخرت حساب کتاب مخ ته اېښودل هغه اسباب دي چې پر مټ یې له حسد څخه ځان ژغورلای شو، ځکه په دې اسبابو سره د زړه تشفي کېږي، سکون پرې حاصلیږي او د انسان د اطمینان سبب ګرځي.

۲- د دې شیطاني خوي (حسد) علاج په قناعت او په الهي تقسیم باندې راضي کېدو سره کېږي، که څوک غواړي چې له دې بد عادت څخه نجات ومومي نو د الله (جل جلاله) څخه دې بڅښنه و غواړي (استغفار) دې ووايي او د چا سره چې حسد لري دهغه لپاره دې د خیر دعا وکړي نو ډېر زړه یې له زړه څخه کینه ووځي.

۸- غصه:

غصه د اور یوه لمبه ده چې شیطان ورڅخه جوړ شوی او انسان هغه وخت د شیطان دغه خوي اخلي چې په قهر شي، انسان چې له خاورې جوړ شوی

طبیعت یې سکون او وقار دی، او د اور طبیعت لمبې او ګرموالی دی نو انسان د غصې په حالت کې له خپل اصلي حالت څخه بدلون مومي او د شیطان خوي او خصلت اخلي، له همدې کبله کله چې یو صحابي له رسول الله (صلی الله علیه و اله وسلم) څخه د نصیحت غوښتنه کوي نو رسول الله (صلی الله علیه و اله وسلم) ورته فرمایي:

((..! تَغْضَبُ قَرْدًا مَرَارًا قَالَ لَا تَغْضَبُ)) (٢٢: ٧٤).

غصه مه کوه هغه بیا بیا غوښتنه کوله رسول الله (صلی الله علیه و اله وسلم) همدغه ځواب ورکاوه چې غصه مه کوه.

که څه هم غصه د انسان یو فطري عمل دی ځان ساتل ورڅخه یو ستونزمن کار دی خو د اسلامي شریعت غوښتنه داده چې مسلمان د غصې له تتایجو څخه ځان وساتي، ځان کنترول کړي او هغه کارونه تر سره نه کړي چې د غصې په نتیجه کې منځ ته راځي، لکه تعصب، جګړه، ظلم، وژنې، طلاق او داسې نور بد عواقب، رسول الله (صلی الله علیه و اله وسلم) فرمایي: دي ((لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرْعَةِ إِمَّا الشَّدِيدُ الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ)) (٢٤، ٣٩٢).

پهلوان هغه نه دی چې بل راو پرزوي، یقیني پهلوان هغه دی چې د غصې پر مهال خپل ځان کنترول کړي.

د غصې علاج:

که په چا کې دغه صفت موجود وي نو په حدیث کې هغې علاج داسې ښودل شوی دی:

١- غصه کوونکی دې خپل فزیکي حالت ته بدلون ورکړي:

رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) فرمايلي دي: ((إِذَا غَضِبَ أَحَدُكُمْ وَهُوَ قَائِمٌ فَلْيَجْلِسْ فَإِنْ ذَهَبَ عَنْهُ الْغَضَبُ وَإِلَّا فَلْيَضْطَجِعْ)) (٤٠٢:٣٢).

يعني: کله چي يو له تاسي غصه شي که ولاړ وي نو کېديني که غصه ترې لاړه نو بڼه تر بڼه او که غصه يې ختمه نه شوه نو تکیه دي ووهي.

۲- غصه کوونکی دي اودس وکړي:

په دې اړه در رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) لارښوونه داسې ده: په يوبل حديث کي يې علاج داسې ذکر شوی ((إِنَّ الْغَضَبَ مِنَ الشَّيْطَانِ وَإِنَّ الشَّيْطَانَ خُلِقَ مِنَ التَّارِ وَإِنَّمَا تُطْفَأُ التَّارُ بِالْمَاءِ فَإِذَا غَضِبَ أَحَدُكُمْ فَلْيَتَوَضَّأْ)) (٤٠٣:٣٢).

غصه د شيطان له لوري وي او شيطان له اوره پېدا شوی دی، اور په اوبو مي کېږي، نو کله چي يو له تاسي په غصه شي اودس دي وکړي. يعني: کله چي يوله تاسي غصه شي نو اودس دي وکړي ځکه غصه له اوره پيدا شوي او اور په اوبوسره مړ کېږي.

۳- اعوذ بالله دي ووايي:

دا عوذ بالله په ويلو سره دانسان غصه له منځه ځي رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) په دې هکله داسې فرمايي:

((لو يقول أحدكم إذا غضب: أعوذ بالله من الشيطان الرجيم ذهب عنه غضبه)) (١٥٧:٣٧).

دغصې پر مهال که له تاسي څخه يو څوک ((اعوذ بالله من الشيطان الرجيم)) ووايي، نو غصه به ترې لاړه شي.

په دې اړه يوه كيسه په حديث كې داسې ذكر شوی ده:

عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ اسْتَبَّ رَجُلَانِ عِنْدَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَتَّى عُرِفَ الْغَضَبُ فِي وَجْهِ أَحَدِهِمَا فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِنِّي لَأَعْلَمُ كَلِمَةً لَوْ قَالَهَا لَذَهَبَ غَضَبُهُ أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ((٤٢: ٣٤٩).

معاذ بن جبل (رضي الله تعالى عنه) روایت کوي چې د نبي کریم (صلى الله عليه وسلم) په مخکې دوو تنو يو بل ته کنځلې پېل کړې تردې چې ديو په مخکې دغصې اغېزې را څرگندې شوې نبي کریم (صلى الله عليه وسلم) وفرمايل: ما ته يوه کلمه معلومه ده که يې ووايې نو غصه به يې سره شي هغه (أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ) دی

٩- د خلکو پټ عیبونه لټول (تجسس):

د تجسس تعريف:

علماو د تجسس تعريف داسې کړی دی (التجسس البحث عما يکتُم عنک) (١٧: ٣٣٣).

ژباړه: تجسس د هغه شي لټونې ته وايي چې ستا څخه پټ کړل شوی دی.

د تجسس حکم:

د گڼو مصالحو پر اساس اسلامي شريعت په مسلمانانو حرام کړې چې يو مسلمان د بل مسلمان پټو عیبونو پسې وگرځي، هغه را برسېره کړي، او مسلمان پ ټولنه کې رسوا کړي، د تجسس د حراموالي گڼ دلایل موجود دي چې ځېنې يې د بېلگې په توگه په لاندې ډول ذکر کوو:

۱- الله تعالى په قرآنکريم کې مهرباني کړې ده: (... ﴿...﴾ آيت (۱: د الحجرات سورت، آيت (۱۲).

ژباړه: او مه لټوي تاسې پټ عیبونه د مسلمانانو.

۲- په همدې توگه رسول الله (صلی الله علیه واله وسلم) په ډېرو سختو الفاظو دهغه چا غندنه کړې چې د مسلمان پټ عیوب رابرسېره کوي، او غواړي چې په دې سره مسلمان رسوا کړي، په دې هکله دهغه (صلی الله علیه واله وسلم) فرمان په دې ډول دی:

((يَا مَعْشَرَ مَنْ آمَنَ بَلْسَانَهُ وَلَمْ يَدْخُلْ الْإِيمَانُ قَلْبَهُ لَاتُغْتَابُوا الْمُسْلِمِينَ وَلَا تَتَّبِعُوا عَوْرَاتِهِمْ فَإِنَّهُ مَنْ اتَّبَعَ عَوْرَاتِهِمْ يَتَّبِعْ اللَّهُ عَوْرَتَهُ وَمَنْ يَتَّبِعْ اللَّهَ يَفْضَحْهُ فِي بَيْتِهِ)) (۳۳:۳۳).

ای هغې ډلې چې په ژبه یې ایمان راوړی او زړه ته یې ایمان ننوتی نه دی تاسې د مسلمانانو غیبت مه کوئ او د مسلمانانو پټ عیبونه مه لټوي څوک چې د مسلمانانو پټ عیبونه ولټوي الله تعالی به دهغه عیبونه ولټوي او د چا چې الله تعالی عیبونه ولټول الله تعالی به داسې سړی په خپل کور کې وشموي.

پر مسلمان پرده واچوئ:

د الله تعالی رینستینی استازی دهغه چا چې په مسلمان پرده اچوي مقام بیانوي او په دې بیان سره هغه څوک تشویقوي چې د مسلمان تجسس نه کوي په دې هکله دهغه لارښوونه داسې ده:

۲- رسول الله صلی الله علیه و سلم مهرباني کړې ده: ((لَا يَسْتَرْ اللَّهُ عَلَى عَبْدٍ فِي الدُّنْيَا إِلَّا سَتَرَهُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ)) (۲۸:۴۷۸).

څوک چې د يوه مسلمان په عيب باندې په دنيا کې پرده واچوي الله تعالى به د دې سړي په عيب باندې د قيامت په ورځ پرده واچوي.

په يوبل حديث کې دې الفاظو ته ورته الفاظ راغلي دي خو په لږزياتوالي چې په دې حديث کې د دنيا يادونه هم شوې ده لکه چې فرمايي: وَمَنْ سَتَرَ مُسْلِمًا سَتَرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ((٢٩، ٣٠)).

څوک چې د يو مسلمان په عيب باندې پرده واچوي الله تعالى به دهغه په عيب باندې په دنيا او اخرت کې پرده واچوي.

٣- نبي صلى الله عليه و سلم مهرباني کړی: (طوبى لمن شغلته عيبه عن عيوب الناس) ((٣٦: ٤٤٣)).

نېکمرغه دى هغه مسلمان چې د خپلو عیبونو اصلاح کولو دومره مشغول کړي وي چې د خلکو عیبونو ته د فکر کولو لپاره هيڅ وخت نه لري.

٥- عبدالرحمن بن عوف رضی الله عنه يوه شپه د اميرالمؤمنين عمر بن الخطاب رضی الله عنه سره د مدينې منورې په کوڅو کې گرځيده ترڅو د خلکو د حال احوالو څخه ځان خبر کړي په دې وخت کې د يوه کور د دروازی څخه ښکاریده چې کور کې چراغ لگيدلى او د خلکو گڼه گڼه ده عمر رضی الله عنه عبدالرحمن بن عوف رضی الله عنه ته مهرباني وکړله چې دا کور د ربيعه بن اميه بن خلف دى دوى اوس لگيا دي. شراب څښي دوى سره څه وکړو؟ عبدالرحمن بن عوف رضی الله عنه وويل: مونږ د اوس لپاره لگيا يو تجسس کوو ، حال دا چې الله تعالى فرمايلي دي: (ولاتجسسوا) چې په دې اساس دواړو دا خلک په خپل حال پريښودل او هيڅ يې ورته ونه ويل. (٣٣٣: ١٧).

لکه څرنگه چې يو مسلمان ته لازم نه دي چې د بل مسلمان عیبو پسې وگرځي او هغه وپلټي نو دغسې خپل عیب هم بايد پټ کړي او چا ته يې ښکاره نه

کړي، او څوک چې ډاکار کوي هماغسې دجزاء او عذاب مستحق دی لکه پردي عیوب چې لوڅوي، رسول الله (صلی الله علیه و اله وسلم) په دې هکله فرمایي:

((كُلُّ أُمَّتِي مُعَافَى إِلَّا الْمُجَاهِرِينَ وَإِنَّ مِنَ الْمُجَاهِرَةِ أَنْ يَعْمَلَ الرَّجُلُ بِاللَّيْلِ عَمَلًا ثُمَّ يُصْبِحَ وَقَدْ سَتَرَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ فَيَقُولُ يَا فُلَانُ عَمِلْتُ الْبَارِحَةَ كَذَا وَكَذَا وَقَدْ بَاتَ يَسْتُرُهُ رَبُّهُ وَيُصْبِحُ يَكْشِفُ سِتْرَ اللَّهِ عَنْهُ)) (١٥:١٩).

زما هرا متي دمعاڼي لياقت لري خو مجاهرين نه، مجاهرين هغه خلک دي چې د شپې يو ناروا عمل تر سره کړي، الله تعالی هغه باندې پر دې واچوي بيا سحر خلکو ته بيان کوي چې ای فلانيه بېگناه مې دغسې دغسې کارونه وکړل، شپه به يې دالله تعالی په پرده کې تېره کړې وي او سهار دالله تعالی پر ده له ځانه پورته کوي.

١٠- بد گماني:

بد گماني هغه بد خوي او عادت دی چې دزيات شمېر ناوړه بدو پايلو دمنځ ته راتلو سبب گرځي، نوځکه خو په قران کریم کې له دې ناوړه خوي څخه په کلکه منعه راغلې ده، الله تعالی فرمایي: ((يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ...)) (الحجرات 12)
ای مؤمنانو، له ډېرو گومانونو کولونه ډډه وکړئ چې ځينې گومانونو څخه کار اخستل گناه وي.

رسول الله (صلى الله عليه واله وسلم) هم له بد گمانئ څخه موږ منع كړي يو لكه چې فرمايي: ((إِيَّاكُمْ وَالظَّنَّ فَإِنَّ الظَّنَّ أَكْذَبُ الْحَدِيثِ)) (۲۴):

(۳۹۶). له گمان څخه ځانونه وساتئ ځكه گمان كول تر ټولو بد درواغ دي.

په قران كريم كې الله تعالى له ځينو گمانونو څخه منع فرمايلې ده له دې حكم څخه جو تيري چې په مطلق ډول له گمان كولو څخه منع نده شوې بلكې له ډېرو زياتو گمانونو څخه كار اخستل او دهر ډول گمان پېروي كول منع كړاى شوي دي ، كله چې ځينې گمانونه گنا وي نو په كار داده چې دغه حكم باندې ددرستې پوهې لپاره تجزيه او په ډولونو ووېشل شى پر دې بنا گمانونه په لاندې ډولونو وېشو:

۱- بڼه گمان:

يو ډول گمان هغه دى چې داخلاقو له نظره ډېر غوره او ددين له نظره مطلوب گمان دى، دمثال په ډول په الله تعالى او دهغه په رسول، پر مؤمنانو او پر هغو خلكو باندې نېك گمان كول چې د مؤمنانو سره ناسته پاسته لري او دهغو په باب دبد گمانئ كولو هيڅ دليل نه وي.

۲- غالب گمان

لكه په محكمه كې چې قاضي دگواهانو په گواهي يوه پرېكړه په غالب گمان تر سره كوي، ځكه قاضي ته د موضوع پر حقيقت باندې په مستقيم ډول پوهېدل گران وي.

۳- جايز بد گمانئ:

دا كه څه هم بد گمانئ ده خو په گنا كې نه شمېرل كېږي دمثال په ډول ديو شخص يا يوې ډلې په كړو وړو كې داسې څرگندې نښې نښانې ليدل كېږي چې

دهغې پر بنسټ پر هغه بدگماني کېدې شي او دښه گمان وړ نه وي په دغسې حالت کې د شريعت غوښتنه هيڅکله دا نه ده چې مسلمان ساده لوحې غوره کړي او ارو مرو پرې نېک گمان ولري، خو ددغې مشروعې بدگماني حد يواځې همدومره دی چې انسان پرې دبل له شره ځان وساتي، له دې نه زيات محضې دگومان په اساس دهغه پر خلاف کوم اقدام کول صحيح کار نه دی.

۴- ناروا بدگماني:

خلوړم ډول گمان چې په حقيقت کې گنا ده، هغه دادی چې انسان پر بل چا باندې بې سببه بدگماني وکړي، يا دنورو په باب په رای ټيگولو کې تل په بدگماني سره پېل وکړي، يا داسې خلکو په باب له بدگماني څخه کار واخلي چې دهغو ظاهري حالت دهغه دښه والي او شرافت نمايندگي کوي، همدارنگه دا خبره هم گنا ده چې ديو چا په څه وينا کې دبدی او نېکۍ مساوي احتمال وي او مور محضې دبدگماني نه په څه کار اخستلو سره هغه پر بدی باندې وشمېرو، دمثال په توگه يو ښه سړی له يوې غونډې نه پاڅېږي او دخپلو پڼو پرځاي دبل چا پڼې پښو کوي، او مور يواځې دگان پر اساس دا فکو وکړو چې دپڼو دغلا کول لپاره يې ډاکار کړی دی، په داسې حال کې چې ډاکار په سهوې سره هم کېدې شي، او دلته دښه احتمال پر ځاي دبد احتمال په غوره کولو کې له بدگماني پرته بل هيڅ دليل نشته.

له دې تجزيې څخه څرگنده شوه چې گمان په خپل ذات کې کوم ممنوع شی نه دی، بلکې په ځينو حالاتو کې مستحب، په ځينو حالاتو کې ضروري، ځينو حالاتو کې تر يو حده روا او له هغه نه زيات ناروا دی، او په ځينو حالاتو بيخي ناروا دی.

نو په کار داده يو مسلمان دبل مسلمان په اړه کومه رايه څرگندوي يا دکوم اقدام تصميم نيسي نو له زيات تحقيق او پلټنې وروسته يې ونيسي. (۱۱۸- ۱۲۰: ۴۷)

د خلوړم فصل دمراجعو فهرست

۱-قرانکریم

۲-ابن حبان: محمد بن حبان بن احمد ابو حاتم، کال ۱۹۰۶م، صحیح ابن حبان پترتیب

ابن بلیان، دولسم ټوک، طبعه: مؤسسه الرساله.

۳-ابن حنبل: احمد، مسند احمد، دویم ټوک. طبعه: دارالفکر-بیروت-لبنان.

- ۴- ابو عبدالله: مالک بن انس، الموطاء، دویم ٲوک طبعه داراحياء التراث العربي - مصر.
- ۵- ابو داود: سليمان بن اشعث، كال ۱۳۱۲ھ ق، سنن ابى داود، دویم ٲوک طبعه: خير گروپ آف کمپنيز- پيڻور- پاڪستان.
- ۶- البخاري: محمد بن اسمعيل، الادب المفرد، طبعه: وحيدى كتب خانه- پيڻور- پاڪستان.
- ۷- البزار: ابى بكر احمد بن عمرو بن عبد الخالق، مسند البزار، دویم ٲوک، طبعه: دارالفكر- بيروت- لبنان.
- ۸- البغوي: حسين بن مسعود، كال ۱۴۰۳ھ ق، شرح السنن، دولسم ٲوک، طبعه: المكتب الاسلامي- دمشق.
- ۹- البيهقي: ابو بكر، كال ۱۴۲۲ھ ق، السنن الكبرى، دویم ٲوک، طبعه: مكتبه الرشد للنشر والتوزيع- الرياض- السعوديه.
- ۱۰- الترمذي: محمد بن عيسى، جامع الترمذي، دویم ٲوک طبعه: مكتبة حقانية پيڻور- پاڪستان.
- ۱۱- الحاكم: محمد بن عبدالله ابو عبدالله، المستدرک على الصحيحين، دربيم ٲوک، طبعه: دارالكتب العلميه- بيروت- لبنان.
- ۱۲- زين الدين: محمد، فيض القدير شرح جامع الصغير، دربيم ٲوک، طبعه: دارالفكر- بيروت- لبنان.
- ۱۳- سمرقندي: ابو الليث نصر بن محمد بن احمد، تنبيه الغافلين، طبعه: مكتبة الكتاب والسنة- پيڻور- پاڪستان.
- ۱۴- سمرقندي: ابو الليث نصر بن محمد بن ابراهيم، بستان العارفين طبعه: مكتبة الكتاب والسنة.
- ۱۵- العبيد: عبد الرحمن بن عبد الكريم، كال: ۱۴۰۵ هـ- ۱۹۸۴م اصول المنهج الاسلامي، طبعه: مطابع الفرزدق التجاربه- الرياض- السعوديه.
- ۱۶- الغزالي: محمد بن محمد بن احمد، كال ۱۳۸۵ھ ش، خلق المسلم، طبعه: مكتبة حقانية- پيڻور- پاڪستان.

- ١٧- القرطبي : ابو عبدالله محمد بن احمد، الجامع لاحكام القرآن، شپارسم ٽوڪ، طبعه: دارالفكر - بيروت - لبنان.
- ١٨- ملا على قاري، مرقة المفاتيح شرح مشكاة المصابيح، نهم ٽوڪ طبعه: مکتبه رشديه - بلوچستان - پاڪستان.
- ١٩- النسائي: احمد بن شعيب، سنن النسائي، دويم ٽوڪ، طبعه: خير گروپ آف ڪمپنيز-پيڻسور-پاڪستان.
- ٢٠- النوي: يحيى بن شرف، كال ١٤١٨ هـ - ١٩٩٨ م، الرياض الصالحين، طبعه: المكتبة الاسلامي - بيروت - لبنان.
- ٢١- النوي: يحيى بن شرف، كال ١٤١٨ هـ - ١٩٩٨ م، شرح النووي للجامع الصحيح، دويم ٽوڪ طبعه: المكتبة الاسلامي - بيروت - لبنان.
- ٢٢- النيسابوري : مسلم بن حجاج ابوالحسين، كال: ١٣٤٩ هـ ش، الجامع الصحيح، دويم ٽوڪ طبعه: خير گروپ آف ڪمپنيز پيڻسور پاڪستان.
- ٢٣- الهيثمي : نورالدين على بن ابى بكر، مجمع الزوائد ومنبع الفوائد، لسم ٽوڪ، طبعه: دارالفكر-بيروت لبنان.
- ٢٤- ابو عبدالله: مالک بن انس، الموطاء، ٥، ٽوڪ. طبعه داراحياء التراث العربي - مصر.
- ٢٥- ابو عبدالله: مالک بن انس، الموطاء، ٦، ٽوڪ. طبعه داراحياء التراث العربي - مصر.
- ٢٦- البخاري، محمد بن اسماعيل صحيح البخاري بن مغيره، ١٩، ٽوڪ، طبعه بيروت دار بن كثير اليمامة
- ٢٧- النيسابوري، أبو الحسين مسلم بن الحجاج بن مسلم القشيري، صحيح مسلم، ١، ٽوڪ، دار الجليل بيروت
- ٢٨- النيسابوري، أبو الحسين مسلم بن الحجاج بن مسلم القشيري، صحيح مسلم، ١٢، ٽوڪ، دار الجليل بيروت
- ٢٩- النيسابوري، أبو الحسين مسلم بن الحجاج بن مسلم القشيري، صحيح مسلم، ١٣، ٽوڪ، دار الجليل بيروت

- ۳۰- السجستاني ، سليمان بن الأشعث أبو داود الأزدي، سنن أبي داود، ۲توک، طبعه، دار الفكر.
- ۳۱- السجستاني ، سليمان بن الأشعث أبو داود الأزدي، سنن أبي داود، ۷توک، طبعه، دار الفكر.
- ۳۲- السجستاني ، سليمان بن الأشعث أبو داود الأزدي، سنن أبي داود، ۱۲توک، طبعه، دار الفكر.
- ۳۳- السجستاني ، سليمان بن الأشعث أبو داود الأزدي، سنن أبي داود، ۱۳توک، طبعه، دار الفكر.
- ۳۴- أبو الطيب، محمد شمس الحق العظيم آبادي، عون المعبود شرح سنن أبي داود ۱۰توک، طبعه دار الكتب العلمية-بيروت
- ۳۵- النسائي: احمد بن شعيب، سنن النسائي، ۱۰توک، طبعه: خبير گروپ آف کمپنيز-پيڻڀور-پاڪستان.
- ۳۶- البيهقي، أبو بكر أحمد بن الحسين، شعب الإيمان ۴توک، طبعه: المكتب الإسلامي، دار عمار-بيروت، عمان
- ۳۷- الطبراني، سليمان بن أحمد بن أيوب أبو القاسم، المعجم الصغير، ۳توک، طبعه: دار الكتب العلمية-بيروت
- ۳۸- الطبراني، سليمان بن أحمد بن أيوب أبو القاسم المعجم الاوسط ۱توک، طبعه: دار الكتب العلمية-بيروت
- ۳۹- البيهقي، أبو بكر أحمد بن الحسين شعب الإيمان ۴توک، طبعه: دار الكتب العلمية-بيروت
- ۴۰- البيهقي، أبو بكر أحمد بن الحسين شعب الإيمان ۱۴توک، طبعه: دار الكتب العلمية-بيروت
- ۴۱- الشيباني، أبو عبد الله أحمد بن محمد بن حنبل بن هلال بن أسد ، مسند الإمام أحمد بن حنبل، ۴۵توک، طبعه مؤسسة الرسالة بيروت.
- ۴۲- القزويني: ابن ماجه محمد بن يزيد، سنن ابن ماجه، اول توک، مطبعه: مكتبة العلمية-بيروت-لبنان.

- ۴۳- القزويني: ابن ماجه محمد بن يزيد، سنن ابن ماجه، دولسم ٽوڪ، مطبعه: مكتبة العلميه-بيروت-لبنان.
- ۴۴- الطحاوي: أبو جعفر، بيان مشكل الآثار، ۲ ٽوڪ، مطبعه: دارالنشر للكتب.
- ۴۵- الترمذي، محمد بن عيسى أبو عيسى السلمي، الجامع الصحيح سنن الترمذي ۷ ٽوڪ، طبعه: دار إحياء التراث العربي-بيروت
- ۴۶- الترمذي، محمد بن عيسى أبو عيسى السلمي، الجامع الصحيح سنن الترمذي ۱۱ ٽوڪ، طبعه: دار إحياء التراث العربي-بيروت
- ۴۷- مودودي، مولانا سيد ابوالاعلى، تفهيم القرآن، ۵ ٽوڪ، پبنتو ژباړه قيام الدين كشاف.
- ۴۸- الزحيلي، استاذ دكتور وهبه، اخلاق المسلم، ۱ ٽوڪ، طبعه دارالفكر المعاصر، بيروت لبنان.
- ۴۹- المقدسي، الامام احمد بن محمد، مختصر منهاج القاصدين، طبعه، المكتب الاسلامي بيروت.

پنجم فصل

دمسلمان دژوندانه ځيني مهم ادا ب

۱- دمېلمه پالنې ادا ب

۲- دا جازي غوڻبتلو ادا ب

- ۳- دسلام ادا ب
- ۴- د صنف او مجلس ادا ب
- ۵- د خوراک او خښاک ادا ب:
- ۶- د سفر ادا ب
- ۷- د خوب ادا ب

۱- د مېلمه پالنې ادا ب:

مسلمانانو ته ښايې چې د مېلمه پالنې په اړه لاندې لارښوونې نظر کې ونيسي (۱۷۲-۱۷۰:۱۴)

۱- مېلمستيا ته تقوا داره خلک راوبلي د فاسقو، فاجرو خلکو له مېلمه کولو ډډه وکړي، ځکه چې رسول الله صلی الله عليه و سلم فرمايلي دي: (لَا تُصَاحِبُ إِلَّا مُؤْمِنًا وَلَا يَأْكُلُ طَعَامَكَ إِلَّا تَقِيًّا) (۸:۳۱۲).

ژباړه: له مؤمن پرته بل چا سره ملگرتيا مه کوه او ستا خواړه د د تقوی داره شخص پرته بل څوک نه خوري.

۲- مېلمستيا تنها مالدارو خلکو پورې ځانگړې نه کړې غريب خلک هم بايد په کې موجود وي ځکه چې رسول الله صلى الله عليه و سلم فرمايلي دي (شَرُّ الطَّعَامِ طَعَامُ الْوَلِيْمَةِ يُدْعَى لَهَا الْأَغْنِيَاءُ وَيَتْرَكُ الْمَسَاكِينُ وَمَنْ لَمْ يَأْتِ الدَّعْوَةَ فَقَدْ عَصَى اللَّهَ وَرَسُولَهُ) (۲:۱۲۸).

ژباړه: په خوړو کې تر ټولو بد د هغه واده خواړه دي چې غنيان (مالداران) ورته رابلل کېږي او فقيران (غريبان) ورڅخه منع کېږي، او چا چې دعوت ونه منلو د الله تعالی او رسول نافرمانی يې وکړه.

۳- مېلمستيا ته دی هغه څوک نه رابلي چې مېلمستيا ته د حاضریدلو په لامل مشقت او حرج کې لویږي ځکه چې داسې کول مسلمان ته ضرر رسول دي چې شرعاً جواز نه لري.

۴- د مېلمستيا جوړولو څخه يې هدف یواځې او یواځې د رسول الله صلى الله عليه و سلم د سنتو په ځای کول وي نور مقاصد بايد مېلمستيا کې په نظر کې ونه نیول شي.

۵- د مېلمستيا قبلولو کې بايد د مالدار او غريب تر مینځ توپيرونه ونه شي ځکه که چېرې څوک د مالدار مېلمستيا قبلوی او د غريب مېلمستيا نه قبلوی د ايو نوع کبر دی او کبر په اسلام کې بد عمل گڼل شوی دی، یوه ورځ حسن بن علي رضی الله عنه په لاره تیریده چې یو شمېر غریبو خلکو د سترخوان هوار کړې ؤ او ډوډۍ يې خوړله، هغوی ورته وویل: چې ای د رسول الله صلى الله عليه و سلم د لور ځویه! راشه مونږ سره ډوډۍ وخوره، حسن رضی الله عنه ورته مهرباني وکړله: هو د الله تعالی متکبرين نه خوښیږي د خپل اس څخه بنسکته شو د هغوی سره په یوه دسترخوان کښېناست او ډوډۍ يې ورسره وخورله.

۲- د نفلي روژي نيولو په لامل بايد سپري مېلمستيا كې غير حاضر نه شي مېلمستيا ته دى ورشي هلته كه كوربه د ده په ډوډۍ خوړلو خونبیده نو روژه دى ماته كړي ځكه چې د مسلمان ورور خوشحاله كول عبادت دى كه روژه يې نه خوړله نو كوربه ته دې د مېلمستيا جوړولو له امله دعاء وكړي ځكه چې رسول الله صلى الله عليه و سلم مهرباني كړې ده: (إِذَا دُعِيَ أَحَدُكُمْ قَلِيْبُ فَإِنْ كَانَ صَائِمًا فَلْيُصَلِّ وَإِنْ كَانَ مُفْطِرًا فَلْيَطْعَمْ) (۱۸:۱۸۵).

كله چې يو تن ستاسې څخه مېلمستيا ته وبلل شي نو مېلمستيا ته دى لار شي كه چېرې روژه وي نو كوربه ته دې د مېلمستيا جوړولو له امله دعاء وكړي او كه روژه نه وي د مېلمستيا خواړه دى وخوري.

په بل حديث شريف كې راځي: (تكلف لك اخوك و تقول انى صائم) (۱۸:۱۸۵).

ژباړه: ستا مسلمان ورور تكليف كړي او تا ته يې مېلمستيا تياره كړې او ته ورته وايي چې زه روژه يم.

۷- د دعوت قبلولو لامل يواځې او يواځې د خپل مسلمان ورور اكرام كول وگرځوي چې په دې ترتيب مېلمستيا ته ورتگ عبادت گرځي ځكه چې د مسلمان ورور عزت او اكرام كول د اسلامي شريعت امر دى.

۸- كوربه بايد د مېلمه لپاره دومره خواړه تيار كړي چې د مېلمه د مړښت لپاره كفايت وكړي، ځكه چې كه چېرې خواړه له دې څخه لږ وي د كوربه شخصيت ته ضرر رسوي او كه له دې څخه زيات وي اسراف كې داخلېږي، چې دواړه اسلامي شريعت بد گڼلي.

۹- مېلمه بايد كوربه كره د زيات وخت لپاره پاتې نه شي مگر په هغه صورت كې دى پاتې شي چې كوربه د پاتې كېدلو زيات اصرار پرې وكړي ځكه چې رسول الله صلى الله عليه و سلم مهرباني كړى. (وَلَا يَحِلُّ لِرَجُلٍ مُسْلِمٍ أَنْ يُقِيمَ عِنْدَ أَخِيهِ حَتَّى يُؤْتِمَهُ قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ وَكَيْفَ يُؤْتِمُهُ قَالَ يُقِيمُ عِنْدَهُ وَلَا شَيْءَ لَهُ يُقْرِيبُهُ بِهِ ۱۸۱:۱۸).

ژباړه: مسلمان ته نه بڼايې چې خپل مسلمان ورور كره دومره وخت لپاره مېلمه شي چې هغه گناهگار كړي خلكو پوښتنه وكړله چې اى د الله تعالى رسوله! څنگه يې گناهگار وي؟ نبي صلى الله عليه و سلم وفرمايل: هغه داسې چې كوربه كره دومره وخت واوسېږي چې كوربه د هغه مېلمستيا لپاره څه ونه لري.

۱۰- كله چې مېلمه د كوربه له كوره رخصتېږي بايد كوربه د خپل كور څخه ورسره بهر ووځي ځكه چې د سلفو صالحينو څخه همداسې رانقل شوى دى بله دا چې په داسې كولو سره د مېلمه عزت كېږي چې شرعاً مسلمانان پرې مكلف دي

دذكرشوو ادابو برسېره د نړۍ نامتو عالم الشيخ ابو الليث نصر بن محمد سمرقندي د مېلمه پالنې لپاره لاندېني اداب ذكر كړى دى (۱۵:۴۶).

- ۱- مېلمه به هغه ځاى كې كښېني چې كوربه يې غواړي، ځكه چې كوربه د خپل كور د عورت ساتنې په برخه كې له هرچا زيات پوهيږي.
- ۲- كوم خوراك چې د كوربه لخوا مېلمه ته راوړل كېږي مېلمه بايد پرې بد ونه وايي بلكې صفت يې وكړي.
- ۳- د كوربه له اجازې پرته د مېلمه بل طرف ته نه ځي.
- ۴- كه چېرې مېلمه سره په دسترخوان د ده څخه مشر سړى ناست وي مېلمه بايد له هغه څخه وړاندې په خوراك پيل ونه كړي.
- ۵- كوربه بايد خپلې وسعې مطابق خواره تيار كړي.

۲- کوربه بايد په مېلمه بخل ونه کړي په مېلمه بخل کول دادی چې مېلمه ته په کور کې موجوده خواړه ورنکړي بلکې د موجوده خوړو څخه خراب خواړه ورته تيار کړي.

۷- که چېرې مېلمانه لږ وي کوربه کولی شي چې په يوه دسترخوان ميلمنو سره ډوډۍ خوړلو ته کښېني او د ميلمنو خدمت وکړي خو که مېلمانه زيات وي د ميلمنو خدمت د وکړي او په دسترخوان ورسره ډوډۍ خوړلو ته ناسته ښه نه ده.

۸- ښه دا ده چې کوربه کله کله د ډوډۍ مينځ کې مېلمه ته اواز کوي چې خوراک زړور کوه خو ډېر ټينگار د پرې نه کوي.

۹- د ډوډۍ خوړلو وخت کې ډېره چپتيا غوره کار نه دی.

۱۰- کوربه بايد د ډوډۍ خوړلو وخت کې د ميلمنو څخه لری بل ځای ته لاړ نه شي.

۱۱- کوربه بايد مېلمه سره د ډوډۍ خوړلو په وخت کې داسې څوک کښېنوي چې مېلمه باندې د هغه ناسته درنده تماميږي.

۱۲- کله چې ميلمنو ډوډۍ وخورله او د کوربه څخه يې د تگ اجازه غوښتله بايد کوربه ورته په پاتې کېدلو کې ډېر ټينگ نه شي.

۱۳- د ډوډۍ خوړلو وخت کې بايد يو تن د بل تن د خوړو مړۍ ته ونه گوري او نه دی مېلمه هغه لوری ته گوري چې د هغه لوری خواړه دسترخوان ته راوړل کېږي.

۱۴- د خوړو څخه وړاندې د لاس وينځلو پيل په اړه علماء دوه ډلې شوي دي. يوه ډله علماء وايي چې لاس وينځل به د مشر مېلمه څخه پيل شي او د مشر مېلمه ښي طرف ناستو خلکو لاسونه به يو بل پسې مينځل کېږي بله ډله علماء وايي چې لاس وينځل په ميلمنو کې د کشر مېلمه څخه پيل کېږي او د کشر مېلمه ښي طرف ته به ځي او د خلکو لاسونه په يو بل پسې مينځي چې البته

دواړه ډلی علماء ځانته دلايل لري په دې اساس که هر قول باندې عمل وشي جواز لري.

۱۵- له ډوډۍ وړاندې د لاس وينځلو څخه وروسته د لاس په دستپاک پاکولو په هکله علماؤ ويلې دي چې غوره کار دا دی چې لاس په دستپاک پاک نه شي خو که چا لاس پاک کړ پروا نه لري.

۱۶- په خوراک او څښاک کې بايد د خپل ناست ملگري خيال وساتل شي هغه داسې چې هڅه ونه کړي ترڅو د خپل ملگري څخه زيات خوراک او څښاک وکړي.

۱۷- مېلمه بايد له خوراک او څښاک وروسته کوربه ته دعاء وکړي ځکه چې جابر بن عبدالله رضي الله عنه ويلې دي: يو ځل ابو هيثم بن تيهان رسول الله صلى الله عليه وسلم او يو شمېر صحابه کرامو ته مېلمستيا تياره کړله کله چې نبی عليه السلام او صحابو کرامو خوراک او څښاک وکړ نو نبی عليه السلام صحابو کرامو ته مهرباني وکړله چې تاسې ابو هيثم ته ددی مېلمستيا بدله او عوض ورکړئ صحابو کرامو رسول الله صلى الله عليه وسلم ته عرض وکړ چې بدله يې څنگه ورکړو؟ نبی عليه السلام ورته مهرباني وکړله (إِنَّ الرَّجُلَ إِذَا دَخَلَ بَيْنَهُ فَأَكَلَ طَعَامَهُ وَشَرِبَ شَرَابَهُ قَدَعَوَا لَهُ قَذْلِكَ إِيَّابَتُهُ) (۸:۱۸۲).

کله چې يو تن خپل مسلمان ورور کره مېلمه شي او هلته خوراک او څښاک وکړي بيا دغه مېلمه کوربه ته د خیر او برکت دعا وکړي دا د کوربه لپاره د مېلمه بدله ده.

البته رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه د مېلمه څخه کوربه ته د دعاء کولو بيلا بيل الفاظ را نقل شوي دي چې د هغو له جملې څخه دوه دعاگانې د بيلگې په توگه ذکر کوو:

الف: يو ځل رسول الله صلى الله عليه وسلم سعد بن عباده رضی الله عنه كره مېلمه شو د خوراك او خېناك څخه وروسته يې كوربه ته داسې دعاء وكړه (أَفْطَرَ عِنْدَكُمْ الصَّائِمُونَ وَأَكَلَ طَعَامَكُمْ الْأَبْرَارُ وَصَلَتْ عَلَيْكُمْ الْمَلَائِكَةُ) (۸:۱۸۲).

تاسې كره دې روژه نيونكې روژه ماتې وكړي، نيكان خلك دى ستاسو خواړه وخوري او ملائكې دى ستاسو لپاره د مغفرت او رحمت دعاگانې وغواړي.
ب: رسول الله صلى الله عليه وسلم كوربه ته د خوراك او خېناك څخه وروسته داسې دعاء وكړه (اللَّهُمَّ بَارِكْ لَهُمْ فِي مَا رَزَقْتَهُمْ وَاعْفِرْ لَهُمْ وَأَرْحَمَهُمْ) (۱۸:۱۸۰).

اى الله تعالى! تا چې دوى ته څه وركړي دي په هغې كې ورته برکت واچوي او دوى ته بخښنه وكړي او په دوى رحم او كرم وكړي.

۲- د اجازې غوښتلو اداب:

كله چې يو څوك د چا ځاى ته ورځي اسلامي شريعت ورڅخه د گڼو مصلحتونو پر اساس ټينگه غوښتنه كړې ده چې بايد ورڅخه اجازه وغواړي چې د نوموړي مصلحتونو څخه يو دا دى چې ممكن د مېلمه سترگى د كوربه په غير محرمى بنځي ولگيږي يا مېلمه د كوربه كور كې داسې يوشى وگوري چې كوربه يې په ليدلو خفه كېږي چې البته دغه علت ته په راتلونكي كې حديث شريف كې داسې اشاره شوى (إِنَّمَا جُعِلَ الْإِسْتِئْذَانُ مِنْ أَجْلِ النَّظْرِ) (۸:۳۵۷).

ژباړه: بېشكه اجازه غوښتل (استيدان) د سترگو لگيدلو له امله ضرور گڼل شوى.

طريقه يې د داخلیدلو اجازه و غوښتله رسول الله صلی الله علیه و سلم ورته اجازه ورکړله سپری کورته داخل شو (۸:۳۵۲).

د اجازې غوښتلو (استیذان) اداب

د اجازې غوښتلو (استیذان) اداب په لاندې ډول ذکر کېږي:

۱- مېلمه باید له دریو څلو زیات د کوربه څخه د داخلیدلو اجازه ونه غواړي ځکه چې رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمایلي دي: (الاستیذان ثلاثٌ فَإِنْ أَذِنَ لَكَ فَادْخُلْ وَإِلَّا فَارْجِعْ) (۱۸:۲۱۰).

اجازه غوښتل درې ځلي وي که اجازه درکړل شوه بڼه که نه بېرته وگرځه.

که چېرې کوربه د اجازې غوښتونکي څخه پوښتنه وکړي چې ته څوک يې چې اجازه غواړي؟ نو هغه دی خپل نوم ورته وښايې ځکه چې یوه ورځ رسول الله صلی الله علیه و سلم یوه باغ کې تشریف درلوده. ابوبکر رضی الله عنه ورڅخه اجازه و غوښتله رسول الله صلی الله علیه و سلم ترې پوښتنه وکړله چې ته څوک يې چې اجازه غواړي هغه ځواب ورکړ، ابوبکریم بیا عمر رضی الله عنه راغی هغه هم په همدې طريقې اجازه و غوښتله او اجازه ورکړل شوه، وروسته له دې عثمان رضی الله عنه ته په ذکر شوی طريقې اجازه ورکړل شوه (۲:۴۴).

کله چې کوربه اجازه غوښتونکي څخه پوښتنه وکړي چې ته څوک يې؟ هغه به ځواب کې دانه وایې زه یم، ځکه جابر رضی الله عنه وایې: ما د رسول الله صلی الله علیه و سلم دروازه وټکوله هغه صلی الله علیه و سلم راڅخه پوښتنه وکړله څوک يې؟ ما ورته وویل زه یم. نبي صلی الله علیه و سلم داسې ویل بد وگڼل ويې فرمایل. (انا انا) (۱۸:۲۱۱).

ژباړه: زه یم زه یم.

۳- د اسلام ادا ب:

اسلامي شريعت مسلمانانو څخه غوښتي چې كله يو د بل سره مخامخ كېږي سلام واچوي، چې البته د (السلام عليكم) ويل د سلامتي او عافيت هر اړخيزه جامع دعاء او هغه ته د خير غوښتنې وعده ده، په دې معنا چې الله تعالى دې تا په بشپړې سلامتي سره ونازوي ستا ځان او مال دې خوندي وساتي، ته او ستا اولاده خپل خپلوان او دوستان د روغ رمت ولري ستا دين او دنيا د سلامتي جامه كې وپوځي، ستا دين او دنيا د دهر قسم ضرر څخه په امن كې وساتي، زما په زړه كې ستا لپاره د خبر غوښتنې، د ميني او اخلاص او د سلامتي او عافيت ژورې ولولې دي زما له لاسه به تا ته هيڅكله درد او تكليف ونه رسيږي. ته زما له لوري هيڅ انديښنه مه لره (۲۱۱:۱۳).

په گڼو شرعي نصوصو كې مسلمانان سلام اچولو ته هڅول شوي چې ځينې يې د بېلگې په توگه په لاندې ډول ذكر كوو:

الله تعالى قرآنكريم كې فرمايلي دي: (□◆①②③④⑤⑥⑦⑧⑨⑩⑪⑫⑬⑭⑮⑯⑰⑱⑲⑳㉑㉒㉓㉔㉕㉖㉗㉘㉙㉚㉛㉜㉝㉞㉟㊀㊁㊂㊃㊄㊅㊆㊇㊈㊉㊐㊑㊒㊓㊔㊕㊖㊗㊘㊙㊚㊛㊜㊝㊞㊟㊠㊡㊢㊣㊤㊦㊧㊨㊩㊪㊫㊬㊭㊮㊯㊰㊱㊲㊳㊴㊵㊶㊷㊸㊹㊺㊻㊼㊽㊾㊿) (سورت النساء، ايت ۸۲).

كله چې تاسې ته سلام واچول شي نو د هغه څخه په بنو الفاظو سره ځواب وركړئ يا په همغه الفاظو سره ځواب وركړئ.

رسول الله مهرباني كړې: كله چې الله تعالى ادم عليه السلام پيدا كړه نو الله تعالى ورته امر وكړ، چې د ملايكو هغې ناستې ډلې ته ورشه او سلام ورته واچوه هغوی چې څرنگه ځواب دركړ هغه ښه واوره چې همداسې ويل ستا او ستا د اولادې سلام اچول دي كله چې ادم عليه السلام د ملايكو ټولگي ته ورسیده نو هغوی ته يې په دې الفاظو سره سلام واچوه چې (السلام عليكم) ملايكو ورته وويل: (السلام عليك ورحمة الله) (متفق عليه).

نبي صلى الله عليه و سلم مهرباني كړې ده: (لَا تَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى تُوْمِنُوا وَلَا تُؤْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا أَوْ لَا أَدْلُكُمْ عَلَى شَيْءٍ إِذَا فَعَلْتُمْوهُ تَحَابَبْتُمْ أَفْشُوا السَّلَامَ بَيْنَكُمْ). (۴: ۱۸۳)

تر هغی جنت ته داخلیدلی نه شی ترڅو چې ایمان رانه وړی. تر هغی پوری به تاسی د کامل ایمان څښتنان نه شی ترڅو چې یو بل سره مینه او محبت ونه لری. آیا زه تاسی ته داسی یو کار وښایم چې که هغه کار مو سرته ورسوه یو بل سره مو مینه او محبت پیدا کړې هغه کار دا دی چې تاسی خپلو مینځونو کې یو بل ته سلام اچوی.

د سلام اچولو آداب:

اسلامي شریعت د سلام اچولو لپاره ځانگړی آداب وضع کړي دي، چې په لاندی ډول ذکر کړي:

مستحبه طریقه دا ده چې څوک چا ته سلام اچوي (السلام علیکم) دی ورته ووايې یعنی چاته چې سلام اچوي یو تن وي، دوه تنه وي یا ډېروي د ټولو لپاره د جمعی صیغه یعنی (علیکم) کلیمه دی ورته استعمال کړي ځواب ورکونکی باید ورته (وعلیکم السلام) ووايې، یعنی د سلام د ځواب سر کې واو چې د عطدرف لپاره دی او د (علیکم) کلمه استعمال کړي (۳۴۲: ۱۹).

په حدیث شریف کې راغلي چې سپور به پیاده باندی سلام اچوي ولاړ په ناست باندی سلام اچوي، لږ خلک په ډېرو خلکو باندی سلام اچوي او کشر په مشر باندی سلام اچوي (۱۸: ۲۱۲).

په حدیث شریف کې بیان شوي چې کله د دوو تنو تر مینځ ملاقات وشو او دوی یو پر بل سلام واچوه بیا د دوی تر منځ ونه، تیره یا دیوال راغی او دوی یو د بل څخه جدا شول کله چې بیا یو د بل سره مخ کړې باید سلام واچوي (۳۲۰: ۸).

کله چې يو تن خپل کور ته ننوزي بايد سلام و اچوي ځکه چې انس رضی الله عنه ويلي دي چې ماته رسول الله صلی الله علیه و سلم داسې وفرمايل: ((يَا بُنَيَّ إِذَا دَخَلْتَ عَلَى أَهْلِكَ فَسَلِّمْ يَكُنْ بَرَكَةً عَلَيْكَ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِكَ)) (۹۹:۱۲).

ای بچونیه! کله چې خپل کور ته داخلېږی سلام اچوه چې دا سلام په تا او ستا کورنۍ کې برکت و اچوي.

په ماشومانو سلام اچول غوره کار دی ځکه چې انس رضی الله عنه يو ځل په ماشومانو تېريده په هغوی يې سلام و اچوه بيا يې وويل: چې رسول الله صلی الله علیه و سلم همداسې کول (۱۸:۲۱۴).

که د فتني خطر نه وي نارينه خپلو او پرديو بنځو او بنځی خپلو او پرديو نارينو ته سلام اچولی شي ځکه چې اسماء بنت يزيد رضی الله عنها ويلي دي چې مونږ د بنځو يوه ډله ناست و رسول الله صلی الله علیه و سلم تيريد په مونږ يې سلام و اچوه (۸:۳۲۰).

همدارنگه ام هانئ رضی الله عنها ويلي دي چې: زه د رسول الله صلی الله علیه و سلم کورته لاړم نبي صلی الله علیه و سلم باندی مې سلام و اچوه (۱۸:۲۱۳).

د سلام الفاظ چې څومره زيات وي ثواب او اجر يې زياتېږي ځکه چې حديث شريف کې راځي چې يوه ورځ رسول الله صلی الله علیه و سلم مجلس کې تشریف درلوده يو صحابي راغې په دې الفاظو سره يې سلام و اچوه (السلام عليك) نبي صلی الله علیه و سلم د سلام ځواب ورکړ، بيا يې وفرمايل: د دی سرې لپاره لس نيکۍ ورکړل شوی، بل سرې راغی په دې الفاظو سره يې سلام و اچوه، (السلام عليك ورحمة الله) نبي صلی الله علیه و سلم ځواب ورکړه بيا يې وفرمايل د دی سرې لپاره شل نيکۍ ورکړل شوی، دريم سرې راغی او په دی الفاظو سره يې سلام و اچوه (السلام عليك ورحمة الله وبركاته) نبي صلی

الله عليه و سلم د سلام خواب ورکړ بيا يې وفرمايل دى سپرى لپاره ديرش نيکى ورکړل شوى (۸:۳۲۰).

مسلمان به کافر ته اول سلام نه اچوي کله چې کافر ورباندې سلام واچوي نو په خواب کې به تنها دومره ووايې (وعلیکم) ځکه چې رسول الله صلى الله عليه و سلم مهرباني کړى. (لَا تَبْدَءُوا الْيَهُودَ وَلَا النَّصَارَىٰ بِالسَّلَامِ) (۱۸:۲۱۴).

تاسی يهودو او انصارو باندې اول سلام مه اچوئ. په بل حدیث شریف کې راغلی دى (اذا سلم علیکم اهل الكتاب فقولوا وعلیکم) (۱۸:۲۱۳).

کله چې تاسی ته اهل کتابو سلام واچوه نو ووايې. (وعلیکم) که چېرې یو مجلس کې مسلمانان او کافران گډ ناست وي داسې مجلس باندې سلام اچول جواز لري ځکه چې رسول الله صلى الله عليه و سلم همداسې مجلس باندې سلام اچولی دى (متفق علیه).

کله چې څوک د چا څخه رخصتېږي باید سلام ورته واچوي ځکه چې رسول الله صلى الله عليه و سلم فرمایلي دي ((إِذَا انْتَهَىٰ أَحَدُكُمْ إِلَى الْمَجْلِسِ فَلْيُسَلِّمْ فَإِذَا أَرَادَ أَنْ يَقُومَ فَلْيُسَلِّمْ فَلْيَسْتِ الْأُولَىٰ بِأَحَقِّ مِنَ الْآخِرَةِ)) (۱۱:۴۱۸).

کله چې ستاسې څخه یو تن مجلس ته راځي نو سلام دى واچوي او کله چې د مجلس څخه بېرته ځي سلام دى واچوي ځکه چې راتگ د تگ څخه زیات د سلام اچولو مستحق نه دى.

إِذَا لَقِيَ أَحَدُكُمْ أَحَاهُ فَلْيُسَلِّمْ عَلَيْهِ فَإِنْ حَالَتْ بَيْنَهُمَا شَجَرَةٌ أَوْ جِدَارٌ أَوْ حَجْرٌ ثُمَّ لَقِيَهُ فَلْيُسَلِّمْ عَلَيْهِ أَيْضًا ((۱۱:۴۱۸)).

کله چې ستاسې يو تن دخپل مسلمان ورور سره مخامخ کېږي، نو پر هغه دې سلام واچوي، که ونه، دېوال او يا تيگه ددواړو ترمنځ پرده شي او بيا سره مخامخ شي نو بيا دې سلام پرې واچوي.

۴- د صنف او مجلس اداب:

د هر مسلمان ټول ژوند بايد د اسلامي شريعت په اصولو ولاړ وي چې په دې لړ کې د صنف او مجلس مهم شرعي اداب په لاندې ډول ذکر کېږي (۱۴:۱۷).

۱- کله چې څوک صنف يا مجلس ته راشي نو سلام دې واچوي او د مجلس هغې برخې کې د کنبېني چې دې ته نژدې وي او ناست خلک ورته رسيدلی دی داسې دی نه کوي چې بل تن د مجلس څخه پاڅوي خپله د هغه ځای کې کنبېني او نه د دوو تنو په مينځ کې د هغوی له اجازې پرته کنبېني ځکه چې رسول الله صلی الله عليه و سلم فرمايلي دي: (لا يقيم من احدکم رجلاً من مجلسه ثم يجلس فيه و لکن توسعوا) (متفق عليه).

ستاسې څخه دې يو تن داسې نه کوي چې بل تن د مجلس څخه پاڅوي او خپله د هغه ځای کې کنبېني، خلک دې و خوځېږي ترڅو راغلي تن ته د ناستي ځای پيداشي.

د ابن عمر رضی الله عنه دا عادت ؤ چې چا به ورته مجلس کې خپل ځای پرېښوده هلته به نه کېناسته. جابر بن سمره رضی الله عنه وايي چې: کله به مونږ د رسول الله صلی الله عليه و سلم مجلس ته راغلو نو کوم ځای کې به چې د مجلس وروستني خلک ناست ول، د هغوی ترڅنگ به کېناستلو.

رسول الله صلی الله عليه و سلم مهرباني کړې ده: (لا يحل للرجل ان يفرق بين اثنين الا باذنهما) (۸:۳۱۷).

جواز نه لري چې يو څوک په مجلس کې د دوو تنو ترمنځ د هغوی له اجازې پرته کېږي.

۲- څوک چې په صنف يا مجلس کې د کوم ضرورت په اساس د خپل ځای څخه پاڅېده او بهرته ووت هرکله چې مجلس ته راشي حق يې دا دی چې خپل اولني ځای کې کېښي ځکه رسول الله صلی الله عليه و سلم فرمايلي دي: (إِذَا قَامَ الرَّجُلُ مِنْ مَجْلِسٍ ثُمَّ رَجَعَ إِلَيْهِ فَهُوَ أَحَقُّ بِهِ) (۱۸:۲۱۷).

کله چې يو تن ستاسې څخه د مجلس څخه ووځي بيا بهرته مجلس ته راشي حق يې دا دی چې خپل اولني ځای کې کېښي.

۳- که چېرې صنف يا مجلس د حلقې په بڼه جوړ شوی وي نو د حلقې په منځ کې ناسته جواز نه لري ځکه چې حذيفه رضی الله عنه ويلي دي (لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَنْ قَعَدَ فِي وَسْطِ الْحَلْقَةِ) (۸:۳۱۲).

رسول الله صلی الله عليه و سلم لعنت کړی هغه چا باندی چې د حلقې منځ کې کېږي.

۴- په صنف او مجلس کې مسلمان بايد په ډېر وقار او سنگيني سره ناست وي په خپلې ږيری يا بل شي دې لوبې نه کوي. خپلو غاښونو او پوزی کې دی گوتې نه وهي، نه دی لارې توکوي او نه دی پوزه سونوي او نه دی قصداً توخي کوي. د خبرو نوبت دی مراعات کړي، ډېرې خبری دی نه کوي د بې ځايه توکو او رياء کاری څخه دی ځان وساتي. لاپی دی نه وهي که بل چا خبرې کولې د هغه خبرو ته دې غوږ کېږدي د بل چا خبره دې نه قطع کوي چې البته ذکر شوي کارونه په دوو وجو جواز نه لري يو دا چې په دی کارونو سره د مجلس او صنف گډونوالو ته ضرر رسوي چې داسې کول شرعاً حرام کار دي بل دا چې د نوموړو کارونو په

نه کولو سره د مجلس د گډونوالو مینه او محبت ځانته راجلبوي چې دې کار باندې هر مسلمان شرعاً مکلف دی.

۵- کله چې یو څوک مجلس ته راځي بل شخص به د ستړي مشي او احترام له امله ورته درېږي او که نه؟

دی موضوع کې د علماؤ تر منځ اختلاف دی یو شمېر علماء وايي چې د بل چا ستړي مشي او احترام لپاره هېچاته دریدل جواز نلري د دغې ډلې علماؤ ځېنې دلائل په لاندې ډول ذکر کوو:

الف- ابو امامه رضی الله عنه وايي چې یو ځل رسول الله صلی الله علیه و سلم زمونږ مجلس ته راغی مونږ ورته ودریدو نو نبی علیه السلام مونږ ته مهرباني وکړله (لَا تَقُومُوا كَمَا تَقُومُ الْأَعَاجِمُ يُعْظَمُ بَعْضُهَا بَعْضًا) (۸:۳۳۲).

ژباړه: لکه څنگه چې غیر عرب خلک یو د بل احترام لپاره درېږي تاسی مه درېږئ.

ب- انس رضی الله عنه وايي (لَمْ يَكُنْ شَخْصٌ أَحَبَّ إِلَيْهِمْ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ وَكَانُوا إِذَا رَأَوْهُ لَمْ يَقُومُوا لِمَا يَعْلَمُونَ مِنْ كَرَاهِيَّتِهِ لَذَلِكَ) (۱۲:۱۰۴).

صحابو کرامو ته د رسول الله صلی الله علیه و سلم څخه بل هېڅوک زیات گران نه و خو سره له دې چې کله به رسول الله صلی الله علیه و سلم د دوی مجلس ته راغی نو دوی به ورته نه دریدل دا ځکه چې صحابه کرام پدې پوهیدل چې نبی علیه السلام د دوی په دریدلو خفه کېږي.

خو یو شمېر نور علماء وايي چې د بل چا د ستړي مشي او احترام لپاره دریدل جواز لري، د دغې ډلې علماؤ ځېنې دلائل په لاندې ډول ذکر کوو:

الف: يو ځل سعد بن معاذ رضی الله عنه مجلس ته راغی نو نبی علیه السلام صحابو کرامو ته وفرمايل: (فُوْمُوا اِلَى سَيِّدِكُمْ) (۳: ۴۸۴) خپل مشرته ودريرئ.

ب: عائشه رضی الله عنها وايي: چې زيد بن حارثه رضی الله عنه مدينه ته را ورسيد کله چې زمونږ کور ته راغی نبی علیه السلام ورته پاڅيده، غاړه يې ورته ورکړله او مچي يې کړه (۱۲: ۱۰۲).

ج: عائشه رضی الله عنها وايي: چې کله به د نبی علیه السلام لور يې بي فاطمه رضی الله عنها راغلله نو نبی علیه السلام به ورته پاڅيده مچي به يې کړله او په هغه ځای کې به يې کښينو له چې نبی علیه السلام به ناست ؤ او کله به چې نبی علیه السلام فاطمې رضی الله عنها کړه لار هغه به ورته پاڅيدله لاس به يې مچي کړله او په هغه ځای کې به يې کښينوه چې فاطمه رضی الله عنها به ناسته وه (۳۲۲: ۸).

علماء د پورتنیو دوو ډلو د دلائلو تطبيق پدې ډول کړی چې کوم دليل کې د احترام له امله دريدل منع شوي دا هغه دريدل دي چې سړی يې د تکبر له امله پخپله د خلکو څخه غواړي يا که چاته دريدل هغه کې تکبر پيدا کوي بيا ورته دريدل جواز نلري خو که ناست شخص راتلونکی شخص ته د هغه د غوښتنې پرته د هغه د احترام او اکرام لپاره ودريرې او دريدل په هغه کې تکبر نه پيدا کوي بيا داسې دريدل شرعاً جواز لري (۱۱۰: ۱۷).

۲-د مجلس په پای کې بايد دغه دعاء ولولي ځکه چې رسول الله صلی الله علیه و سلم همداسې امر کړی دی سبحانک اللهم و بحمدک اشهدان لا اله الا انت استغفرک و اتوب اليک (۳۱۹: ۸).

ای الله! تا لره پاکې ده او ثناء تا لره ده گواهي ورکوم چې پرته له تا څخه بل د عبادت وړ نشته ستا څخه بخښنه غواړم او تا ته رجوع کوم (توبه وباسم).

۵- د خوراک او خبناک اداب:

اسلامي شريعت مسلمانانو ته لارښوونه کړې ده چې د خوراک او خبناک په وخت کې لاندیني اداب بايد په نظر کې ونيسي

۱- هر مسلمان بايد د خوراک او خبناک څخه وړاندې دا نېت ولري چې دا خوراک او خبناک د دې په خاطر کوم چې بدن مې قوي شي ترڅو د الله تعالی عبادت پری وکړم چې په دې نېت سره یې خوراک او خبناک عبادت گړخي کوم چې مسلمانان پری مکلف دي.

۲- مسلمان د داسې شيانو څخه خوراک او خبناک وکړي چې حلال وي ځکه چې الله تعالی په قرآنکریم کې فرمایلي دي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُلُوا مِن ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَابْتَغُوا لَهَا يَوْمَ ظَهَرَ ظُهُورُهَا فَسَوْفَ نَسُفُهَا فَسَوْفَ يَكُلُنَّ لَهَا رُءُوسَهُمْ وَإِذَا أَثْمَرَ بُخْتًا نَلَّوْا مِنْهَا وَلَا يَتَذَكَّرُ فِيهَا مَن ذَكَرَهَا ذَلِكَ بِذُنُوبِهِمْ أَتَاهُمْ ذَٰلِكُمْ لَئَلَّامِينَ﴾ (۱: البقرې سوېت، آیت ۱۷۲).

ژباړه: ای مؤمنانو حلال خواړه چې ما تاسی ته درکړي دي وخورئ.

۳- له خوراک وړاندې او وروسته بايد خپل لاسونه ښه ووينځي، ځکه چې رسول الله صلی الله عليه و سلم مهرباني کړی: **بَرَکَةُ الطَّعَامِ الوُضُوءُ قَبْلَهُ وَالْوُضُوءُ بَعْدَهُ** ((۱۰، ۲۰۹)).

ژباړه: له خوړلو وړاندې او وروسته لاس وينځلو کې برکت دی.

۴- د خوراک او خبناک پیل کې بايد (بسم الله الرحمن الرحيم) ووايې ځکه رسول الله صلی الله عليه و سلم فرمایلي دي: **((إِذَا أَكَلَ أَحَدُكُمْ فَلْيَذْکُرْ اسْمَ اللَّهِ تَعَالَى فَإِنْ نَسِيَ أَنْ يَذْکُرَ اسْمَ اللَّهِ تَعَالَى فِي أَوَّلِهِ فَلْيَقُلْ بِسْمِ اللَّهِ أَوَّلَهُ وَآخِرَهُ))**. ((۱۰: ۲۱۹)).

ژباړه: کله چې ستاسی څخه یو تن خوراک کوي نو د الله نوم دی یاد کړي که چېرې دا ورڅخه د خوړلو پېل کې هېر شو کله چې وریاد شو و دی وایې: (بسم الله اوله و اخره).

که څوک هرې مړې کې (بسم الله) و وایې د قیامت په ورځ د دی مړې حساب و کتاب ورسره نه کېږي په دې هکله حدیث شریف کې داسې راغلي دي: (من قال عند کل لقمة بسم الله لا يحاسبُ يوم القيامة في اکلها) (۴۴:۱۵).

ژباړه: څوک چې د خوراک هرې مړې کې (بسم الله) و وایې د قیامت په ورځ ورسره د دغی مړې حساب و کتاب نه کېږي.

ښه دا ده چې د خوراک په پېل کې (بسم الله) په لوړه او از و ویل شي ترڅو په دسترخوان ناست خلک یې و اوري، هغوی یې هم و وایې.

۵- خوراک او څښاک به په نبي لاس سره کوي او د کاسې له هغې څنډې څخه به خواړه اخلي چې ده ته نژدې وي د کاسې له مینځ څخه دې خواړه نه اوچتوي ځکه رسول الله صلی الله علیه و سلم عمر بن سلمه رضی الله عنه ته داسې مهرباني کړې: **يَا غُلَامُ سَمِّ اللَّهَ وَكُلْ بِيَمِينِكَ وَكُلْ مِمَّا يَلِيكَ** (۱۸:۱۷۲).

ژباړه: خوراک په نبي لاس سره کوه او د کاسې د هغې څنډې څخه خوراک کوه چې تاته نژدې ده.

په بل حدیث شریف کې راځي: **(الْبَرَكَهُ تَنْزِيلُ وَسَطِ الطَّعَامِ فَكُلُوا مِنْ حَاقَتِيهِ وَلَا تَأْكُلُوا مِنْ وَسَطِهِ)** (سنن الترمذی، ۲ ټوک، ۴۲۶ مخ).

ژباړه: برکت د خوړو منځنۍ برخه کې نازلېږي نو تاسې د خوړو د څنډو څخه خوراک کوئ د خوړو د منځنۍ برخې څخه خواړه مه اخلئ.

۲- ډېر تاوده خوړل او څښل بايد ونه شي او نه د خوراک او څښاک شيان بوي کړل شي ځکه چې رسول الله صلى الله عليه و سلم فرمايلي دي ("أَبْرِدُوا بِالطَّعَامِ، فَإِنَّ الطَّعَامَ الْحَارَّ غَيْرُ ذِي بَرَكَةٍ" . و لاتشم الطعام فان ذلك عمل البهائم) (۴۳:۱۵).

ژباړه: خواړه ساړه کړئ، ځکه د تاوده خوړو خوړولو کې برکت نه شته او خواړه دی نه بويول کېږي ځکه چې دا عمل د څارويو عمل دی.
۷- د خوراک او څښاک څيزونو کې بايد تنفس ونه شي او نه د خوراک او څښاک پو کړل شي ځکه چې ابن عباس رضی الله عنه ويلي دي: (ان النبي صلى الله عليه و سلم نهی ان يتنفس في الاناء او ينفخ فيه) (۳۳:۱۳).

ژباړه: رسول الله صلى الله عليه و سلم له دې څخه منع کړې ده چې د خوراک او څښاک څيزونو کې تنفس وکړل شي يا په کې پوکې وکړل شي.
۸- په حديث شريف کې راغلي دي چې: خوراک او څښاک بايد لومړی په دسترخوان ناست تر ټولو د عمر له لحاظه مشر ته کېښودل شي (۱۴:۱۲۷).
بيا دی د مشر تن د بڼي څنگ سړي څخه پېل کړي او په ترتيب سره دی ټولو ته خوراک او څښاک کېږدي (متفق عليه).

۹- د خوراک او څښاک وخت کې دی نه داسې کار او نه داسې خبره وکړي چې عاداتاً د سړي کرکه راوړي د بېلگې په توگه له هرې مړۍ کولو وروسته د وريجو غوري کې لاس څنډل يا د خوراک څښاک وخت کې د چټلو شيانو يادول البته ذکر شوي شيان ځکه جواز نلري چې پدې سره خوراک او څښاک ته ناستو خلکو لپاره داسې ضرر رسيږي چې شريعت حرام گڼلې دي.

۱۰- له خوراک وروسته له لاس وينځلو وړاندې بايد خپلې ګوتې وختي او کاسه بڼه پاکه کړي ځکه چې جابر رضی الله عنه ته نبي صلی الله عليه و سلم همداسې امر کړی دی او فرمایلي دي: (انکم لاتدرون فی ای طعامکم البرکة) (۳۱:۱۷۵).

ژباړه: تاسی په دی نه پوهیږئ چې د خوړو په کومې برخې کې برکت دی. ۱۱- په خوراک او څښاک سره باید سپری خپله خپته ډېره ډکه نه کړي ځکه چې رسول الله صلی الله عليه و سلم فرمایلي دي: (ما ملأ ابن ادم وعاء شراً من بطنه بحسب ابن ادم لقیمات یقمن صلبه فان کان لامحاله فثلث لطعامه وثلث لشرابه وثلث لنفسه) (۳۰:۳).

ژباړه: بنی ادم د خپلې خپتې څخه بد بل لوبنی نه دی ډک کړی د هغه لپاره په کار ده چې څو مړی خواړه و خوري چې بدن یې پری استوار وي که چېرې یو څوک ضروراً خواړه خوړل غواړي نو خپله خپته دی په دريو برخو وويشي یوه برخه دی خواړه و خوري، دوهمه برخه دی اوبه وڅښي او دریمه برخه دی هوا ته خالي پرېږدي.

۱۲- په څښاک کې مستحبه طریقه دا ده چې څښاک په دريو تنفسونو سره وشي ځکه انس رضی الله عنه ویلي دي: (ان النبی صلی الله عليه و سلم کان یتنفس فی الشراب ثلاثاً) (۱۸:۱۷۴).

ژباړه: رسول الله صلی الله عليه و سلم څښاک په دريو تنفسونو څښه. ۱۳- د خوراک په وخت کې که کومه مړی د لاسه په دسترخوان ولوی ږي هغه دی پاکه کړي او ودی خوري ځکه چې رسول الله فرمایلي دي: (اذا سقط لقمة

احدکم فلیأخذها فلیمط عنها الاذی ولیاکلها و لا یترکها
للشیطان (۸:۱۸۱).

ژباړه: کله چې خوراک وخت کې ستاسې څخه د یوه تن له لاسه د خوړو مړۍ په
دسترخوان ولوېږي هغه دی پورته کړي پاکه دی کړي او ودی خوري شیطان ته
دې دا مړۍ نه پرېږدي.

۱۴- په اجتماعي بڼه خوراک او څښاک کول غوره کار دی ځکه چې رسول الله
صلی الله علیه و سلم فرمایلي دي: (اجتمعوا علی طعامکم ببارک
الله لکم فیه) (۸:۱۷۲).

ژباړه: خپل خواړه په اجتماعي بڼه خورئ الله تعالی په کې برکت اچوي.
۱۵- خواړه باید په درېو گوتو و خوړل شي ځکه چې کعب بن مالک رضی الله
عنه ویلي دي: ((كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَأْكُلُ
بِثَلَاثِ أَصَابِعٍ وَيَلْعَقُ يَدَهُ قَبْلَ أَنْ يَمْسَحَهَا)) (۱۸:۱۷۵).

ژباړه: رسول الله صلی الله علیه و سلم به په درېو گوتو سره یې خوراک کاوه ، او
له وچولو مخکې به یې خپلې گوتې څټلې.

۱۲- مستحبه طریقه دا ده چې د خوراک وخت کې تیار شوو خوړو باندې بد ونه
ویل شي بلکې صفت یې وشي (۱۸:۳۱۲).

۱۷- خوراک او څښاک په ولاړه جواز لري ځکه ابن عمر رضی الله عنه ویلي دي:
(کنا علی عهد رسول الله صلی الله علیه و سلم نأکل و نحن
نمشی و نشرب و نحن قیام) (۱۰:۱۲).

ژباړه: د رسول الله صلی الله علیه و سلم وخت کې به مونږ په روانه خوراک کاوه
او په ولاړه به مو څښاک کاوه.

خو غوره او افضل کار دا دی چې خوراک او خښاک په ناسته وشي ځکه چې انس رضی الله عنه د نبی صلی الله علیه و سلم څخه نقل کړې دی چې رسول الله صلی الله علیه و سلم په ولاړې د ابو خنبلو څخه خلک منع کړي دي. قتادة رضی الله عنه ویلي دي چې مونږ د انس رضی الله عنه څخه پوښتنه وکړله چې خوراک کول په ولاړې څنگه دی؟

هغه ځواب راکړ، چې په ولاړه خوراک کول د ولاړې خښاک کولو څخه ډېر بد دی (۱۸:۱۷۳).

د پورتنیو حدیثونو او نورو دلایلو په اساس علماؤ داسې فتوی ورکړې ده چې خوړل او خښل په ولاړې جواز لري خو غوره او افضل په ناستی خوراک او خښاک کول دي (۱۸:۳۲۴) (۳۰۵:۱۲).

۱۸- له خوراک او خښاک وروسته دا دعاء دی ولولي: (الحمد لله الذی اطعمنا و سقانا و جعلنا من المسلمین) (۸:۴۳۲).
۱۹- له خوراک وروسته د خپله خوله وویښي (۱۴:۱۲۹).

۲- د سفر اداب:

د سفر لپاره اسلامي شریعت ځانگړې اداب ایښي دي، چې ځېنې یې په لاندې ډول ذکر کېږي:

۱- مسافر به خپلې کورنۍ او ملگرو سره خدای پاماني کوي هغوی به الله تعالی باندې سپاري، رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمایلي دي ((ان الله تعالیٰ اذا استودع شیئاً حفظه)) (۴:۲۸).

لقمان صاحب ویلي دي، چې کله الله تعالی باندې څوک و سپارل شو الله تعالی یې ساتنه کوي.

او مسافر ته به خپله کورنۍ او ملگري راتلونکو الفاظو سره دعاء کوي کومه چې د رسول الله صلى الله عليه و سلم څخه را نقل شوی: (استودع الله دينك و امانتك و خواتيم عملك) (۸:۳۵۷).

ژباړه: ستا دين، امانت او د عمل پایلې الله تعالى ته سپارم.
۲- مسافر بايد سفر ته يواځې لار نه شي درى يا زيات ملگري بايد ولري ځکه چې رسول الله صلى الله عليه و سلم مهرباني کړې (الراكب شيطان والراکبان شيطانان والثلاثة ركب) (۸:۳۵۷).

ژباړه: کوم تن چې سفر ته يواځې ځي دا داسې عمل دی چې يوه شيطان د دى عمل سرته رسولو لپاره هڅولې دي که دوه تنه يواځې سفر ته روان وي دا داسې عمل دی چې دوو شيطانانو د دى عمل سرته رسولو لپاره هڅولې دي کله چې درى تنه سفر ته يوځای روان شي دا ډله ده چې د الله جل جلاله مرسته ورسره ملگرى ده.

په بل حديث شريف کې رسول الله صلى الله عليه و سلم فرمايلي دي: (لوان الناس يعلمون من الوحدة ما اعلم ما سار راكب بليل و حده) (۲:۲۳).

ژباړه: که چېرې د يواځې سفر په هغو عواقبو چې زه پرې پوهيرم نور خلک پوهيدلى يو تن به هم د يوى شپې لپاره يواځې سفر ته ونه وځي.
۳- د سفر ملگري بايد په خپلو کې د مشورو په اساس يو تن د سفر امير وټاکي ځکه چې رسول الله صلى الله عليه و سلم فرمايلي دي: (اذا خرج ثلاثة فى سفر فليأمر واحدهم) (۸:۳۵۸).

ژباړه: کله چې درى تنه سفر ته ځي نو يو تن دى خپل امير وټاکي.

- ۴- سفر ته له وتلو وړاندې بايد مسافر استخاره وکړي (۲۳:۱).
- ۵- مسافر بايد په سفر کې ډېرې دعاگانې وکړي ځکه چې رسول الله صلی الله عليه و سلم فرمايلي دي: (ثلاث دعوات مستجابات لاشک فيهن دعوة المظلوم و دعوة المسافر و دعوة الوالد على ولده) (۲۷:۱۲).
- ژباړه: بېشکه چې د دريو ډلو خلکو دعاگانې قبلېږي. د مظلوم دعاء، د مسافر دعاء او د پلار دعاء خپل اولاد ته.
- ۶- مستحب دا دی چې مسافر د پنجشنبې په ورځ سفر ته ووځي ځکه چې کعب بن مالک رضی الله عنه ويلې دي: (كان الرسول صلى الله عليه و سلم يحب ان يخرج يوم الخميس) (متفق عليه).
- ژباړه: رسول الله صلی الله عليه و سلم دا خوښه وه چې د پنجشنبې په ورځ سفر ته ووځي.
- ۷- مستحبه طریقه دا ده چې مسافر سهار وختي سفر ته ووځي ځکه چې رسول الله صلی الله عليه و سلم فرمايلي دي: (اللهم بارک لامتی فی بُکورها) (۸:۳۵۸).
- ژباړه: ای الله تعالی ځما په هغو امتیانو برکتونه رانازل کړه چې سهار وختي سفر کوي.
- ۸- کله چې مسافر نقلیه واسطې ته خيژي (بسم الله) دی ووايې ځکه چې د علي رضی الله عنه څخه همداسې رانقل شوي دي (۸:۳۵۷).
- ۹- کله چې مسافر نقلیه وسیله کې کښېناسته او نقلیه وسیله حرکت وکړي درې ځلي به الله اکبر ووايې، وروسته له دی به راتلونکې دعاء ولولي ځکه چې

رسول الله صلى الله عليه وسلم همداسي ڪول: { سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ وَإِنَّا إِلَى رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ }
 اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْأَلُكَ فِي سَفَرِنَا هَذَا الْبِرَّ وَالتَّقْوَى وَمَنْ الْعَمَلِ مَا تَرْضَى اللَّهُمَّ هَوِّنْ عَلَيْنَا سَفَرَنَا هَذَا وَاطْوِ عَنَّا بُعْدَهُ اللَّهُمَّ أَنْتَ الصَّاحِبُ فِي السَّفَرِ وَالْخَلِيفَةُ فِي الْأَهْلِ اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ وَعَثَاءِ السَّفَرِ وَكَآبَةِ الْمَنْظَرِ وَسُوءِ الْمُنْقَلَبِ فِي الْمَالِ وَالْأَهْلِ وَإِذَا رَجَعَ قَالَهُنَّ وَزَادَ فِيهِنَّ آيِبُونَ تَائِبُونَ عَابِدُونَ لِرَبِّنَا حَامِدُونَ (۸:۳۵۷).

پاڪي ده هغه الله لره ڇي دا (د سپرلي وسيله) بي مونڙ ته تابع ڪري حال دا ڇي مونڙ ددي د تابع ڪولو قدرت نه لره، بيشڪه ڇي مونڙ د الله لوري ته ورتلونڪي يو، اي الله! مونڙ په دي سفر ڪي ستا خخه نيڪي او تقوى غوارو او مونڙ ته پدي سفر د داسي عملونو سرته رسولو توفيق راڪري ڇي ته پري خونبيري، اي الله! زمونڙ دا سفر اسانه ڪري او ورده لاره بي لنڊه ڪري، اي الله! ته مو پدي سفر ڪي ملگري شي او ته مو په ڪورونو ڪي خليفه او ساتونڪي شي، اي الله! ته مو ددي سفر له تڪليفونو وساتي او د ناورو پيسو له ليدلو مو خوندي ڪري او خپل مال، خپل ڪور او خپلو بچيو ته د بد ستنيدلو خخه خلاصون را په برخه ڪري

ڪله ڇي مسافر له سفر خخه بپرته خپل ڪور ته راگرڇي د ذکر شوي دعاء سره به راتلونڪي الفاظ ورزيات ڪري: (آيِبُونَ تَائِبُونَ عَابِدُونَ لِرَبِّنَا حَامِدُونَ) (۸:۳۵۷).

ژباړه: مونږ خپل رب ته رجوع کوونکی، توبه ویستونکی، عبادت کوونکی او ثناء ویوونکی یو.

۱۰-د سفر په اوږدو کې کله چې نقلیه وسیله په لوړه څیږي مسافر به (الله اکبر) وایي او کله چې په ژوره کوزیږي (سبحان الله) به وایي ځکه چې له رسول الله صلی الله علیه و سلم څخه همداسې وینا رانقل شوی ده (۸:۳۵۷).

۱۱-د سفر په بهیر کې که چیرې مسافر په کوم ځای کې له خلکو ویریده راتلونکې دعاء دی لولي: (اللهم انا نجعلک فی نحورهم و نعوذ بک من شرورهم) (۸:۳۵۸).

ژباړه: ای الله! مونږ تا ددوی مخې ته گرځوو او د دوی له شر څخه په تا پناه غواړو.

۱۲-د سفر په اوږدو کې کله چې مسافر کوم ځای کې دمه کوي راتلونکې دعاء دی ولولي ځکه چې رسول الله صلی الله علیه و سلم مهرباني کړی چې که چیرې دغه حالت کې راتلونکې دعاء ولوستل شي هیڅ شی ورته ضرر نه شي رسولی: (اعوذ بکلمات الله التامات من شر ما خلق) (۱۸:۲۵).

ژباړه: د الله په کاملو کلماتو د الله د مخلوقاتو د شر څخه پناه غواړم.

۱۳-کله چې مسافر له سفر څخه را ستون شي او د لومړي ځل لپاره یې په خپلې سیمې سترگې ولگیږي راتلونکې دعاء دی ولولي ترهغه پورې دی دا دعاء لولي چې خپل کور ته ورسیري ځکه چې انس رضی الله عنه ویلې دي چې کله مونږ د نبی صلی الله علیه و سلم سره د خیبر غزوې څخه را ستانه شولو او مدینه منوره مونږ ته له لری بنکاره شوه رسول الله صلی الله علیه و سلم دا دعاء ولوستله او ترهغې یې تکراروله چې مدینې منورې ته ورسیدو (ایبون تائبون عابدون لربنا حامدون) (۱۸:۲۴).

ژباړه: مونږ خپل رب ته رجوع کوونکی، توبه ویستونکی، عبادت کوونکی او ثناء ویوونکی یو.

۱۴- کله چې مسافر له سفر څخه خپلې سیمې ته ستون شي نو د خپل کور نژدی مسجد کې دی دوه رکعت له منوع وکړي وروسته دی خپل کور ته داخل شي ځکه چې د رسول الله صلی الله علیه و سلم څخه همدا سې کول را نقل شوي دي (متفق علیه).

۷- د خوب آداب:

په انسانانو باندې د الله تعالی له سترو نعمتونو څخه یو هم خوب کول دي چې د انسانانو د ژوند د بقاء لپاره ډیر مهم عنصر گڼل کېږي الله تعالی د قرآن کریم په گڼو ایتونو کې خوب کول په انسانانو باندې خپل لوی نعمت بولي او د احسان په توگه یې یادوي چې د نوموړو ایتونو له جملې څخه راتلونکې ایت شریف د بېلگې په توگه ذکر کوو: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قَامْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوْهُكُمْ بِالْمَاءِ فَاتَّخِذُوا مِنْ مَوَائِدِكُمْ هَدًى مِمَّا رَزَقَكُمْ اللَّهُ فَكُلُوا وَشَرِبُوا لَا تُسْرِفُوا﴾ (سورت، آیت ۹).

ژباړه: ستاسې خوب مي ستاسو لپاره آرامتيا او راحت گرځولې دي. نو ددې لپاره چې مسلمانانو د الله تعالی ددې ستر نعمت څه نا څه شکر اداء کړي وي بايد د خوب په اړه د اسلامي شريعت لاندیني اخلاق او آداب حتما مراعات کړئ:

هر مسلمان بايد له ضرورت پرته د ماسخوتن له لمانځه څخه وروسته خوب کول ونه ځنډوي ځکه ابو برزهرضی الله عنھو یلي دي چې (ان النبی علیہ السلام کان یکره النوم قبل صلاة العشاء والحديث بعدها) (متفق علیه).

ژباړه: نبي علیه الصلاة والسلام د ماسخوتن له لمانځه څخه وړاندې خوب کول او د ماسخوتن لمانځه څخه وروسته خبرې اترې کول بد گڼلي دي.

مسلمان بايد ډېره هڅه وكړي چې په اودس سره ويده شي لومړی بايد په بني ډډه پريوځي او بني لاس بايد د خپل سر لاندې كېږدي وروسته له څه وخته كه بلې ډډې ته واوري شرعا كومه پروا نلري ځكه چې رسول الله صلى الله عليه وسلم براء بن عازب ته داسې فرمايلي و: ((إِذَا أَتَيْتَ مَضْجَعَكَ فَتَوَضَّأْ وُضُوءَكَ لِلصَّلَاةِ ثُمَّ اضْطَجِعْ عَلَى شِقِّكَ الْأَيْمَنِ)) (۴۱۲:۲)

كله چې ويده كېږي نو د لمانځه د اودس په خيږ اودس وكړه بيا په بني ډډه پريوزه.

اوبل حديث شريف كې له همدې براء بن عازب (رض) څخه روايت دی چې ماته رسول الله (ص) وفرمايل: ((إِذَا أُوَيْتَ إِلَى فِرَاشِكَ وَأَنْتَ طَاهِرٌ فَتَوَسَّدَ يَمِينِكَ)) (سنن ابی داود: ۱۳ ټوك، ۲۴۳ مخ.

او چې كله ويده كېږي په اوداسه ويده كېږه، او بني لاس سر لاندې كښيږده مسلمان بايد پر مخي په خيټي پري نه وځي ځكه چې د داسې خوب په اړه رسول الله صلى الله عليه وسلم داسې مهرباني كړي: ((إِنَّمَا هَذِهِ ضِجَّةُ أَهْلِ النَّارِ)) او په بل حديث شريف كې داسې راغلي دي ((إِنَّ هَذِهِ ضِجَّةُ لَأ يُحِبُّهَا اللَّهُ)) (سنن ابن ماجه: ۱ټوك، ۱۴۱ مخ، مسند احمد، ۱۲ ټوك، ۲۳۹ مخ.

ژباړه: پر مخي پريوتل د دوزخيانو پريوتل دي. پر مخي پريوتل داسې عمل دی چې الله جل جلاله يې نه خوښوي
د رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه گڼ شمېر دعا گاني را نقل شوي دي چې د خوب په وخت كې ويل كېږي چې ځېنې يې په لاندې ډول ذكر كوو:

که چپرې کوم مسلمان ښه خوب وگوري هڅه دی وکړي چې چاته یې ونه وایې خو که چاته یې وایې داسې چاته دي ووايي چې ده سره محبت لري او د خوب ښه تعبیر ورته کوي خو که چپرې کوم مسلمان بد خوب وگوري درې ځلې دی چې لورې ته لاړې توکړي بیا دی درې ځلې له الله تعالیٰ څخه ددی خوب له شر څخه پنا وغواړي او هیچاته دی ذکر شوی خوب نه وایې په کومه ډډه یې چې نوموړي خوب لیدلای وي له هغې ډډې څخه دی بلې ډډې ته واوړي او که چپرې یې خوښه وي نو پورته دی شي او لمونځ دی وکړي: (۱۸:۳۴۵).

کله چې د خوب په دوران کې وینسیري دا الفاظ دی ولولي:

((لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ)).

وروسته لدې څخه دی له الله تعالیٰ څخه د خپلې اړتیا د پوره کېدو غوښتنه وکړي ځکه چې رسول الله فرمایلي دي: (مَنْ تَعَارَّ مِنَ اللَّيْلِ فَقَالَ حِينَ يَسْتَيْقِظُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ ثُمَّ دَعَا رَبَّ اغْفِرْ لِي قَالَ الْوَلِيدُ أَوْ قَالَ دَعَا اسْتُجِيبَ لَهُ فَإِنْ قَامَ فَتَوَضَّأَ ثُمَّ صَلَّىٰ قُبِلَتْ صَلَاتُهُ) (۸:۳۴۲).

ژباړه: څوک چې د خوب دوران کې وینس شي پدې وخت کې دا الفاظ (لا اله الا الله و حده لا شریک له له الملك و له الحمد و هو علي کل شي قدیر سبحان الله و الحمد لله و لا اله الا الله و الله اکبر و لا حول و لا قوة الا بالله) د ووايي وروسته

له دی الفاظو ویلو خخه له الله تعالیٰ خخه سوال وکړي الله تعالیٰ یې سوال
قبلوي او که لمونځ وکړي الله تعالیٰ به یې قبول کړي.

کله چې له خوب خخه پاڅیده دغه دعا دي ولولي (الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
أَحْيَانَا بَعْدَ مَا أَمَاتَنَا وَإِلَيْهِ النُّشُورُ) (۱۸:۳۴۶).

ژباړه: ثناء هغه الله لره ده چې له مرگ وروسته یې را ژوندي کړلو او د هغه لورې
ته ورتگ دی.

تمت بالخیر

الحمد لله الذي بنعمته تتم الصالحات

د پنځم فصل دمراجعو فهرست

- ۱- القرآن الکریم
- ۲- البخاري: محمد بن اسمعيل، كال: ۱۳۵۷ھ ش، صحيح البخاري، لومړی ټوک، طبعه: نعماني کتب خانہ پېښور-پاکستان.
- ۳- البخاري: محمد بن اسمعيل، كال: ۱۳۵۷ھ ش، صحيح البخاري، ۸ ټوک، طبعه: نعماني کتب خانہ پېښور-پاکستان.
- ۴- النيسابوري، أبو الحسين مسلم بن الحجاج بن مسلم القشيري، صحيح مسلم، ۱ ټوک، دار الجليل بيروت
- ۵- النيسابوري، أبو الحسين مسلم بن الحجاج بن مسلم القشيري، صحيح مسلم، ۲ ټوک، دار الجليل بيروت
- ۶- النيسابوري: مسلم بن حجاج ابوالحسين، كال: ۱۳۴۹ھ ش، الجامع الصحيح مسلم، دويم ټوک طبعه: خيبر گروپ آف کمپنيز پېښور پاکستان.
- ۷- ابن حنبل: احمد، مسند احمد، څلورم ټوک، طبعه: دارالفکر-بيروت-لبنان
- ۸- السجستاني: سليمان بن اشعث. سنن أبي داود دويم ټوک، كال: ۱۳۱۲ھ ق، طبعه: خيبر گروپ آف کمپنيز-پېښور-پاکستان.
- ۹- السجستاني، سليمان بن الأشعث أبو داود الأزدي، سنن أبي داود، ۹ ټوک، طبعه، دارالفکر
- ۱۰- السجستاني، سليمان بن الأشعث أبو داود الأزدي، سنن أبي داود، ۱۰ ټوک، طبعه، دارالفکر
- ۱۱- السجستاني، سليمان بن الأشعث أبو داود الأزدي، سنن أبي داود، ۱۳ ټوک، طبعه، دارالفکر
- ۱۲- الترمذي: محمد بن عيسى، جامع الترمذي، لومړی ټوک طبعه: مکتبه حقانيه پېښور-پاکستان

- ۱۳-اصلاحي : محمد يوسف، كال: ۱۴۲۹ھ ق، په اسلام كې د ژوندانه آداب، طبعه پيغام خپرونډوى مركز-پيښور-پاكستان.
- ۱۴- الجزائري: ابو بكر جابر، كال: ۱۴۱۰ھ ق- ۱۹۹۰م، منهاج المسلم، طبعه: دارالشروق للنشر والتوزيع والطباعة-جده-السعوديه.
- ۱۵- سمرقندي: ابو الليث نصر بن محمد بن ابراهيم، بستان العارفين طبعه: مكتبة الكتاب والسنة.
- ۱۶- الصنعاني: محمد بن اسمعيل، كال: ۱۴۰۷ھ ق- ۱۹۸۷م، سبيل السلام، خلورم ټوك، طبعه: دارالكتاب العربي-بيروت-لبنان.
- ۱۷- الطحان: مصطفى محمد، كال: ۱۹۹۵م، شخصية المسلم المعاصر، طبعه: المركز العالمي للكتاب الاسلامي-الكويت.
- ۱۸- النووي: يحيى بن شرف، شرح الاربعة للنووي، طبعه: دارالكتاب العربي.